

L'ESTEL

PRENSA
CORNINA

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XX. NÚMERO 453

15 DE FEBRER DEL 2001

PREU: 250 PTS - 1,50 euros

EL PACTE ANTITERRORISTA, UN PACTE TRAMPA SEGONS OREJÓN MAYOR EN DECLARACIONS AL TBO D'ANSON

En declaracions a "La (Sin)Razón", del nazi Anson, el ministre de policia, propaganda i complots, i candidat a espanyolokari, Sr. Orejón Mayor, declara el que molts ens ensumàvem (i encara no ens ho ensumàvem prou): que el pacte antiterrorista no va contra ETA (els atemptats d'ETA són immillorables per a pujar els vots al P.P., a més, només maten secundones, per això el P.P. no concedeix ni el que és constitucional ni tan sols el que ells mateixos van aprovar al Parlament -com l'acostament de presoners, acord pres per unanimitat- perquè com el torero amb la capa, està torejant el bou abertzale per a traure vots, poder i, amb el poder, negocis i diners, que és la raó que en definitiva tenen per a ser tan espanyols: **omplir-se bé les butxaques a costa dels infeliços i hipnotitzats súbdits**). El pacte-trampa (tan trampa com els paquets-bomba d'ETA) **va contra el nacionalisme democràtic**, que és el realment perillós (tot just per democràtic, i els feixistes transvestits del P.P. ho saben) per a "ellos", per a la continuïtat del genocidi espanyol contra les nacions conquerides per Madrid. Es tracta d'un **cop d'Estat constitucional i mediàtic a càmera lenta** però en tota la regla per a rematar allò que no qualia del tot amb el "Tejerazo". Els mitjans esbirros del P.P. (-K.K.K.) normalment ho callen per a dissimular, però com l'Anson és un bocafulxa i sembla que té una estranya butla, ho publica, tan tranquil. Però ara ho podem tirar per cara amb les pròpies paraules d'aquests colpistes yuppies de marketing i a la postmoderna. *Por la boca muere el pez...*

CIUTAT

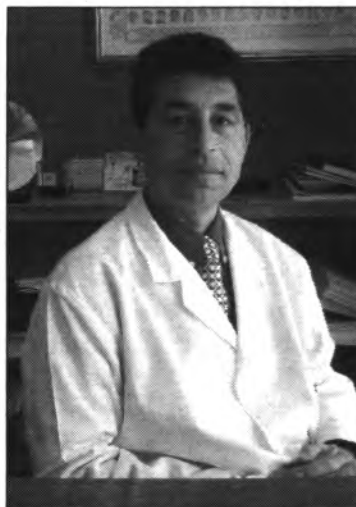
Fa 12 anys que na Dolors Vicky regenta el Taller de vases i restauració de mobles Vicky al carrer de Cecil Metel de Ciutat. Va obrir aquest taller son pare Felip Vicky l'any 1950. Tel. 971 721 609

Fa 5 anys que n'Antoni López ha obert el Taller de canvi d'olis i rentats de cotxes a mà al carrer de Cecil Metel de Ciutat. A la foto amb son pare que l'ajuda a estones. Tel. 971 722 588

Fa 5 anys que en Pere Belmonte i na Maria del mar Martínez regenten la botiga BM Informàtica al costat d'Hisenda a la Ciutat de Mallorca. Tel. 971 727 682

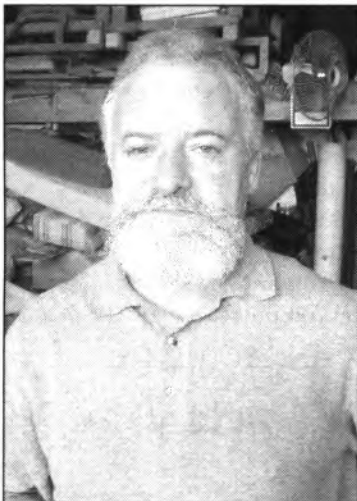
Dia 19 de març farà 16 anys que en Pep Amengual va obrir la primera òptica a s'Arenal de Mallorca. Abans la gent que duia ulleres havia d'anar a Ciutat per comprar-ne. Tel. 971 743 591

Na Sol Hernandez és la madona del Forn de Campos que acaba de re obrir-se al carrer Milà de s'Arenal. A més de pa, despatxa cafè, ensaïmades i pastissos. Tel. 971 490 530

Fa 3 anys que na M. Lluïsa Soriano regenta la Botiga de Cent Anna al carrer de Trasimè de s'Arenal. Tel. 627 872 326

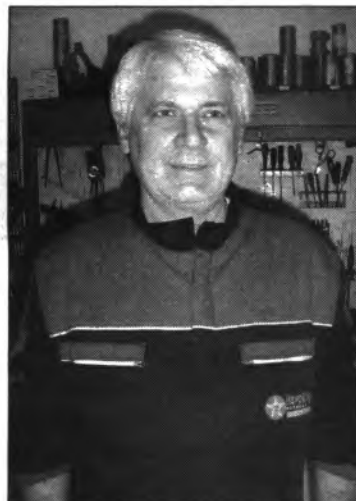
Fa 28 anys que en Ginès Morales va obrir el seu Taller de Tapisseria al carrer del Cavaller d'Asphelt de Ciutat. Tel. 971 244 563

Fa 2 anys que na Júlia Mir va obrir la Perruqueria Mirse al carrer de Jaume Balmes de Ciutat. Tel. 971 913 467

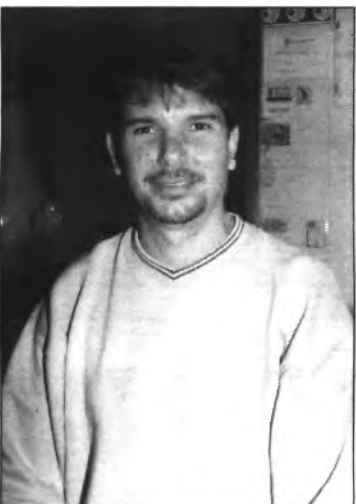

Fa 3 anys que en Miquel Àngel Salvà regenta la botiga d'insecticides i productes del camp Can Nofre al carrer del Marquès de la Fontansa de Ciutat. Tel. 971 270 595

Fa 8 anys que en Raul Herrero de Bilbo és l'encarregat del Taller Mundiescape al carrer d'Aragó de Ciutat. Posa tubs d'escape. Tel. 971 249 578

FELANITX

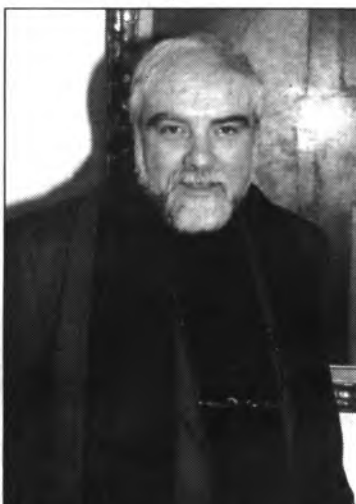
Fa 13 anys que en Juli Maimó regenta el Bar Cristall a la Plaça dels Fassers de Felanitx. És la seu del Club de Futbol Felanitx i són del Mallorca. Tel. 971 580 361

Fa 13 anys que en Bernat Mestre regenta la Cristalleria Rigo al carrer des Puig de sa Cista de Felanitx. El seu sogre Marc Rigo va obrir aquest taller fa 30 anys.

Fa mig any que na Caterina Bordoi i en Pere Adrover regenten el Bar can Fava a la Plaça des Fassers de Felanitx. Abans i durant molts d'anys va dur aquest bar en Rafel Aulet. Tel. 971 580 339

Fa 11 anys que n'Antoni Massot és el director de la Casa de Cultura de Felanitx. Organitza exposicions, conferències, concerts... Tel. 971 582 274

**Especial
dedicat a
CIUTAT DE
MALLORCA**
Si vos ha
agradat,
telefonau al
971 26 50 05
i el vos
enviarem cada
quinze dies

CIUTAT

Fa 20 anys que en Manuel Vera és l'encarregat del Bar La Joventut i na Carme Hernandez l'encarregada del Videoclub Heva al mateix local als Hostalets de Ciutat. Són del Mallorca a tope. Tel. 971 242 045

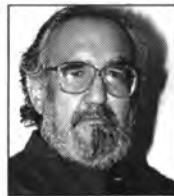
Fa mig any que na Maribel Bover ha obert la sabateria Mambo al carrer Josep Darder de Ciutat. Tel. 971 246 825

Fa mig any que na Maria dels Àngels Jiménez ha obert la botiga Mundi Mascota als Hostalets. Ven menjar i productes per als animals de companyia. Tel. 971 240 717

Fa 19 anys que en Joan Navarro de Sóller va obrir la Fusteria Navarro al Rafal de Ciutat. Tel. 971 475 462

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* De la direcció d'OMNI on maqueten i imprimeixen L'ESTEL hem rebut el comunicat que degut al fort increment que han patit la majoria de les matèries primeres utilitzades en la elaboració del nostre periòdic, i molt especialment el paper que ha pujar un 31% ens veiem obligats a comunicar-li que a partir del primer de febrer el preu final d'impressió de l'ESTEL se veurà incrementat en un 21%. Aquest serà un cop molt fort per a l'economia d'aquest periòdic i per les altres publicacions de la Premsa Forana de Mallorca i de les publicacions de Catalunya tota. A això cal afegir-hi les 2 pessetes que ha pujat Correus que és el nostre distribuïdor. De moment, farem el nostre periòdic més prim i en farem el nombre exacte d'exemplars. S'ha acabat això de regalar periòdics de moltes planes a gent que tanmateix no en fa cas. Si això no basta, no quedarà més remei que pujar el preu de subscripció.

* Perquè corren mals temps per a les revistes no castellanes i especialment de les basques com Ardi Beltza el director de la qual Pepe Rei ha estat detingut per ordre del jutge Garzón acusant-lo de col·laboració amb ETA en una caça de bruixes que s'inicià contra els mitjans de comunicació d'Euskal Herria amb la clausura del diari EGIN del 15 de juliol de 1998.

* La publicació Lengües Vives, butlletí d'actualitat lingüística del sud-est europeu, amb notícies referides als processos de normalització lingüística del gallegoportugués, l'asturleonés, el basc, l'aragonès, el català i l'occità -publicades en la llengua respectiva- pateix

greus dificultats de tipus econòmic que n'impedeixen la continuïtat. Atesa la manca d'ajut per part de les nostres (sic) institucions l'únic recurs que resta per a garantir la supervivència d'aquest magnífic i engrescador butlletí és el recolzament de persones i entitats particulars. Compte per aportacions 2100-0815-52-011758888 La Caixa. Adreça: bústia postal 5224, 08080 Barcelona.

També podrien fer la revista LLENGÜES VIVES amb una web a internet com ha fet el Lobby per la Independència de Mallorca, una manera ben econòmica de fer revistes i que te una difusió arreu de la terra: <http://usuarios.tripot.es/barilla> és el lloc on trobareu la revista del Lobby que pega fort als enemics de la nostra terra. Per cert que n'Antonio Alemany se queixa fort al setmanari Economia que avui en dia, qualsevol mindunguis tengui el poder de fer una revista virtual que arriba a tot el món, ell que de ben jove era director de diaris importants en temps de la dictadura d'en Franco.

* Sembla mentida que un escriptor tan guardonat com és ara el nostre amic i col·laborador Miquel López Crespí no tengui clar que és autoodi i el seu antònim autoestima. Una persona se te autoodi quan malparla d'ell mateix, de la seva gent, de la seva llengua, de la seva pàtria..., i te autoestima, quan s'estima a ell mateix, quant estima a la seva gent, a la seva llengua, a la seva pàtria. Quan els del Lobby per la independència l'ataquen o ataquen a altres escriptors mallorquins els tenen odi simplement. Així de senzill. Ω

Visita a les institucions europees

Convidat pel Centre Balears Europa del qual és Director Gerent el sr. Francesc Quetglas, he visitat durant quatre dies la seu de les Institucions Europees a Brussel·les, en representació de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca. La visita, organitzada per la Direcció General "Educació i Cultura" de la Comissió Europea, anava dirigida a periodistes de la premsa regional de Catalunya i Balears i tenia com a objectiu donar a conèixer i apropar a aquest tipus de premsa, a les institucions europees: el Parlament, la Comissió Europea i el Consell de la Unió Europea.

Per acostar-nos a aquest coneixement assistírem a diverses conferències sobre temes actuals de la Unió: "Introducció a l'euro", "La reforma de les Institucions Europees", "L'ampliació" i "Les relacions institucionals" que foren donades per experts en aquests temes i amb els quals treballen cada dia.

També poguérem conèixer de prop, amb xerrades amb els seus responsables, els Serveis de Premsa de les tres institucions, Comissió, Parlament i Consell, assistint també a la roda de premsa diària de la Comissió Europea, a la qual hi assisteixen periodistes acreditats de tot el món. Nosaltres, com a convidats, ens ho miràrem des de la barrera.

Durant la visita al Parlament Europeu (una petita ciutat baix el cristall) fórem convidats a dinar al Restaurant dels Diputats i compartírem taula i xerrada amb els eurodiputats espanyols Alonso

Puerta, d'Esquerra Unida, Alejo Vidal Quadras del Partit Popular, Joan Colom i Raimon Obiols, aquests dos darrers del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Una visita entranyable fou la que férem a l'oficina del Centre Balears Europa a Brussel·les que té encomanada la representació i defensa dels interessos de les Illes Balears davant les institucions i organismes de la Unió Europea. Allà coneguèrem el seu responsable, el sr. Antoni Costa, així com les funcionàries, becaries i becàries que allà hi treballen. Ens feren cinc cèntims de quines són les seves feines allà i del seguiment que en fan dels temes europeus que puguin afectar les Illes Balears.

El poc temps que ens quedà el poguérem destinar a fer turisme. Així, en tren, ens desplaçàrem fins a la formosa ciutat medieval de Bruges. Allà poguérem comprovar la rivalitat que hi ha entre flamencs i valons. Si a Bruges parles en francès, et contesten en anglès o en una altra llengua: el franc és rebutjat.

Quant a Brussel·les, únic territori bilingüe de l'estat belga, és una ciutat de molts de contrastos i desordenada. Hi ha grans edificis moderns vora altres molt degradats i bruts. És la impressió d'una visita molt ràpida, sense un coneixement acurat. La zona de la Grand Place és la que té més encant. Ah! I no us preocupeu per cercar restaurants: n'hi ha un a cada passa. Magí Ferriol, vicepresident de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca. Ω

Carta d'un immigrant andalús

No puc sinó escriure 4 ratlles a algú que té 4 dits de front en un món tan anestesiat pel poder econòmic i mediàtic que representa l'espanyolisme més ranci que s'escuda en la seva «democràcia» de pa sucac amb oli i militars carrinclons.

Jo sóc un de tants fills d'immigrant andalús que van venir a Catalunya als 60 fugint de la misèria, mai no m'he qüestionat que aquesta és la meua terra i la defensaré fins al final. I igualment sempre he dit que tots els que hi som, som catalans perquè patim les conseqüències de ser-ho, encara que molts no ens considerin. Per això m'ha agradat molt llegir el vostre comunicat.

Després de veure l'estelada al partit de la selecció andalusa això em confirma que alguna cosa es meu a l'ànima andalusa. Ω

Salut i força!

Visca la Terra!

ar: Ciutadà dels Països Catalans.

Organitza't amb l'Assemblea

<http://www.assemblea.org>

PATRICIA

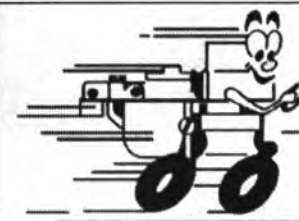
PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

SEBASTIÀ
SERVICI DE CARBURACIÓ, S.L.

C.I.F. B07815996

C/. Cardenal Despuig n.º 10 - Tel. 971 24 01 62
Fax 971 27 99 77 - 07008 Palma

Especialitat en injecció,
carburació i posades a punt de motors

Aigua, deixalles, transports, sanitat

PERE FELIP I BUADES

Aigua, deixalles, transports, sanitat... És en aquests temes on més se nota allò que som: una comunitat autònoma explotada, colonitzada, exprimida pels dominadors, per l'Estat espanyol, sense cap classe de contemplacions, sense cap fre. Ni tan sols hi posen fre els seus representants illencs, els seus vassalls del PP, cecs i sords a tant d'espòli econòmic, social cultural...

Aigua: som els qui la pagam més cara de l'Estat espanyol que se gasta els nostres diners en fer transvasaments a la terres castellanes, però és avar a l'hora de construir el transvasament de sa Costera, mentre que encara pagam a preu de petroli l'aigua que varem comprar del riu Ebre, que ens ve cada mes al rebut de consum.

Deixalles: recoman als mallorquins i als ciutadans en particular que passin per son Reus, lloc on se depositen les deixalles. Comprovaran que s'ha convertit en una petita ciutat, la ciutat de les deixalles amb la seva pudor, la seva brutor, les seves rates, la seva contaminació... Tota aquesta pro-

blemàtica, tant en el seu tractament com les seves solucions i la seva càrrega econòmica recau sobre l'esquena dels ciutadans que estan al cens de l'illa. No sobre els turistes o immigrants i als eventuals que només venen aquí a xuclar, i dels polítics, militars i temporers de la construcció, l'hosteleria. I de l'Estat Espanyol, explotador i colonitzador que se desentén a l'hora d'ajudar a resoldre el nostre problema, a l'hora de pagar i de reinvertir els diners que recapta per aquí.

Transports: Mallorca és el lloc més deprimat en quan a transport interior i exterior de l'Estat espanyol. Aquí el transport exterior existeix mentre que nosaltres i els visitants siguem capaços de pagar el cost que representa l'entrar o sortir de l'illa en vaixell o avió, mentre que als Països Castellans, l'Estat construeix de manera continuada carreters, autopistes i connexions ferroviàries tipus AVE o Talco, amb els diners recaptats a les Balears i a la resta dels Països Catalans.

Sanitat: idò bé, encara no funciona son Llatzer i estam

molt enfora de l'Hospital Comarcal d'Inca. Només funciona l'obsolet son Dureta amb poc al·lotjament, sobre explotat per les autoritats sanitàries forasteres.

En poques paraules: no tenim aigua, ens sobren deixalles, quasi no existeix el transport públic i la sanitat pública es molt deficient. I el pitjor, és que no hi ha diners per arreglar cap d'aquestes coses. D'aquesta manera, si necessitam aigua, la pagam nosaltres. Que hi ha saturació de deixalles; no passa res, ja ens encarregarem nosaltres de pagar. Que tenim un problema de transports, idò a pagar, que per això servim els illencs, sinó, no seriem una colònia i no seria necessari escriure tot això.

Per això son tan necessaris els partits nacionalistes balears: UM, PSM, ERC... I necessitam que tots vagin a una. Ni d'esquerres ni de dretes... d'aquí. Si no ho feim així, Madrid ens menjarà, ens exterminarà, potser no físicament, però si culturalment, lingüísticament i econòmicament. Ens robarà la nostra identitat, el nostre patrimoni i si pot, el senyor Asnar ens prohibirà que parlem la nostra llengua catalana. Al cap i a la fi, això ja ho va fer en Franco, el mestre de n'Asnar. Ω

Molts dels nostres "nacionalistes"...

Dissortadament, a la major part dels nostres «nacionalistes» (me muic de... pena, que encara tinguin el cinisme de dir-se així), Déu els podria dir açò:

"Ja que he cridat, i heu dit que no, he estès la mà; i ningú no es dóna per entès, heu deixat estar tot consell meu, i no heu volgut saber res de la meva reprensió, també jo em riuré de la vostra

dissort, en faré escarni quan vindrà la vostra paor". (Proverbis 1:24-26).

Clar, ells només creuen en Déu quan alguna cosa els surt mal, aleshores sí que en reneguen i Li tiren les culpes, però mentrestant són orgullosos inflexibles i sense entranyes que protegen el més dèbil i enterboleixen tota aigua clara. Menjar, beure, fotre i no creure és llur aspra Constitució de drets, com les vaques de Basan i els porcs de Beòcia. Talment sempre acabem en algun captiveri a la Babilònia-Espanya, la Història es repeteix cíclicament, estem encallats. I crec que l'enemic fa tots

els possibles a fi que aquesta gentola ens domini i manipuli. Altrament, aquesta gentola, quan ve alguna Dictadura espanyola, o es dediquen a la mesacamilla (els menys dolents) o s'hi apunten joiosament (els mascarats), ni que sia per llegir versos a la reina de les festes. De forment ni un gra. Cal conèixer aquests gossos fartons.

"El més pur patir duu i ocasiona un entendre més pur". (Sant Joan de la Creu, 1542-1591, "Punts d'amor", Andújar). "Els més desesperats són els càntics més bells. N'hi ha d'immortals que són només sanglots". (Musset). Cordialment, Ricard Colom Ω

60 ANIVERSARI

BELLVER
TEJIDOS - TEIXITS

PALMA
C/ Sant Miquel, 44
Tel. 971 72 22 41 • Fax: 971 72 50 49

INCA
Pça. Verge de Lluc, 1
Tel. 971 88 31 08

MANACOR
C/ Joan Segura, 7
Tel. 971 55 60 12

TEXTURES

Local 2605
Tel. 971 40 56 97
PORTO PI CENTRO

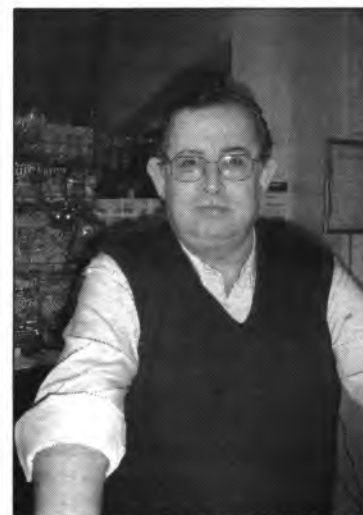
e-mail: tbellver@retmail.es
web: www.mallorcared.com/palms/bellver/htm

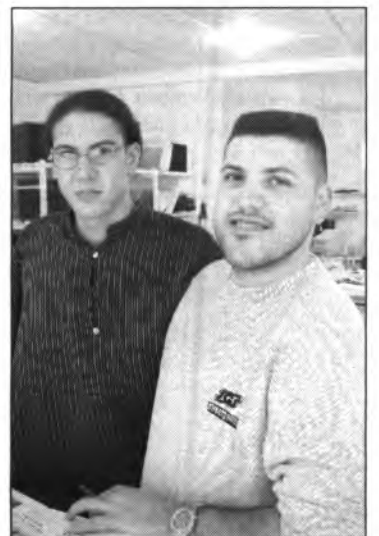
CIUTAT

Fa 2 anys que el manescal Guillem Riera va obrir la Clínica Veterinària Aragó al Rafal de Ciutat. És una de les clíniques millor equipades de Mallorca. A la foto amb la recepcionista Paula Ferrer amb el moix roig i l'infermera Jude Fulls. Tel. 971 479 354

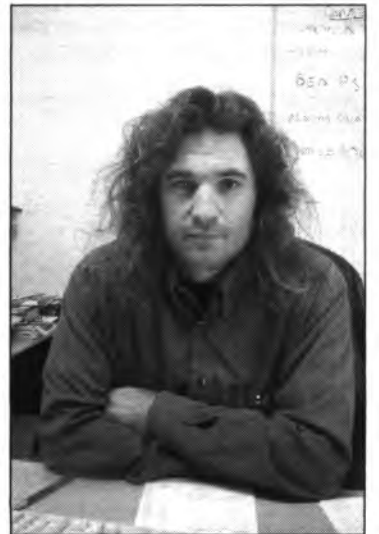
Fa 8 mesos que en Francesc Leibar de Barcelona ha obert el Restaurant Can Martí al Rafal de Ciutat. Despatxa menús a 950 ptes. els dies feines, els cap de setmana a 1250 i els dilluns te tancat. Tel. 971 479 554

Fa un any que els Germans Carreño han obert a Copisteria Carreño al Rafal de Ciutat. Copisteria, disseny gràfic i reportatges fotogràfics. Tel. 678 444 301

Fa 4 mesos que en Josep Manuel Gómez regenta el Bar Zopilote al Rafal Nou de Ciutat. Despatxa entrepans i plats combinats, Són del Madrid. Tel. 971 473 004

Fa 9 anys que en Tolo Martorell va obrir l'empresa Martorell d'instal·lacions elèctriques, alarmes, portes automàtics... al Viver de Ciutat. Tel. 971 476 600

Fa 25 anys que na Rosa Figuerola regenta la botiga Figuerola Equitació al Rafal de Ciutat. Ven tota classe de guarniments pel bestiar. Tel. 971 478 682

CIUTAT

CIUTAT

Fa 17 anys que en Josep Martínez de Hellín va obrir el Bar El Rincon de Hellín al Rafal de Ciutat. Ara en fa 7 que va fundar la Peña del Madrid de la qual és president amb 585 associats. Organitzen viatges per seguir l'equip, fan festes i berenars. Estan subscriptes a la revista del Madrid i a La Verdad d'Albacete. En Josep és directiu de la Casa Regional de Castilla la Mancha. A la foto amb la seva família i uns socis de la penya. Tel. 971 471 656

En Fèlix Rozalen i n'Anna Ambite acaben d'obrir la hamburguessa Limita a so n'Oliva. Tel. 971 758 189

Fa 5 anys que en Xavier Calafat ha obert l'empresa de muntatges i tractament d'aigües, plantes desalinitzadores i filtracions d'aigües, i cloració i descalsificació d'aigua Mitaigua a la Ciutat de Mallorca. El seu soci és n'Àngel Vila. Tel. 971 757 506

N'Assumpció Moreno és la secretària del taller de metal·lèxia Aluminis del Valle al Viver de Ciutat. Tel. 971 472 772

Fa mig any que en David Freixa ha obert la delegació de la Fàbrica Clemsa a sa Indioteria de Ciutat. Ven automatismes de portes. Tel 971 431 210

Fa 30 anys que en Joan Mas va obrir l'empresa de reparació d'aparells de TV Joan Mas al carrer Tinent Ferrà Fiol de Ciutat. Tel. 971 206 550

Fa 4 anys que n'Adolf Sànxes és el delegat de l'empresa Artesania Agrícola ubicada a sant Pere de Ribes (Barcelona). Té el magatzem al carrer Tinent Oyaga de Ciutat on despatxa productes dietètics. Tel. 677 519 169

Fa 2 anys que na Maria Pujol regenta la merceria Maruja a sa Indioteria. Tel. 971 291 770

Els Verds: alternatius pro-sistema

BERNAT JOAN I MARÍ.
PRES. D'ESQUERRA REPUBLICANA-ILLES BALEARS I PITIÜSES

He llegit amb estupefacció als mitjans de comunicació la notícia que diu que Els Verds no pensen negociar (o re-negociar, com afirmen ells) el Pacte Progressista d'Eivissa amb els quatre partits polítics que en formen part, sinó que pensen fer-ho exclusivament amb el PSIB-PSOE. La raó que esgrimeixen és que aquest partit és el que efectivament "talla el bacallà" dins el pacte. Es permeten, així mateix, de fer una crítica molt dura de la Comissió General del Pacte (l'estructura, característiques i composició de la qual fou pactada entre els cinc partits polítics que inicialment integraren el Pacte, entre ells Els Verds) i de proposar un altre tipus de comissió: una comissió d'enllaç "paritària", on una tercera part dels membres siguin d'Els Verds i les dues terceres parts restants de la resta de partits (i d'independents?), és a dir, on el dos per cent de l'esquerra d'Eivissa tenguin el trenta-tres per cent de representació. Com a principi per negociar no està malament, ni està en contradicció amb les demandes de representació que habitualment fan Els Verds ni amb la proporció de càrrecs (públics, de confiança, etc) que han aconseguit col·locar a les institucions pitiüses. Davant la seua habilitat negociadora, aquest columnista es lleva el capell, i manifesta no haver vist en la seua vida

res que se li assembla gaire.

Vegem, emperò, què predica -teòricament- l'ideari ecologista, i què practiquen, proposen i ofereixen Els Verds.

L'ecologisme pretén construir una alternativa a la societat actual, una alternativa en la qual la societat estigui realment representada, en la qual es tenguin en compte l'opinió de les minories, i en la qual tot-hom tenguin veu i vot. Això, en la seua proposta actual, es tradueix, ni més ni menys, que en la intenció de parlar només amb el PSOE. Se suposa que Esquerra Unida, ENE o ERC, com que no "tallen el bacallà" no són dignes d'entrar en diàleg amb tan augusta gent.

Els alternatius, teòricament, estan per un sistema en el qual no primin l'afany de poder, la voluntat d'ocupar càrrecs, les ànsies de manar i altres misèries humanes molt comprensibles en el comú dels mortals. Els alternatius, davant totes aquestes misèries, solen estar considerablement immaculats i purs. Quan hi ha pastús, emperò, s'hi abraonen sense contemplacions amb unes ànsies que fan ganes de riure als partits més tradicionals i corruptes del nostre sistema polític (ja envellit, rovellat i passat una mica de rosca, per cert).

Així mateix, l'entorn ecologista-alternatiu sol predicar com a elements fonamentals l'honestat, el

valor de la paraula donada, la credibilitat de les coses que proposen, etc. Així, doncs, paraula d'alternatiu no vol dir exactament el mateix que paraula de conservador o paraula de liberal. Els alternatius quan diuen alguna cosa la compleixen i no se'n van per les branques. Així, idò, per quina raó hem de trobar contradictori que es vulgui re-negociar el Pacte, que no s'acceptin comissions que ells mateixos han impulsat o que es promoguin pràctiques que ells, públicament, han denunciat com a inacceptables?

No hi fa res! Hi ha unes determinades coses que si es produeixen dins el camp dels passats de moda, antiquats, tradicionals i corruptes mereixen el fuet fustigador d'una dialèctica buadesiana, carregada de desqualificatius, de dades inexactes i de pals (de cec, però és igual). Però si aquestes mateixes pràctiques es produeixen, com per atzar o per desventurada ventura, en el terreny de joc d'Els Verds, compten amb la benedicció apostòlica directa, sense passar pel rector de la parròquia, pel bisbe ni per cap autoritat eclesiàstica intermèdia. En fi, allò que per a nosaltres -pobres de nosaltres!- seria una contradicció i una mostra de mala voluntat, en el terreny seu és només ganes de millorar la societat, de preservar el medi ambient i d'arreglar les coses. Ω

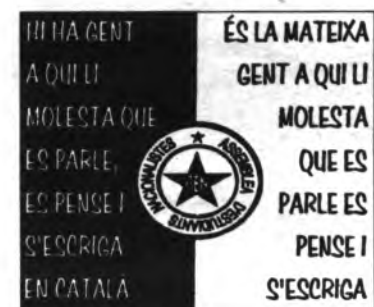
Antonio alemany i la sibil·la

(29.12.00) El botifarra pep gone-lla puput de cresta molla, Antonio Alemany Dezcallar, ha escrit a El Mundo d'avui l'article, Adiós a la Sibil·la, i del qual reproduïm alguns trossos: Me da la impresión que los mallorquines somos conservadores, pero nada tradicionalistas. Quiero decir: nos desprendemos de cosas, tradiciones y usos que en cualquier país de mentalidad ultramoderna -y tal vez por serlo- conservarían como oro en paño. Gran Bretaña por ejemplo (...) Aquí no. Hemos reducido nuestra tradición al frit y al ball de bot. Los pesemeros, que se irrogan la condición de depositarios de las esencias, son los más iconoclastas: por no conservar, no conservan ni siquiera nuestro idioma y sus giros. Mirau qui xerra! Per paga n'Anto-

nio conserva tant «es mallorquí» escrivint aquests articles en foraster que fa pardal! En fi, aquest homenet perd oli per totes les juntes i el capet no li tira perquè el té ple de sutge, verrim, mascara, carbonissa, rovell, verdet, greixum, engrut, llim i pasteta d'excusat espanyolista. No podia ésser d'altra manera. Aquest boig es passa tot lo sant dia amollant llamps i pestes contra els «pesemeros» a qui inculpa la pèrdua de les tradicions mallorquines i tot seguit va i esclata d'indignació «contra la proliferació de sibil·las femeninas que han sustituido la voz infantil (...) de uno de los episodios centrales de la Misa del Gallo (sic) mallorquina». Idò, què vos pareix! Però, Antonio, què putes dius, carabassot! Vas gat o has begut pixat de somera? A

Mallorca deim la «Missa de Matines». Curt, més que curt! Lobby per la Independència.

Nota de la redacció: N'Antoni Alemany a més de tot això que li diuen els del Lobby és un ignorant que no sap que sa Sibil·la fou sempre una dona, -mai fou un sibil·lo- que els capellans misògens de fa tres segles tragueren de la seva funció i la substituïren per la veu d'un nin. Avui, afortunadament, les coses han tornat al seu lloc. Ω

Gaby Loyam, S.L.
INMOBILIARIA

GABRIEL MAYOL SASTRE
DIRECTOR

A GABY LOYAM feim les coses be, lo altre depèn de vostè. Si vol vendre la seva propietat, cridi'ns

Santiago Rusiñol, 116 - B
07300 INCA - Mallorca
Tel. 971 50 72 99
Mòvil 600 53 75 77
Fax 971 88 36 26
<http://www.gabyloyam.com>
e-mail: gabyloya@gabyloyam.com

L'urani, el plutoni, l'OTAN i la credibilitat

JOSEP Mª LOSTE DE PORTBOU. ARTICULISTA

Malgrat que el Ministre de Defensa espanyol s'escarrassi a voler tranquil·litzar la tropa militar i els cooperants civils de les ONG'S, que varen estar als Balcans, l'afer de l'urani empobrit (i ara també sembla del plutoni) té tots els números per esdevenir un cas on, de cara a l'opinió pública, serà difícil restaurar la credibilitat dels responsables polítics.

Per començar, pot ser cert el que diu el Sr. Trillo, en el sentit

que no existeix una relació de causa-efecte entre el càncer i l'ús de l'urani empobrit. Però, per què ha tardat tant a reconèixer que també s'ha fet servir plutoni? Com és possible que les autoritats militars sabessin -coneguessin- diverses informacions importants i no les comunicuessin immediatament a les legítimes i sobiranes autoritats civils? Com és que

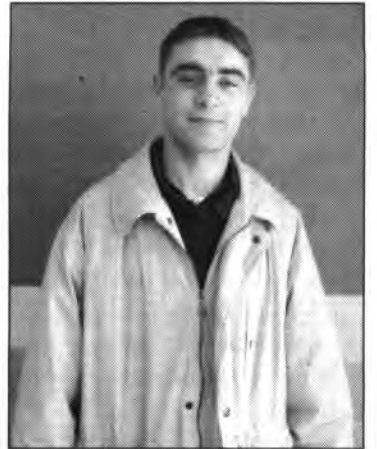
L'OTAN ha mentit d'una forma tan descarada? De fet serà complicat treure l'entrellat de la

qüestió però, sense cap mena de dubtes, el primer que haurien de fer els ministres dels estats responsables és exigir explicacions i quelcom més de l'Aliança Atlàntica. Després s'haurien de prendre, per part dels governs, totes les mesures -polítiques, econòmiques i sanitàries- que fossin necessàries i tot seguit informar, amb pèls i senyals, a l'opinió pública, d'allò que realment va passar a Bòsnia i a Kosovo.

Malauradament un cop més,

com en el cas de la EEB (les vaques boges), en aquesta síndrome del Balcans també ha mancat una resposta i una coordinació pròpiament europea. El succeís, del qual encara es parlarà durant molt de temps, denota que al vell continent, en molts aspectes de política exterior i de defensa, encara estem, com a la guerra freda, sota la dominació de l'imperialisme nord-americà, cosa que l'OTAN descriu eufemíticament com la protecció d'Europa sota el paraigua ianqui. Desgraciadament, aquest cop els ianquis, com sovint han fet i fan a d'altres parts del món, han portat al vell continent, amb nocturnitat i traïdoria, la llavor del càncer en forma d'urani empobrit i plutoni. Almenys que ens diguin tota la veritat! Ω

CIUTAT

Fa 2 anys que en Sergi Faidella (net dels famosos intèrprets de teresetes Faidella de Lluçmajor), ha obert l'empresa de pintors i decoradors de cases Faidella a la barriada de son Costa de Ciutat. Tel. 971 287 986 - 609 345 760

Fa 3 anys que na Joana López regenta el taller de reparacions i instal·lacions d'antenes de TV i antenes via satèl·lit, TEDISAT a la barriada de sa Plaça des Toros de Ciutat. Tel. 971 752 163

Fa 3 anys que en Vicenç Tur de can Vicenç Moliner de sant Francesc de Formentera regenta el Bar Exprés a la barriada de la Plaça dels Toros de ciutat. Tel. 971 205 501

Fa un any que en Pau Ramon ha obert la botiga de material de decoració (rajoles i complements) TOT-LAS al costat de la Plaça de Toros de Ciutat. Te el magatzem al camí Roig de son Castelló. Tel. 971 290 263

Seria més fàcil callar (D'EL PUNT)

Per si encara quedava gent que dubtava de la perversitat intrínscica del Sr. Aznar i el seu govern neo-franquista, les darreres setmanes han aportat nous successos absolutament al·lucinants. A l'igual que els episodis que conté *El Caso*, sovint els podem atribuir a les passions baixes, a les ganes de venjança o -en l'altre braç de la balança- a un repulsiu favoritisme nacionalista espanyol. El fet que la boja campanya d'ETA n'hagi estat, segurament, el detonant potser caldria parlar més aviat d'excusa- no en serà cap justificació, esperem-ho almenys, a ulls de la posteritat. Certament, el PP i el PSOE, amb el seu sinistre Pacte -d'una intencionalitat plenament confessada al pròleg- hi han reaccionat de la manera més rocambolesca possible, ja que accepten la declaració de guerra que els fa ETA i així entren en una dinàmica d'enfrontament total contra allò que anomenen el "nacionalisme" (com si Aznar i Zapatero no fossin militants nacionalistes espanyols de primer ordre!).

En l'haver de les venjances darrerament implementades pel sistema, cal incloure el nou atac al periodista Pepe Rei. En una iniciativa totalment mancada d'originalitat, només podem pensar que l'Estat i els seus aparells -l'executiu i el judicial i, perquè no?, el periodístic- han

actuat conjuntament, permetent-se una acció tant autogràfica com arbitrària davant un enemic declarat. El fet d'acusar Pepe Rei de ser *l'instigador de les accions d'ETA* ja ho ha fet el fiscal de l'Estat en diverses ocasions sense que els tribunals n'hagin tret absolutament res en clar. Pepe Rei potser no és el periodista més ortodox i profund del món, però no està provat, ni crec que es pugui provar mai, que el periodisme d'investigació sobre els draps bruts de l'Estat pugui ser interpretat com una *col·laboració amb banda armada*. Com ha denunciat el jutge Navarro (Ràdio Euskadi 19.1.2001), el fet d'acusar-lo perquè als *zulos* trobin exemplars de la revista *Ardi Beltza* resulta patètic. També hi trobareu còpies de *Boletín del Estado!* I què? Certament, una acusació d'aquesta mena només es pot basar en unes ganes infantils de matar tot el que és gras.

La veritat és que estem davant d'un nou cas de venjança governamental, aprofitant el clima propici per als llinxaments que han creat els mitjans de comunicació propers a les tesis de Mayor Oreja. La veritat és que actuen contra Pepe Rei, entre d'altres coses, per haver publicat una interessant biografia de Juan Carlos I, un llibre documentadíssim que s'està convertint en un *best*

seller i que crec que tota persona formada faria bé en llegir per després fer-se'n la idea que vulgui. Actuen contra Pepe Rei perquè s'atreveix a publicar materials que sens dubte són polèmics. Però són polèmics perquè s'atreveixen a tractar els grans temes tabú de l'Estat. ¿No hauríem d'estar agraïts a Rei per haver descobert gran part del pastís GAL en el seu dia? ¿No hauríem d'estar agraïts als periodistes i als mitjans alternatius que informen de la corrupció i la fosca estratègia espanyolista de certs mitjans privilegiats de comunicació? És clar, que després ETA hi actuï en contra és inadmissible i del tot reprovable. Però també seria reprovable que amb l'excusa de la violència, la premsa fos amordassada, com pretén n'Aznar.

En aquest aspecte crec significatiu allò que ha escrit un Catedràtic de Dret Constitucional sobre el dèficit democràtic espanyol (respecte a Europa) en el camp dels mitjans de comunicació: "*abans, l'opinió pública la manipulava un Govern (el franquista) que no estava legitimat per les urnes i ara la manipula un Govern democràticament elegit*". (José Juan González Encinar, *El País* 15.01.2001). La pràctica de fer callar mitjans hostils al Govern i els interessos que persegueix, sens dubte formaria part d'aquesta manipulació. ¿També fa

col·laboració amb banda armada aquest catedràtic?

Per acabar d'il·lustrar la perversitat del govern Aznar, en l'altre braç de la balança ens trobem avui amb el cas de Melitón Manzanos. Qui era aquest senyor? es demanarà més d'un lector d'El Punt. Doncs un policia torturador del franquisme, un sinistre personatge odiat a Irun i comarca als darrers anys 60. ETA el va matar fa més de trenta anys. L'única cosa que té en comú amb Pepe Rei és que cap dels dos no ha estat condemnat per allò del què se l'acusava, un al servei de l'Estat i l'altre al servei de la informació alternativa. És el primer que la premsa groga ha dit d'en Manzanos, volent justificar allò injustificable: el fet que Aznar l'atorgui avui la *Medalla del Mérit Civil*. Però caldria demanar que si bé no fou mai condemnat, a quin policia torturador va jutjar mai el franquisme? Per contra, al segon no-condemnat - Pepe Rei- se l'acaba de llançar a sobre tota la cavalleria de l'Estat.

Són noves accions del PP que, encara que calléssim, parlen per si soles. No per això deixa de ser cert que, com diu el catedràtic González Encinar, és més important saber qui ens informa que no qui ens governa. El realment inadmissible és que siguin els mateixos que realitzin ambdues funcions. Ω

ANTIGA IMPREMTA
oler

Jauime S. Sijar Ramis

C/. Convent de Sant Francesc, 2 i 4
Tel. 71 44 31

07001 Palma de Mallorca

Cafeteria - Restaurante
BONAIRE

Menú

Dies feiners 925
Diumenges 1.400

Ctra. Militar, 215 • Tel. 971 743 225 • El Arenal

Sexe més segur entre dones

Què és la SIDA i el VIH?

La SIDA (síndrome d'immunodeficiència adquirida) és l'última etapa de l'infecció pel VIH (virus d'immunodeficiència humana). Aquest virus ataca el sistema immunitària destruint progressivament les cèl·lules encarregades de defensar-lo de les malalties. Parlem de la Sida quan la persona pateix certes infeccions oportunistes, determinats tipus de càncer o alteracions neurològiques que suposen perill per la seva vida.

Una persona seropositiva és aquella que està infectada pel VIH, però que no necessàriament ha desenvolupat la malaltia. Es pot viure molt de temps sense tenir cap tipus de símptomes i amb una aparença totalment normal. Tant les persones seropositives com les malaltes de Sida poden transmetre el virus a d'altres persones durant tota la seva vida.

Recorda que hi ha moltes persones que són seropositives sense saber-ho.

El VIH es troba a molts fluids del cos, però només tenen capacitat infecciosa en la sang, el semen i el flux vaginal: la resta de fluids no poden contagiar ja que tenen una concentració de virus molt baixa.

Com es transmet el VIH?

El contagi es produeix quan el virus, transportat per aquests fluids, s'introdueix en el torrent sanguini de l'altra persona. Per tant no hi ha risc de contagi en les relacions diàries, ni de convivència, compartint estris domèstics, esternudant, tocant-se, compartint lavabo o la tassa del water.

El virus es transmet per contacte sexual sense protecció, compartint xeringues i de mares a fills durant l'embaràs o el part.

Existeix risc de contagi en les relacions sexuals entre dones?

Moltes lesbianes pensen que el VIH no va amb elles, pensen equivocadament que només les dones que tenen relacions amb homes o les que prenen drogues intravenoses estan en perill. Aquesta manca de formació és el nostre pitjor perill.

És cert que el nombre de casos coneguts de transmissió sexual entre dones és petit, però això no vol dir que no sigui possible.

Així, si la teva parella sexual o tu sou seropositives, o ignores si la dona amb la que vas a tenir un contacte sexual ho és, no pots oblidar que existeix de transmissió del virus VIH en totes les pràctiques on la sang o el flux vaginal penetren en l'organisme de l'altra persona.

Per a prevenir la Sida tu escullis quin és el grau de seguretat que vols tenir, però recorda, de les pràctiques més comuns el sexe oral/cunnilingus és la pràctica de major risc (i augmenta amb la menstruació).

Les pràctiques següents es poden considerar de baix risc, sempre que les facis en època no menstrual o amb protecció.

PENETRACIÓ amb els dits i el puny. Té risc de contagi a través de ferides o de nafres que una té sense adonar-se'n, per mossegar-te les ungles, talls, cremades, etc...

FREGAMENT DE SEXE AMB SEXE: les tisores, el bollo, tribadisme. Poses en contacte les dues mucoses genitals. És possible que si ho fas amb molta força provoquis petites ferides.

Altres vies de transmissió

DROGUES INTRAVENOSSES És molt arriscat compartir xeringues.

ESTRIS D'HIGIENE PERSONAL, raspall de dents, fulles d'afaitar, tisores de manicura, pinces de depilar, talla ungles... Al compartir-los, la sang infectada pot entrar al cos de l'altra persona a través de ferides o llagues.

Com protegir-nos?

Cal evitar que la sang o el flux vaginal es transmeti d'una persona a una altra. En concret:

SEXE ORAL Per protegir-te pots utilitzar un condó tallat (procura que no porti lubricant perquè té un gust desagradable) i posa'l en el sexe de la teva amant. Si vols, també pots utilitzar un tros de plàstic fi per embolicar menjar (però ha de ser d'una bona marca, perquè sinó, no protegeix bé) o un «dental dam» (barrera de làtex que es ven per dentistes).

PENETRACIÓ Pots utilitzar un guant de làtex molt fi (es venen en farmàcies i drogueries) i posar lubricant hidrosoluble dins i en el sexe de la teva amant.

JOGUINES SEXUALS Si les comparteixes, posa'ls-hi un condó i canvia'l quan les passis d'una a l'altra o també una barreira plàstica.

MASTURBACIÓ MÚTUA Durant la regla pots utilitzar també una barreira plàstica o posar-te un guant de làtex si vols sentir-te més segura.

FREGAMENT DE SEXE AMB SEXE Per protegir-te pots utilitzar també una barreira de plàstic.

PRÀCTIQUES SANDOMASOQUISTES Només hi ha risc intercanviant els objectes quan hi ha sang que pugui entrar en el cos de l'altra.

TOT AIXÒ POTS FER-HO SENSE RISC Petons profunds, massatges, abraçades, fregar-se, banys conjunts, xuclar els pits, etc...

Recorda:

El risc de la pràctica augmenta durant la menstruació.

Si practiques el sexe més segur, gaudeixes del teu cos alhora que evites el contagi, no únicament del VIH, sinó també de malalties de transmissió sexual.

L'ús de condons, guants i barreres de plàstic i làtex és molt fàcil i pot resultar molt agradable, fins i tot divertit i excitant.

APART DE LES RELACIONS SEXUALS AMB DONES NO OBLIDIS...

Si ten vas al llit amb un home utilitza condons en les penetracions i no permetis que es corrin a la teva boca

No comparteixis ni xeringues, ni agulles.

Si vols tenir un fill, assegura't que el «donant» no sigui seropositiu. Els bancs de semen són segurs.

La SIDA no ens deixa d'afectar pel fet de ser lesbianes o per estar enamorades. Ataca a totes i a tots per igual. Hem de parlar honestament amb les nostres parelles, amb les persones que compartim drogues i amb els nostres amics i amigues en general.

L'existència del VIH no té perquè limitar la teva sexualitat, tot el contrari: pots fer el que vulguis i amb qui vulguis, només has de saber com t'has de protegir i protegir a la teva parella. Ω

SIDA Testimoni de Juan Luís

Vaig a explicar, d'una forma resumida, la meua experiència dels darrers catorze anys.

L'any 1985 vaig decidir practicar exercici en un gimnàs per abandonar uns mals hàbits de vida.

Vaig conèixer una noia amb qui vaig anar a viure. Aleshores començava a treballar de fotògraf de premsa.

Fent una «guardia» a l'Hospital Clínic a un personatge famós, vaig tenir l'oportunitat de donar sang per a una nena amb leucèmia.

A les dues setmanes, vaig rebre una carta per a que anés a l'hospital. Em donaren la fatal notícia: havia donat positiu al test del VIH.

Em digueren que havia de conservar la calma, doncs no era quelcom ràpid (la mort) i podria esdevenir entre any i mig i tres anys.

Així vaig passar un mes bastant afectat, pensant com n'és de feixuc esperar la mort. No creia que pogués seguir vivint l'any següent, però mercès a la meua companya, uns amics i familiars, em vaig refer i vaig seguir interessat en el meu treball i gaudint del meu temps lliure.

Em feia controls de sang a l'hospital, cada tres mesos. Els meus índexs eren

d'assimptomàtic, però em proposaren participar com a «conillet d'índies» en un estudi internacional a «doble cec» d'un fàrmac, és a dir que ni jo ni el metge sabíem si era el fàrmac allò que m'anava a prendre.

Em vaig sentir pressionat a l'escoltar al metge dir-me que era una bona oportunitat abans que el virus comencés a atacar-me. Havia de signar un paper conforme jo era l'únic responsable dels efectes nefasts del tractament i no els metges o la marca farmacèutica.

El vaig signar com un imbècil i vaig començar a prendre un gram d'aquell producte, repartit en dos preses al dia.

Als quatre mesos vaig haver de ser ingressat a l'hospital degut a una anèmia que va estar a punt de costar-me la vida. Segons un paper signat pels propis metges, la causa era el producte que prenia, doncs una de les conseqüències de l'AZT era l'anèmia (a més a més d'altres 25 efectes secundaris més).

Una setmana després vaig sortir de l'hospital, però abans vaig tornar a participar en un estudi científic en el qual em varen extreure de la cama un tros de teixit muscular, segons em digueren, per a «investigar la malaltia».

Després em vaig assabentar que no era oficial la investigació en aquell centre.

Tres mesos després, en una visita per a recollir anàlisi, em proposaren tornar a prendre l'AZT, però reduïda la dosi a la meitat, avalat això amb un estudi internacional del benefici del producte i explicant-me com de terrible seria el virus en el moment en el qual m'ataqués.

Pressionat, vaig començar amb el tractament. Després de tres anys de prendre'l, i continuar amb una vida condicionada per no oblidar de prendre el medicament i els seus efectes indesitjables (pèrdua de memòria, pèrdua de pes, cansament, etc.), al departament de l'hospital em digueren que havia de començar a combinar l'AZT amb el DDI, doncs la meua evolució era bona, em mantenia amb bona salut i això, segons ells, no era normal, donat que altres persones havien començat a desenvolupar malalties entre l'any i els tres anys; això sí, deien que la causa era el VIH.

Així que, un altre cop, vaig seguir els consells del metge i vaig tornar a adaptar-me als horaris i mètodes de presa del nou combinat. El DDI era pitjor que l'anterior. Havia de prendre'l mitja hora abans dels menjars, amb l'estómac buit, i encara avui, quan oloro «6 en 1» (derivat del petroli) em recorda aquell terrible producte.

Em produïa ganes de vomitar, perdia la gana i tota una llista d'altres efectes secundaris que ja m'advertien en els prospectes.

Però, segons els metges, era la millor forma d'evitar que el virus s'activés algun dia.

Després d'un any amb aquest còctel de verins, vaig demanar al metge que em canviés el DDI per un altre medicament, doncs cada cop em feia sentir pitjor.

En les meves analítiques s'observava un augment de transaminases i problemes en ronyons. Així que em varen substituir el DDI pel DDC, que era unes píndoles més petites i més fàcils de prendre.

Però les meves analítiques demostraven que el meu fetge i els meus ronyons seguien estant afectats.

Any rera any, deixava de veure cares conegudes en la sala d'espera de la recollida de resultats i fàrmacs. Cada cop érem menys els que aguantàvem aquells medicaments.

Després de cinc anys continuava assintomàtic. Un dia arribà a les meves mans un diari amb la convocatòria d'unes jornades sobre medicina natural, en les que es parlava d'enfocaments i tractaments diferents per la SIDA. Allí vaig escoltar per primer cop que no estava demostrada la relació entre el VIH i la SIDA i que era possible viure sense medicaments al·lopates.

Vaig conèixer persones que m'explicaren la seva experiència.

Vaig recollir material científic i informatiu i, després de dues setmanes, vaig decidir deixar els tractaments de l'hospital (DDC i AZT).

Per a tranquil·litzar la meua ment, vaig prendre uns productes homeopàtics i vaig fer una desintoxicació del fetge i del ronyó amb unes herbes.

Als dos mesos vaig tornar a l'hospital i vaig tornar a fer-me una analítica. La doctora em va preguntar què havia pres, doncs els meus resultats eren millors i mostraven una recuperació del fetge i ronyons.

Li vaig explicar que havia deixat de prendre els medicaments que ella em receptava i que des d'aleshores em trobava millor i que coneixia a més persones que també es trobaven bé sense prendre'ls. Li vaig oferir informació d'una corrent de científics i metges que explicaven altres causes de les malalties relacionades amb la SIDA i que ser seropositiu no significava desenvolupar alguna malaltia.

Em va acomiadar cridant-me dient que em moriria l'any que ve, a la qual cosa li vaig contestar que jo no anava a l'hospital per a que em cridessin i em sentenciessin a mort. Des d'aleshores no hi he tornat a anar, ni tan sols per a fer-me les analítiques.

Han passat cinc anys, des de que vaig deixar aquells verins, el 18 de novembre del 1994. En aquest temps he pres algun analgèsic per a extraccions dentàries i res més.

Mitjançant l'associació COBRA vaig conèixer múltiples mètodes per a mantenir la salut (fisioteràpia, reflexologia, psicobiologia, acupuntura, etc.) els quals he posat en pràctica. També he assistit a cursos de biologia, medicina, epidemiologia per a entendre les raons de la salut i la malaltia que realitza aquesta associació amb la qual he col·laborat.

Actualment, per la meua experiència, afirmo que no crec en el suposat VIH i animo les persones afectades per un resultat positiu al test que no ingressin a la llista de víctimes dels verins farmacològics i intentin mirar més en la seva vida per a poder corregir allò que no està bé i d'aquesta forma tenir una harmonia entre ment, cos i esperit.

Cuidar l'alimentació (macrobiòtica, vegetariana, etc.) fer un mínim d'exercici (no esport excessiu), no treballar massa i dedicar més temps a aquelles coses que ens fan sentir bé a nosaltres i als demés són les bases d'una prevenció de les malalties i enforteixen la salut i l'alegria. Salutacions. Ω

Juan Luís López.

Postdata:

El meu desig és que la meua experiència serveixi a altres persones per a demostrar que la responsabilitat de la nostra salut està en nosaltres. Des de petit vaig ser un nen malaltís, prenent nombrosos medicaments. Després de trenta anys i mercès a aquesta expe-

riència, he descobert l'enorme capacitat de curació del nostre cos sense medicines tòxiques.

Els darrers cinc anys m'he dedicat a informar a altres persones sobre aquest i altres temes de salut i humilment intento ajudar-les.

La meua visió de la vida ha canviat. Ara penso una mica més en els altres que en mi

mateix. Al mateix temps em conec una mica millor, acceptant allò que jo vull canviar.

Avui dia veig aquest tema com una oportunitat per a millorar, doncs la malaltia és la passa prèvia a la salut.

Actualment sóc conscient del meu bon estat de salut i ajudo a altres persones a aprendre tècniques d'autoajuda. Ω

Vivències d'un metge sobre el sofriment propi i d'altri

ÁNGEL GARCÍA FORCADA

Voldria començar explicant perquè i per a qui escric. Ho faig perquè he arribat a la conclusió que compartir les meves experiències i vivències amb altres resulta una ajuda, tant per a ells com per a mi. Referent a per a qui escric, voldria dir que aquest article no va dirigit a l'establiment de l'Església. En aquest sentit, faig meves les paraules del Nobel de Literatura de 1994, Kenzaburo Oé: Temo la fet transformada en institució, però respecto l'home que resa, sigui quin sigui el Déu al qual es dirigeixi. Escric per als homes i dones d'aquesta societat que sofreixen o que acompanyen els qui sofreixen. I escric perquè sento que ja és hora que l'Església, el senzill poble de Déu, faci sentir la seva veu i parli —si pot i gosa— amb paraules d'esperança, d'autenticitat i de justícia.

Començaré narrat experiències de patiment d'altri viscudes en els meus tretze anys d'exercici de la medicina. A continuació, compartiré la meua experiència de divuit mesos d'atur, de tots els sentiments que varen anar brotant durant aquest temps, des de l'odi fins a l'esperança, i de com l'atur pot ser un lloc d'encontre amb Déu.

1. Vivències sobre el sofriment d'altri

Com a metge, he atès a cents de malalts. He treballat en sales de malalts cancerosos i a la sala de malalts de SIDA, en un dels hospitals amb major nombre d'aquests malalts a la ciutat de Barcelona. Començaré per aquests darrers.

Al pavelló de malalts de SIDA hi vaig realitzar el meu particular «passeig per la resurrecció i la mort (tal com diu el títol d'un llibre de González Faus). La mort es va fer quotidiana. Pràcticament cada dia moria algun noi o alguna noia, enmig de la desesperació dels pares i del personal sanitari. Les preguntes que la majoria ens formulàvem eren: Fins a on arribar en els tractaments?, quan aturar-nos en l'administració d'antibiòtics, de sèrum, de transfusions?... La resposta me la donaren els propis malalts: mentre ells volien lluitar, nosaltres lluitàvem. Quan, a cops de forma subtil, t'indicaven que ja no podien més, que ja no valia la pena, aleshores ens aturàvem i esperàvem la mort alliberadora.

La segona vivència que vull transmetre es refereix a un malalt cancerós. Patia un càncer de llengua, i en successives intervencions quirúrgiques, va perdre la llengua, la mandíbula i les galtes. Ja molt al final, quan no podia parlar, ens comunicàvem per escrit. Recordo quan jo, després d'haver-me casat, el vaig visitar. Va demanar un paper i hi va escriure: Doctor, veig un anell a la seva mà, sembla que s'hagi casat, el felicito. I no em tracti més de vostè (tinc el costum de tractar de vostè els malalts). Aquell home, amb una sonda pel nas i un degoteig continu de morfina, va ser capaç de sortir de si mateix i d'interessar-se per mi, pel meu recent matrimoni.

Vaig sortir de la seva cambra, vaig anar al despatx i vaig rompre a plorar.

Jo era solter i vivia sol. Com tota soledat no desitjada, em resultava dolorosa i profundament amarga.

Ulteriorment vaig acabar la meua especialitat, vaig tornar a la meua ciutat d'origen, vaig trobar la meua parella i em vaig casar. Totes les experiències varen provocar en mi i en els malalts múltiples preguntes sobre el sofriment:

Per què em toca això a mi? On és Déu? Per què ens envia aquesta malaltia? Què he fet jo per merèixer-ho?...

Òbviament, aquí entra en qüestió la imatge de Déu. En la mesura en què he pogut, els he comunicat la meua pròpia imatge de Déu, que, amb el temps, ha anat canviant.

Durant un temps, jo no trobava Déu enlloc. Només hi havia silenci dins i fora de mi. El sofriment d'altri era alguna cosa que l'altre vivia en solitud, amb aquella solitud impressionant i profunda del qui pateix, a la qual és impossible d'accedir per més que hom subjecti una mà o acaroni un front. Aleshores, vaig anar al llibre de Job, i les seves paraules varen ressonar en el meu interior: «Si acceptem de Déu el bé, No acceptarem el mal? (Job 2, 10).

Aquesta possible resposta em serví durant un temps; però em vaig adonar que no en tenia prou: posava Déu lluny de nosaltres, com un Deus ex machina que envia béns i mals. Ulteriorment, vaig anar a l'Evangeli de Marc i vaig rellegir el capítol 15, la mort de Jesús. Ara les meves respostes són unes altres, i unes altres, també, són les meves oracions. A vegades, desesperadament, dic: Déu meu, Déu meu! Per què ens has abandonat?

2. El sofriment propi: la depressió i l'atur

Les línies anteriors tindrien poc valor si no estiguessin acompanyades de la meua pròpia experiència de dolor. No ha estat un dolor físic, sinó més aviat un dolor de l'ànima. Han estat divuit mesos d'atur en el decurs de tres anys, amb dotze mesos de plena col·locació i la resta treballant com a subempleat. Aquesta situació em portà una depressió clínica.

Com a metge, sabia les repercussions somàtiques i psicològiques que té l'atur per a aquells que el pateixen: major incidència de depressió, infeccions, atacs cardíacs, càncer... Tanmateix, una cosa és saber-ho i una altra és patir-ho. Explicaré les meves pròpies vivències d'aquests tres últims anys, des que vaig acabar la meua especialitat en un prestigiós hospital català. Amb això pretenc compartir les meves vivències amb les persones que hagin passat per una situació similar per tal que tots aquells que conviuen amb aturats, però que mai no ho han estat ells mateixos, escoltin i es decideixin a donar veu a aquells que no solen tenir-ne.

He tingut una formació jesuítica, la qual cosa vol dir, en el meu cas, tenir un expedient escolar i universitari brillant, una bona dosi de voluntarietat i un fort super-jo, expectatives de triomf social...; tot això en el context d'un magis ignasià possiblement mal entès. El 1993 vaig acabar la meua especialitat en

un hospital barceloní i vaig decidir tornar a la meua terra. Portava, amb mi, il·lusions, projectes, tècniques i coneixements que sabia que no existien en la meua regió d'origen. Tanmateix, vaig començar l'anys sense feina, i cada entrevista que mantenia s'acabava amb un les seves propostes no resulten prioritàries en aquest moment. Tampoc no hi havia llocs de treball per fer guàrdies o substitucions, ni possibilitats d'integrar-me en una consulta; de manera que vaig començar a acceptar la situació: estava en atur i necessitava cobrar l'assegurança de desocupació.

Aleshores van començar les visites repetides a l'INEM, amb el tracte displicent i molts cops descortès dels funcionaris. Varen començar les cues a principis de mes per cobrar el subsidi, envoltat d'homes i de dones amb el color terrós de la desesperança. Va començar l'angoixa en sortir de casa, en sentir per dins: Què pensarà la gent de mi, passejant a migdia? S'adonaran que estic en atur? ... Va començar el sentiment de culpabilitat per no poder trobar feina, l'esgotar expectatives, el desitjar que el dilluns al matí no arribés mai.

Durant aquests tres anys he treballat 13 mesos, moltes vegades amb els anomenats contractes escombraries.

M'he acostumat a fer guàrdies els dies que ningú no vol fer-ne, a tenir mals horaris, a que et notifiquin el comiat, un cop i un altre, sense cap paraula amable, sense un signe d'agraïment per la feina desenvolupada o un signe d'esperança de futurs contractes.

He sentit odi cap a aquells que gaudeixen d'un treball estable, m'he sentit malament en tractar amb ells. D'això me'n vaig adonar un dia en que em varen convidar a un concert. Em vaig trobar enmig de tota mena de gent maca de la ciutat, alts funcionaris, tots ells amb un sou segur a final de mes els qual es podien permetre un bon cotxe i unes bones vacances (els darrers anys, tots els meus estius els he passat fent guàrdies). Em vaig sentir malalt i me'n vaig anar de la sala de concerts. I vaig entendre en carn pròpia l'encertada anàlisi que es va fer a l'últim congrés per a la pobresa i que transcriu: ...s'està consolidant entre nosaltres una dualització social: mentre aquells que gaudeixen de feina estable i ben remunerada viuen cada cop millor, molts d'altres no tenen treball, viuen amb la por de perdre'l o bé es veuen obligats a acceptar feines precàries, amb escassa o nul·la protecció social.

També vaig aprendre el dolorós que resulta comparar-se, i la ràbia interna que això pot generar. Em vaig trobar amb antics companys d'universitat que ocupaven bons llocs en les institucions públiques sense haver concorregut a cap oposició, simplement perquè van saber aprofitar el moment polític. Persones que ara obliden antics lligams, antigues relacions. De qualsevol manera, la malícia, la ira i la ràbia són sentiments que fan mal i he procurat deixar-los enrere.

En tot aquest esdevenir m'he sentit abandonat per l'Església. Rarament l'Església... parla amb veritat i justícia de l'atur. He intentat comprendre aquest fet, i l'única explica-

ció que trobo és que... mai no han viscut ni viuran una situació semblant (excepte algunes honroses excepcions de capellans obrers). Però no m'he sentit abandonat només per l'Església; els sindicats gairebé tampoc no esmenten els aturats, llevat de fer demagògia amb ells.

Tanmateix, no tot ha estat dolor i desesperança. He pogut sentir-me germà de cents de milers de compatriotes. Jo no sabia qui eren, no parlava directament amb ells, però comprenia que vivien una realitat similar a la meua i això feia que em sentís solidari. L'atur també humanitza: m'ha fet esperar menys de mi mateix de cara a un èxit social, m'ha fet comprendre que el més important en la vida són la compassió i la misericòrdia. En l'atur, entre cansament i desil·lusió, vaig poder tornar a resar, encara que fos el Déu meu, Déu meu! Per què ens has abandonat?.

He sentit en carn pròpia els efectes d'una depressió clínica, que havia vist de lluny en tants de malalts. El cansament en aixecar-te al matí, de viure permanentment amb unes ulleres negres que tenyeixen d'obscur el present, el passat i el futur, i també les relacions humanes i la relació de parella. He viscut el deteriorament de la pròpia autoestima i la pròpia vàlua. És en aquest context on pot sorgir la temptació del suïcidi quan, en la solitud i foscor de l'habitació un sent en el seu interior dir-se a si mateix: ja no tinc ànims per viure. A mi això m'ha passat en dues ocasions i cada vegada vaig pensar en la fulla del bisturí que guardo en el meu petit equip quirúrgic. Tanmateix, crec que la mateixa por al que passava pel meu cap em salvà. Afortunadament, aquells moments van passar i avui puc estar escrivint aquestes línies.

Els medicaments em van ajudar. També l'afecte de qui avui és la meua esposa que m'estimava i acceptava la meua realitat d'aquell moment. Ara no estic en atur encara que em trobo com a subempleat. Em vaig fer autònom i tinc un parell de dies de consulta en una policlínica. Segueixo assistint a entrevistes i lliurant currículums...

És en aquest context, de més de dos milions de compatriotes sense feina, en el qual demano als homes i dones d'Església que no callin. Que ofereixin la veu als que no en tenen. Que denunciïn els copiosos guanys dels grans bancs, les corrupcions del poder, amb desfalcs continuats, amb l'ús criminal dels fons reservats, la construcció d'obres per al gaudi d'unes minories (auditoris, instal·lacions esportives d'élite), les despeses milionàries en fixatges per part dels clubs de futbol, els excessius sous d'alts càrrecs i parlamentaris, la insolidaritat de molts que gaudeixen d'ingressos elevats i suficients i cada cop exigeixen més...

Acabo amb aquesta convicció: A través del fet de viure la solidaritat, la compassió i la misericòrdia, el sofriment i l'atur poden ser un lloc d'encontre amb Déu. Ω

(Extret de la Revista Sal Terra. Setembre 1997)

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA TOTA

El ple renaixement europeu (1491-1520): any 1501

PER RICARD COLOM - Colomtaube@hotmail.com

DEFENSEM LA NOSTRA HISTÒRIA CONTRA LES MANIPULACIONS DEL P.P.-REAL BORBONICA ACADEMIA DE LA HISTORIA, QUE PRETENEN REINSTAURAR DE MANERA «MODERNA» LA «FORMACIÓ DEL ESPÍRITU NACIONAL» FRANQUISTA.

«...els qui no saben d'història acostumen a no tenir criteri polític, o a no tenir un criteri apriorístic que per qualificar-lo d'una manera o d'altra s'ha acabat per dir-ne **filosòfic**...».

(Enric Prat de la Riba, 1870-1917, president de la Mancomunitat de Catalunya. a les cartes a en Joan Manyé i Flequer).

«La història és la suma total de totes aquelles coses que haurien pogut ser evitades».

(Konrad Adenauer, 1876-1967, polític democristià alemany).

«No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya».

(Alvaro Mutis, any 1997).

«La història és mestra de la vida».

(Dita Ilatina).

«La història és el millor mestre per als alumnes distrets».

(Indira Gandhi, 1917-1984, política de l'Índia).

«El millor profeta del futur és el passat».

(Lord George Gordon Byron, 1788-1824, poeta i aventurer romàntic anglès)

«El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història».

(Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatra austro-jueu, fundador de la Psicoanàlisi)

«...crec que cal admetre que sovint hem d'estudiar història a fi de desempallegar-nos-en».

(C. Wright Milis).

«Entre d'altres exercicis de l'esperit, el més útil és la història».

(Caius Salustianus Crispus, 86-34a.C., polític i historiador romà).

«Allò curiós no és pas com és escrita la història, sinó com ha d'ésser esborrada».

(Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

«La història dels homes amb prou feines és altra cosa que la terror de la inferioritat»

(Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

23-1-1501: Butlla papal per a la Universitat de València.

1501: Acaben els pagaments de multes dels pagesos de la segona remença.

Sistema d'insaculació a Cervera.

Pesta al Principat: Uns 2500 morts sols a Barcelona.

El Paradís, part del tríptic del Verger dels Delits (ca. 1500)

Primera edició italiana del "Tirant lo Blanc", per Niccolò di Correggio.

Fi de la guerra de conquesta contra els guanxes (berbers no islamitzats) de Canàries, després de 21 anys de combats contra els indígenes berbers.

Comença la gran repressió sistemàtica contra els moros granadins. Els reis volen que es convertesquen (com de costum per simples raons econòmiques: els ix econòmicament a compte, segons les butlles de «las Tercias»). Les tèrcies dels delmes de l'Església seran pagades als reis, els quals s'encarregaran de bastir les esglésies (no n'edificaran gaires, però cobren part de l'impost). **Edicte contra Granada:** crematori de totes les biblioteques granadines, condemnes a galeres per usar la llengua, els vestits, els menjars o els costums propis autòctons (com ara el bany), etc. A Granada Isabel espera la butlla i sols arribar, s'inventen una revolta a l'Alpujarra (com de costum) i amb aquesta excusa Fernando hi ataca a sac. Hi ha moros que fugen i d'altres s'hi queden, però hi fan gran matança durant tot l'any. És la primera persecució de debò dels *Reis Catòlics* contra els musulmans i la primera vegada que aquests són obligats a convertir-se. Pel que sembla, sense massa fe musulmana, es converteixen formalment al catolicisme en un acord a canvi que els deixin els banys i alguns costums més.

Lucrècia es retira a Nepi i hi apareix amb el misteriós "Infans Romanus" (Infant Romà) un nin de tres anys anomenat Gio-

Madona Lucrècia Borja/Madonna Lucrezia Borja

vanni/Joan. Un parell de butlles papals reconeixen el xiquet com a primer fill il·legítim de Cèsar, però probablement era fill del Papa Alexandre. El misteriós origen de l'infant així com la presència de Lucrecia en una orgia nocturna al Vaticà havia estat la base per a rumors d'incest dins la família Borja.

Cèsar és nomenat duc de Romanya per son pare i estén les seves conquestes, pren el principat de Piombino a la Itàlia nord-central però no reïx a empararse de Bolonya i Florència. Llavors pren Camerino i el ducat d'Urbino, al centre d'Itàlia.

Frederic II de Nàpols és deposat.

Pacte secret de Granada entre Louis XII i Fernando per a repartir-se el sempre inestable regne de Nàpols.

La tirana negrera Isabel la Catòlica autoritza la introducció dels **primers esclaus negres a l'Amèrica**, en un comerç que anirà creixent.

Alexandre de Jagelló, gran duc de Lituània, succeeix Joan I de Polònia: Unió dinàstica entre Polònia i Lituània.

14-11-1501: Enric VIII d'Anglaterra pren sa primera muller: Caterina d'Aragó, filla dels *Catòlics*.

30-12-1501: Alfonso d'Este, fill d'Ercolo I, duc de Ferrara, pren Lucrecia per muller, tot i que havia defugit aquest matrimoni per algun temps a causa de la mala reputació dels Borja. Aquest matrimoni havia estat arranjat per Cèsar a fi de consolidar la pròpia posició a la Romanya.

1501-1502: Viatge d'Americo Vesputci, florentí, a les Índies, al servei de Portugal. Oficialment és ell qui s'adona definitivament que allò no és pas Àsia. Comença vorejant, amb Coelho, la costa sud del Brasil.

Bastidas i La Cosa exploren el Carib, de Veneçuela a Panamà.

1501-1504: Gonzalo Fernández de Còrdova, el *Gran Capità*, derrota els francesos a Nàpols. Un dels seus presoners és Hug Roger, excomte de Pallars (desposseït per Fernando): serà empresonat al castell de Xàtiva.

David, 1501-04, Acadèmia, Florència, marbre d'en Michelangelo Buonarroti

1501-1536: Curta vida de Garcilaso de la Vega.

1501-1562: Tendència inflacionista a la ciutat de València (augment mitjà anual d'un 2'8%).

LO PROCÉS DE LES OLIVES (fragment-continuació)

Nota: Aquestes delicioses gloses de la València renaixentista són ben interessants pel seu endiablament i jocs de mots, indirectes i insinuacions sexuals iròniques i críptiques (potser per l'ambient inquisitorial) alhora que elegància, i donen una idea ben brillant de l'enginy i el tarannà de l'època que encara es conserva en gran part a la zona de València.

Resposta

En l'enteniment teniu gran foscura, perquè vos pensau que el vell paladar la tendra perdiu no deja tastar, ni del verd agràs menjar de l'agrura. Io estic desmenjat: madures olives no em donen sabor tant com un pinyol; si vull alegrar lo trist caragol, açò no puc fer sens tendres genives.

Rèplica

Del que us he io dit la judicatura remet a raó si ho deveu servir: les dones hui amen ab cor tan avar, que fan més al doble pagar la costura; majorment als vells; les tendres olives, que en traen diners, lo suc i el pinyol, als jòvens rescaten ab dur caragol; pensau què faran a vostres genives!

Resposta

Així com per tast, o per desmesura, o experiment de sabor mudar, la cendra i la terra i el carbó menjar, he vist que en les dones algunes atura: raó és major les verdes olives desijar, de vell, lo fruit o pinyol; més val que carbó lo dolç caragol d'aquell vell qui sap cercar les genives.

Rèplica

Puix és doncs prudència ab temps i mesura en son cas i lloc lo riure i burlar, i gran cortesia voler-se'n deixar, deixem lo deport, no ens porte fartura; ab pacte, però, que d'estes olives perdau lo record i el gust del pinyol, tenint arrenat vostre caragol, i de la virtut cerqueu les genives.

Ab molt ferma fe crec io tals olives, grossals i tan belles, no els manca pinyol; deixau-les menjar a aquell caragol, que és propi lo past de semblants genives.

Resposta

Si us he fet contrast ab diligent cura, per un bell donaire ho podeu passar car lo pensament tinc lluny de amar a dones que porten l'amor tan escura. Açò he fengit per menjar olives ab vós en est plat, puix no han pinyol; les amors que tinc per un caragol só prest de donar, ni vull ses genives.

Honest confessor: les vostres olives són morals virtuts que llancen pinyol de ànima i cors, i del caragol, eixint belles flors de vostres genives.

MOSSÈN FENOLLAR A LA SENYORA OLIVES

Ensems vos puc dir, senyora Olives, que mai vos he vist e sé bé qui sou, puix l'aigua tan dolça de vostre bell pou les velles carns mortes fa jòvens i vives; doncs vostres olives, puix són de tal llista que grans excel·lències reporten ab si, lo nom i los fets se lliguen així: que tant vos conec com si us hagués vista.Ω

Bernat Fenollar (ca.1440-València, 1516)
Joan Moreno (València?, primer quart del s. XV - darrerries del s. XV)

El PP contra la llibertat d'expressió Del Olmo, Pedro J. i Garzón porten el periodista Pepe Rei a la presó

Solidaritat amb Tele Madrid, amb Pepe Rei amb Ràdio Jove

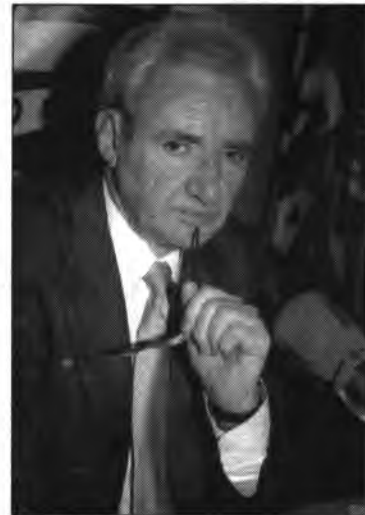
(20.01.2001) Que consti en acta que el Lobby per la independència ha condemnat sistemàticament els atemptats d'ETA. Ara però, el temps està donant la raó a totes aquelles persones que, com nosaltres, venim denunciant que el PP són els hereus directes del franquisme. La destitució del director general de Tele Madrid, Silvio González, a causa de l'emissió del reportatge Los caminos de Euskadi, demostra de sobres el tarannà de genteta com Ruiz Gallardón, fill d'un destacat franquista, o de José Mª Aznar, fill i nét de dos imperialistes espanyols que van fer de l'odi racista contra Euskadi i Catalunya el motiu bàsic de la seva existència. La caça de bruixes engegada pels caps de bاندolina del PP va contra tota aquella persona —és igual que sigui periodista, escriptor, comentarista o polític— que es desvia dels principis intocables del "Movimiento Nacional" i inclou des de Pepe Rei

i la revista Ardi beltza, que d'una manera valenta ha publicat reportatges com el següent: Los Mayor Oreja controlan tres cuartas partes de la seguridad privada española. Con la ADMINISTRACIÓN como principal cliente, Prosegur, pone a su disposición un ejército privado con 20.000 revólveres (Ardi Beltza núm. 1); fins a periodistes independents que, des de Madrid o Barcelona, miren de tractar la guerra del País Basc al marge de les directrius que marquen el ministre Oreja els seus escolanets com Luis del Olmo.

El diari aznarista El Mundo / El Día de Baleares, amb el seu director al cap, Pedro J. Ramírez, bé s'ha fartat de recordar que dia 8 de març de 1989, fou destituït com a director de Diario 16 pel seu propietari, Juan Tomàs Sala, a conseqüència de les pressions intolerables del president d'Espanya, Felipe González, empenyat per la investiga-

ció de D16 sobre el terrorisme d'estat del GAL. Aleshores fou el PSOE el qui foté al carrer un director de diari incòmode per al poder establert; dotze anys després ha estat el PP el qui ha expulsat el director general de Tele Madrid per un reportatge que no ha agradat al dictador de república caribenya, Ruiz Gallardón. Ara esperam amb candeletes els crits d'indignació i els escarafalls del diari oficial del PP, El Mundo / El Día de Baleares, bramant contra aquest atemptat contra la llibertat d'expressió. Perquè fins ara, en Pedro J. com a periodista, en comptes de defensar la llibertat de premsa d'Ardi Beltza i de Pepe Rei, ha engegat una campanya de premsa per tal que el tanquin dins la presó —cosa que ha aconseguit— fent-lo responsable dels crims d'ETA. Empesos per un atac de pànic, tant Luis del Olmo com Pedro J., han dit, amb la seva demagogia habitual, que "El perio-

dista Pepe Rei apunta i ETA dispara". Doncs, aquests senyorets que van de vedettes del periodisme i de paladins de la llibertat d'expressió, haurien de filar més prim amb el que diuen perquè si algun "incontrolat" tipus Ynestrillas o Amedo assassina Pepe Rei, aleshores tota la vida, els demòcrates de veritat, els podem fregar per la cara la següent cançoneta: "Luis del Olmo i en Pedro J. apunten i els Amedo de torn disparen".

Luis del Olmo.

al·lusions malintencionades, els seus sarcasmes. Ha atacat, a més de manera molt intensa alguns dels meus col·laboradors. Però em preocupa que es pugui erosionar la llibertat d'expressió per part dels polítics que l'han posat en la picota. Si Rei ha comès algun delictes haurà de pagar per ell perquè el periodista no és un ciutadà impune. Però els jutges s'haurien de desfer de l'ambient que s'ha creat i jutjar sense coaccions perquè la llibertat és l'arc sobre el qual descansa tot l'edifici democràtic. Després d'això, què farà en Pedro J. i en Luis del Olmo, per ventura acusaran de "terrorista" o de "col·laborar amb banda armada" Luis Mª Ansón? Perquè, està clar, l'estratègia d'aquests dos criadets de Mayor Oreja no deixa lloc al dubte: qualsevol persona —és igual que es digui, PNV, EA, EU, CiU, UM, PSM, ERC, Lobby per la independència— que no segueix les consignes del PP ja és sospitós de "complicitat amb el terrorisme". Avui són víctimes de la caça de bruixes Tele Madrid, Pepe Rei, Pere Joan Cabot (coordinador de Radio Jove)... Ahir ho va ésser el periodista de la Ser, Gemma Nierga i les filles de l'assassinat Ernest Lluch per reclamar diàleg per solucionar la violència. Demà podem ésser víctimes dels neofranquistes i ultra nacionalistes espanyols, tots els demòcrates!

A dir veritat, és molt divertit comprovar com els qui s'autoprocalem primeres espases del periodisme espanyol (Luis del Olmo, Pedro J. Ramírez...) han perdut els papers davant el periodista Pepe Rei. Aquells dos bergants van de liberals i d'independents i han demostrat, a l'hora de la veritat, ésser uns vulgars fatxes. Fins i tot, un dinosaure com Luis Mª Ansón els va donar una sobirana lliçó de democràcia quan dia 13 de novembre de 2000 va escriure: O s'està amb la llibertat d'expressió o s'està en contra. Però si s'hi està, s'ha d'estar amb totes les conseqüències. No es pot volar el diari Madrid com féu la dictadura però tampoc no es pot tancar l'Egin com ha fet la democràcia... Pepe Rei m'ha distingint amb les seves cites, les seves

I què es pot dir del jutge Baltasar Garzón, "El Príncipe", com és conegut dins els ambients periodístics de Madrid atesa la seva reconeguda megalomania i xuleria andalusa? Garzón ara s'ha venjat de Pepe Rei i l'ha enviat a la presó en un acte de represàlia pel llibre que el director d'Ardi Beltza va publicar l'any 1999; Garzón, la otra cara, i en el qual denuncia els abusos de poder, les amistats perilloses i els nyaps d'aquest jutge famós per la seva suprema incompetència. Ω

A Mallorca, en gallec per cortesia

CECILI BUELE I RAMIS

DIPUTAT DEL PSM-ENTESA NACIONALISTA AL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

Ara resulta que a l'aeroport de Mallorca, per mantenir la cortesia, s'ha d'emprar el gallec i no el català.

Així va passar no fa gaires dies. En un vol d'Air Europa, procedent de la gallega ciutat de Santiago, hi arribàrem un bon grapat de mallorquines i mallorquins que havíem anat a passar uns dies a Galícia.

No hi tendríem res a dir, si no fos perquè, en acostar-nos a l'aeroport i passar per damunt Sant Jordi, pels altaveus de l'avió se'ns donà la benvinguda a Mallorca en castellà i en gallec.

No hi tenim res a dir que es fes així, en un vol que procedia de Galícia; allò que ja no aca-

bam d'entendre és que no es fes en català, que és la llengua pròpia de Mallorca on aterrava l'avió.

Hi demanàrem explicacions, de la millor manera possible. Se'ns va dir que s'hi havia donat la benvinguda en castellà, i també en gallec "per cortesia". Que no s'havia fet en català, perquè no el sabien parlar.

De res no va servir que intentàssim fer comprendre que, allò que en deien "cortesia", resultava una gran "descortesia" amb bona part de la gent que hi havíem viatjat, i amb la llengua pròpia de la terra on havíem aterrat.

Un cop més la nostra llengua, tan sovint ben indefensa, va

quedar-hi, a més a més, arraconada.

En altres indrets del món més civilitzat, s'acostuma a donar la benvinguda en la llengua pròpia de l'aeroport de destinació. I així tothom s'hi pot sentir ben respectat, bé sia al viatge d'anada bé sia al de la tornada.

I això no sol comportar cap dificultat afegida, per al personal culte de cabina. Es tracta de llegir-hi unes retxes durant un minut. Fins i tot s'ho poden arribar a aprendre de memòria.

Tot és qüestió de bona voluntat. O, si més no, de bones formes. Ω

Mallorca, 17 de gener de 2000.

M a l l o r q u í !

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada.

L'antifranquisme a Mallorca. VII LLIBRE

(Les lluites dels anys seixanta i setanta)

El moviment obrer i popular contra la dictadura de la burgesia

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco, la seva substitució al capdavant del govern de la dictadura per Arias Navarro, no fa més que agreujar la crisi política de la burgesia espanyola

Com explicàvem en el capítol dedicat a l'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco, la seva substitució al capdavant del govern de la dictadura per Arias Navarro, no fa més que agreujar la crisi política de la burgesia espanyola. D'ençà les grans vagues de 1962 (Astúries i la resta de l'Estat), el moviment obrer, malgrat els morts i la repressió, no ha fet més que enfortir-se. Expressió d'aquesta lluita va ser (entre moltes d'altres de semblants) la dels treballadors i treballadores de "Laminados de Bandas", a Etxebarri (Biscaia) l'any 1966. La vaga, una autèntica experiència de democràcia directa (assemblees, comissions...), durà cent seixanta-tres dies i mobilitzà, en solidaritat, bona part del moviment obrer d'Euskadi (i d'altres indrets). L'editorial "Ruedo Ibérico" edità posteriorment un llibre bàsic per a la formació de les avantguardes consellistes (tipus OEC, PORE, AC o POUM) dels anys setanta. Es tracta (i en serv un estimadíssim exemplar) de *Nuestra huelga*, signat pels "Trabajadores de laminación de bandas Echevarri". Els estats d'excepció se succeeixen amb matemàtica puntualitat; especialment durs van ser el d'agost de 1968 a Guipúscoa i el de principis de 1969 a tot l'Estat. La dictadura ha d'aturar les vagues amb bales. A Granada l'any 1970 la policia assassina tres obrers de la construcció. Pel desembre del mateix any hi ha a Burgos el famós consell de guerra contra setze militants d'ETA, per a tots els quals la dictadura demanava pena de mort. Finalment les condemnes varen ser commutades. Però l'ampli moviment anticapitalista i antifeixista s'estén arreu de l'Estat. La radicalització popular desborda les tàctiques de contenció de Santiago Carrillo i el PCE, que saben que, en cas de produir-se una dinàmica prerevolucionària, el seu partit no podrà controlar la situació. El dilema del carrillistes és complicat: ¿com demanar una reconciliació amb la burgesia i els sectors "aperturis-

tes" del règim si hi ha detencions, tortures i assassinats a cada moment? De 1971 a 1973 (any de l'execució de Carrero Blanco) res no fa preveure que la classe obrera i el poble no puguin anar assolint quotes cada vegada més grans de protagonisme. Protagonisme pagat la majoria de vegades en sang obrera. Recordem per uns instants el que s'esdevenia aleshores: vaga de la SEAT (Barcelona, 1971, un obrer mort); vaga de la construcció a Madrid (un obrer mort); vaga dels miners asturians (1971); vaga a la Bazán (vaga general al Ferrol, 1972, dos obrers morts, desenes de ferits, més de cent detencions); Citroën (Vigo, 1972); vaga a la Tèrmica de Sant Adrià de Besòs (Barcelona, 1973, un obrer mort); vaga general a Cerdanyola-Ripollet (1973); Motor Ibérica (vaga general a Iruñea, 1973)... El llistat podria allargar-se fins a l'infinit, tant en el que fa referència a les mobilitzacions com al nombre de treballadors assassinats per les forces repressives de la burgesia.

Comencen a perfilar-se amb força les organitzacions revolucionàries que portaren a coll la defensa dels principis del marxisme, de l'anarquisme, de l'anticapitalisme conseqüent

Mentre s'esdevé tot aquest ampli

moviment i comencen a perfilar-se amb força les organitzacions revolucionàries que portaren a coll la defensa dels principis del marxisme, de l'anarquisme, de l'anticapitalisme conseqüent, el PCE continua amb l'acostumat sermó pactista, el mateix que ja havia fet el 1962 després de la reunió de l'oposició a Munic. Recordem que en aquells anys *Mundo Obrero*, l'òrgan del PCE, en el número de juny del 1962, deixava ja ben clara la seva posició favorable als pactes amb la burgesia: "La garantía de una transición sin violencia reside en primer término en un acuerdo con el Partido Comunista". En el fons la feina del PCE no era, ni molt manco, fer avançar el moviment obrer i popular, consolidar els seus organismes de democràcia directa anant cap a la República Federal o el socialisme (entès com a poder dels treballadors). El problema per a Santiago Carrillo era a la inversa: com controlar els sectors combatius del poble, com escapar-ne la radicalitat per a després poder-se oferir a la burgesia feixista com a interlocutor respectable. Des de la gran vaga d'Etxebarri el 1966, als "soviets" (les coordinadores d'assemblees de fàbriques en lluita) de Gasteiz el 1976, bona part de les maniobres carrillistes fracassen una vegada i una altra davant l'embranchada obrera. Entre

1964 i 1968 el PCE pateix tres importants escissions: la del PCE(ml) el 1964; la del PCE(i) el 1967 i la de l'OCE(BR) el 1968. A tot això, la crisi del "Felipe" (Frente de Liberación Popular, FLP) dona lloc a noves organitzacions del tipus AC (Acció Comunista), LCR o la mateixa OIC. També l'any 1969 una escissió obrerista d'ETA, ETA-Berri, es transforma en el Moviment Comunista Basc (Komunistak). El 1970 l'Acció Sindical de Treballadors, formada a mitjans dels seixanta per militants de les Avantguardes Obreres Juvenils (crístians), forma l'ORT, de tendència maoista. Fins i tot el PSOE, a conseqüència del constant agreujament de la lluita de classes, pateix les seves corresponents escissions, i l'històric dirigent socialista Álvarez del Vayo funda Vanguardia Socialista, que, unida al PCE(ml) i altres grups polítics, constitueixen el FRAP, de tendència pro albanesa, una de les organitzacions més actives dels anys setanta (vegeu, per conèixer la combativa vida de Julio Álvarez del Vayo, l'obra *En la lucha* [Editorial Grijalbo, Mèxic 1975]).

Partits com el PORE, el POUM, el PSAN, la UPG, tenen igualment les seves àrees d'influència política i social. El llibre *Los partidos marxistas: sus dirigentes-sus programas* (una edició feta per Fernando Ruiz

i Joaquín Romero, que va ser editada per Anagrama el 1977) proporciona informacions interessants d'aquesta revifalla de l'esquerra revolucionària arreu de l'Estat. Important també (en l'aspecte de conèixer a fons els combats oblidats pels gasetillers a sou del poder o les tergiversadors professionals de la història) són: *Ensayo General: 1974-1984*, d'Anibal Ramos, pseudònim del dirigent del POR Arturo Van Den Eynde (La Aurora, Barcelona, 1984); i *De Franco a Juan Carlos I: el Movimiento Comunista en la transición política (1975-1979)*, recull de documents del MC editat per Editorial Revolución el 1979.

A Euskadi, els continus estats d'excepció (des de 1968 se succeeixen un rere l'altre) no fan més que consolidar l'organització armada independentista ETA

S'ha de tenir en compte que la majoria de les organitzacions abans esmentades tenien al voltant nombrosos "organismes de masses" que, unes vegades amb més gent altres amb menys, cohesionaven el moviment popular en la lluita contra la dictadura. Per posar-ne un exemple: el PCE(ml) impulsava les Uniones Populares del Campo (UPC), la Unión Popular de Mujeres (UPM), la Federación de Estudiantes de Enseñanza Media (FDEM), la Unión Popular de Artistas (UPA), la Oposición Sindical Obrera (OSO) i la Federación Universitaria Democrática Española (FUDE). Però la més important organització del PCE(ml) va ser el FRAP (el Frente Revolucionario Antifascista y Patriota), fundat a París (a casa de l'escriptor Arthur Miller) pel gener de 1971. Inicialment el FRAP era format pels socialistes d'Álvarez del Vayo (Vanguardia Socialista), els Comitès Antiimperialistas (CAI), el Frente Español de Liberación Nacional i les organitzacions de masses del PCE(ml): UPC, UPM, UPA, FUDE, OSO, FDEM, etc.

Tots els grups abans esmentats (i molts d'altres!) sempre serien considerats pel PCE com a "partidos montados por la policía franquista" (en paraules de Carrillo i els carrillistes). Recordem com els assassinats de

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2000 fins a l'agost de l'any 2001)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

EP!!!

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

Ciutat (finals dels anys setanta). Sota l'estàtua del Rei en Jaume els militants d'esquerra mallorquins es preparen per començar una manifestació contra el feixisme i el capitalisme.

revolucionaris (Andreu Nin, Camilo Berneri, els militants del POUM i de la CNT) en temps de la guerra civil (els Fets de Maig de Barcelona l'any 1937) eren justificats com a accions contra "la quinta columna franquista y los agentes de Burgos y de Berlín". A Moscou, en els infames processos dels anys trenta, els botxins estalinistes també condemnaven a mort els trotsquistes i anarquistes amb l'acusació de ser agents de la Gestapo o del Japó! Vet aquí la clarividència de Santiago Carrillo i

els seus ajudants! Considerar els partits comunistes, les diverses tendències del marxisme i l'anarquisme, com a enemics a combatre amb més força que al mateix feixisme!

A Euskadi, els continus estats d'excepció (des de 1968 se succeïen un rere l'altre) no fan més que consolidar l'organització armada independentista ETA. L'execució de Carrero Blanco el 20 de desembre de 1973 potser és la màxima expressió de la força que ha assolit l'ETA d'aquells anys.

Amb la mort de Carrero Blanco la burgesia es troba momentàniament paralizada políticament; i en lloc d'avançar en la recerca de solucions per salvar el sistema, confia en la repressió pura i dura. Per això nomena Arias Navarro com a cap del Govern. Arias Navarro i el seu ridícul "espíritu del 12 de febrero" (un tímid intent de legalitzar algunes associacions en el marc del respecte als "principios fundamentales del Movimiento") fracassen ja de bon començament. La brutal execució a garrot vil del

jove anarquista català Salvador Puig Antich l'any 1974 així ho demostra. El franquisme no vol avançar envers una autèntica democratització; i amb la destitució de Pío Cabanillas (per liberal!), ministre d'Informació i Turisme, i de Barrera de Irimo, l'octubre de 1974, Arias Navarro representarà un obstacle més que un avantatge quant a la preservació del sistema.

Entre l'assassinat de Puig Antich (març de 1974) i les execucions dels joves antifeixistes del PCE(ml), del FRAP i d'ETA el 27 de setembre de 1975 (les darreres execucions signades per la mà del general Franco), tot l'any 1975 confirma la persistència i augment de la mobilització obrera i popular. Pel gener de 1975 encara dura la vaga de la SEAT i la Hispano Olivetti a Barcelona, Potasas i SuperSer a Navarra, Astilleros i Firestone a Biscaia, els jornalers a Andalusia... Pel febrer s'incrementen les lluites en el món de l'ensenyament (mestres, PNN d'universitats i instituts), actors, la vaga d'Hunosa. L'abril és el mes de la consolidació de l'assembleisme a Valladolid (vaga a FASA i en la construcció). S'estén la pràctica de coordinació "soviètica" (consells obrers) i de les assemblees (fase que culminarà l'any 1976 a Gasteiz). Tot el maig-juny de 1975 està dominat per la vaga generalitzada dels MIR, mentre continua la de PNN d'universitats i instituts. Comença a generalitzar-se la coordinació dels diver-

sos sectors en lluita: la unitat d'obrers, mestres, estudiants, jornalers, professionals, és un fet ben real. Les organitzacions revolucionàries consoliden la seva propaganda (unes envers la República Popular; altres, com l'OEC, cap a la República Socialista basada en els Consells Obrers). Pel juny hi ha diverses vagues generals a Madrid i una provatura d'insurrecció popular (vaga general antirepressiva) a Euskadi. ETA i FRAP accentuen la lluita armada contra el feixisme. Només a València el FRAP pateix vuit-centes detencions. La dictadura comença a organitzar la farsa dels consells de guerra contra militants d'ETA i del PCE(ml) que conclouran amb els afusellaments del 27 de setembre de 1975.

Mentrestant, el PCE i la famosa "Junta Democràtica" ja s'han desmarcat del contingut anticapitalista i prosocialista de la major part de les mobilitzacions populars

Mentrestant, el PCE i la famosa "Junta Democràtica" ja s'han desmarcat del contingut anticapitalista i prosocialista de la major part de les mobilitzacions populars. Ara ja sabem (vegeu els tres volums de Lluís M. Xirinacs *La traïda dels líders* editats per Llibres del Segle) que Santiago Carrillo i la burgesia (a Bucarest, i fent d'intermediari el dictador Ceausescu) pacten una sortida favorable a la monarquia i al sistema. Ω

Contra la demagògia andalucistoide-jacobina

Jo visc a Andalusia, a Granada, i abans visqué a un poblet de la part gairebé més desenvolupada d'Andalusia, Peral de Becerro (Jaen), i et puc dir que ací l'assistència sanitària és, en molts aspectes, millor que a Catalunya, i a Extremadura la situació és idèntica a l'andalusa. Per tant, no pensis que ací la gent viu malament, ans al contrari, sent Catalunya força més rica, he vist també allà molta més pobresa que no pas a Andalusia, i aquesta és una de les causes per la qual sóc independentista.

Em sembla prou infantil l'anàlisi que fas en matèria de mercat inter-

nacional, i no és per presumir (no es tracta d'això) però jo sóc llicenciat en ciències polítiques i sociologia, i entenc bastant d'aquests temes. La economia, avui, està mundialitzada, i les fronteres no es poden tancar encara que es volgués fer. Em sembla que l'únic govern autàrquic que queda al món és Corea del Nord, i així els va. Catalunya té davant sí, d'entrada, tot el mercat de la UE, inclòs l'espanyol. Potser argumentaràs que els espanyols (i francesos) podrien boicotejar els productes catalans; mira, jo record la campanya que duia el títol "Boicot als productes

francesos", feta a Andalusia fa un temps, i resulta que fou un estrepitos fracàs, la gent de tota Granada venia al meu barri a comprar a Alcampo, que és una companyia francesa, car els productes són barats. La gent mira la pela, i si el producte és barat i de qualitat, el compren.

Sobre això de que les empreses marxarien a Madrid... mira, si és que les empreses catalanes ja fa anys que marxen a Madrid (i al Marroc!), per exemple, La Caixa té la seva seu central a Madrid, car s'hi paguen menys impostos que a Catalunya i, a més a més, els productes no paguen

peatges a les carreteres. Per cert, que les autovies gratuïtes que tenim per Andalusia (només existeix una autopista de peatge ací, petita i per la zona de Càdis) són iguals de bones, o millor, que les autopistes de peatge de Catalunya, t'ho dic jo que les utilitzo.

Mira, el Regne Unit està assumint que, més tard o més d'hora, perdran Irlanda del Nord i Escòcia, i fa poc lliuraren als xinesos Hong-Kong; Alemanya no té problemes d'independentisme, car no ocupen cap país, i els bavaresos se senten ben alemanys, de la mateixa mane-

ra que els maresmencs tenim clar que el Maresme és Catalunya i no reivindiquen la seva independència. A més a més, els països més antiespanyols i antifrancesos que han existit mai, es troben dintre de la UE: Alemanya, Gran Bretanya, Holanda, Portugal, Bèlgica, Àustria,....

Per últim, dir-te que si vens per Andalusia, encara que xerris en castellà, siguis del Reial Madrid o del Betis, portis la bandera espanyola gravada a la roba, et consideraran sempre un "polaco de mierda", no t'enganyis pas. Forumllibertat.com Ω

Sota el títol de **La dependència de Catalunya respecte a Espanya. Implicacions psicològiques**, l'Ateneu 24 de Juny de Girona acollí el passat 20 de gener la segona jornada del cicle de psicologia **La catalanitat, una identitat sòlida**. A la foto podem veure d'esquerra a dreta els ponents Ricard Colom i Quim Gibert en el moment que la presentadora Carme Colomer obria l'acte.

Properament: **FRAGA (Baix Cinca)**

Tem: Autoestima i identitat lingüística

Ponents: Quim Gibert i Marc Adell, psicòlegs, i Bernat Joan, sociolingüista.

Lloc: Palau Montcada. **Dia:** Dissabte 24 de febrer **Hora:** 10 del matí

III CONGRÉS DE CULTURA CATALANA

Euskal Herria, el poble-nació més antic d'Europa, és una supervivència

Núria Bosch: "L'autonomia implica diferència"

Hem volgut respondre aquelles preguntes fàcils que podria fer qualsevol persona més o menys informada sobre finançament autonòmic i les hem volgut formular a Núria Bosch, professora titular d'Hisenda Pública de la Universitat de Barcelona i experta en qüestions de finançament autonòmic. Les respostes precises i la brevetat poden ser un bon mètode per treure l'aigua clara quan parlem de calés.

El concert econòmic base significa senzillament cobrar els impostos i donar-ne una part al Govern central?

Cobrar, gestionar i tenir una certa capacitat per variar aspectes específics dels impostos. Per exemple, rebaixar els tipus impositius. Fa poc al País Basc s'ha rebaixat el tipus de gravamen que s'aplica sobre els beneficis de les societats. De tota manera, no és tanta la capacitat que té el País Basc de modificar l'estructura dels impostos que, per llei, li fixa l'Estat, però sí que té cert marge de maniobra. A part d'això, cobra els impostos, se'n queda una part i la resta la dona a l'Estat, és l'anomenat cupo o quota.

El fet d'haver de recaptar els impostos ha provocat un desinterès del govern català pel concert econòmic?

És cert. Hi ha un cost polític a l'hora de ser el Govern autonòmic que exigeix el ciutadà que pagui l'impost. És converteix en la inspecció tributària que, si no paga el contribuent, haurà d'inspeccionar i sancionar, i això té un cost polític. Durant un temps les comunitats autònomes van voler evitar això i el que demanaven eren transferències de l'Estat per evitar aquest cost. Per contra, la recaptació d'impostos té altres avantatges com pot ser una millor lluita contra el frau fiscal que repercuteix en un major rendiment impositiu, en més ingressos.

És cert que alguns partits catalans hi van renunciar durant la negociació de l'Estatut d'Autonomia?

Jo no tinc una informació exacta sobre aquelles negociacions. Si que es comenta que en aquell moment va semblar que, per raons polítiques de viabilitat de l'Estat de les autonomies, no es va optar per aquesta fórmula. A més a més, per part del Govern central hauria estat molt difícil que acceptés aplicar el concert econòmic en les comunitats que no tenien precedents històrics. Tenint en compte que actualment, amb una major cultura autonòmica, hi ha tantes dificultats en l'ampliació del percentatge de l'IRPF que es cedeix als governs autònoms, és evident que llavors hauria estat molt difícil un acord per aplicar el concert econòmic a Catalunya.

No hi ha cap tradició de concert econòmic als Països Catalans?

No. No n'hi ha cap.

En tots els casos és beneficiós el concert econòmic?

El concert econòmic és bene-

ficiós quan tu tens recursos, quan s'és una comunitat autonòmica, però en una comunitat autonòmica pobra o en una crisi conjuntural que afecti una comunitat, el concert econòmic té desavantatges. L'Estat diu: "Queda t'els impostos, però si no en tens prop amb els impostos que recaptas, ja t'es-pavilaràs. Jo no t'ajudare". Les altres comunitats, com que depenen de les transferències de l'Estat, poden demanar-ne més i fins i tot, l'Estat es compromet al principi de suficiència; és a dir, que els recursos que traspasa a les comunitats autònomes siguin suficients per finançar les seves despeses. Aquest compromís no és el mateix al País Basc. Per tant, si s'apliqués el concert econòmic a algunes comunitats com Andalusia o Extremadura, segurament perdrien recursos.

Històricament el concert econòmic ha estat perjudicial per al País Basc perquè era un país de pastors. Fins que el desenvolupament econòmic no ha arribat al País Basc, no els ha estat beneficiós. Perquè s'apliqués el concert econòmic a Catalunya, caldria modificar la Constitució espanyola o l'Estatut.

Perquè s'apliqués el concert

econòmic a Catalunya, caldria modificar la Constitució espanyola o l'Estatut?

Sí. La Constitució, em sembla que en unes disposicions transitòries, diu que la Comunitat Autònoma Basca i la de Navarra tindran concert econòmic. Per a la resta de comunitats hi ha una llei orgànica: la Llei Orgànica de Finançament de comunitats autònomes, que en regularà el finançament. Per tant, s'hauria de modificar.

Si s'augmenta el percentatge d'IRPF que va directament al Govern català, es pot arribar a equiparar el nivell de finançament que dona el concert econòmic?

No seria el mateix. Aquí només s'aplicaria en un impost: l'Impost sobre la Renda, i al País Basc s'aplica a tots els impostos.

Sempre seria l'Estat qui tindria l'Impost i en donaria una part a Catalunya. Al País Basc la filosofia és a l'inevitable, ells tenen els impostos i en donen una part a l'Estat. Quant a disposar de més recursos, sí que el fet d'augmentar el percentatge de l'IRPF beneficia Catalunya. En aquest sentit, sí que hi hauria una certa similitud; el plantejament, però, és completament diferent.

A part del concert econòmic i del percentatge d'IRPF cedit al Govern català, hi ha altres mètodes de finançament vàlids?

Ara la capacitat de crear impostos és un monopoli de l'Estat i una part del que es recapta es dona a Catalunya.

En el cas basc, l'Estat diu: "Et deixo recaptar els impostos, et quedas amb el rendiment i me'n dones una part".

Una altra possibilitat seria que l'Estat permetés crear impostos nous a les comunitats autònomes, els quals quedarien gestionats localment en el 100%.

I això no passa actualment?

En certa mesura, les comunitats autònomes poden establir

impostos nous sempre que no gravin coses que ja grava l'Estat. El problema, és clar, és que tot està gravat per l'Estat. Inventar impostos nous costa molt, com va ser a Catalunya en el cas dels bingos o a Andalusia sobre les terres infrutilitzades. També s'ha estudiat aplicar impostos mediam-bientals, però sempre seran impostos de molt poca recaptació. Una altra possibilitat seria fer el que ja passa als Estats Units, on hi ha un impost de la renda del municipi, un de l'Estat i un de la Federació.

Actualment de cada cent pessetes que paga un ciutadà de Catalunya en impostos, quantes en tornen?

En tornen setanta. Hi ha, per tant, un dèficit de trenta pessetes. Aquestes dades poden acabar a parlar de major o menor solidaritat dins l'Estat

Sempre es diu que el concert econòmic base no és solidari, perquè no aporta el que aporten les altres comunitats autònomes. De tota manera, la resta de comunitats ja han assumit el concert base i el conveni navarrès. El problema arriba quan hi ha una altra comunitat autonòmica, com podria ser Catalunya, que vol trencar el sistema actual. Llavors és quan se l'accusa de ser insolidària.

El repetit argument de l'equilibri interterritorial, en què es fonamenta?

Sembla que la filosofia que s'aplica a l'Estat espanyol és: "Tothom n'ha de tenir 100". En altres Estats el plantejament és diferent. Es marquen uns mínims imprescindibles, que poden ser 100 i s'asseguren a tothom - respectant qui en tingui 120, 130 o 150. Aquí el que no es vol, però, és que algú en tingui 130. Tothom n'ha de tenir 100. Encara que s'assegurin o fins i tot s'augmentin a determinades comunitats els mateixos recursos que ara tenen, aquestes comunitats s'oposen a la negociació si saben que Catalunya pot millorar els seus recursos

amb el temps. Seria una nova edició del "café per a tothom"...

Perquè tu hi ha governs autònoms contraris a augmentar el percentatge que tenen cedit de l'IRPF?

Per raons polítiques. També perquè tenen por que s'apliqui un sistema on cadascú es quedi amb el que és seu i s'estimen més ser una mena de funcionaris assalariats als quals l'Estat els paga el que necessiten.

El Parlament de Catalunya pot demanar l'aplicació del concert econòmic si així ho proposa la comissió que n'està fent un estudi?

Es pot prendre una resolució, però llavors s'hauria de traspasar la proposta al Parlament espanyol. De fet, només ERC en vol l'aplicació. CiU no s'apuntarà a la idea. Potser dins de CiU hi ha gent que ho vol, però per raons polítiques, ara no li interessa. Ni el PSC ni IC s'hi han apuntat mai. Ω

productes agrícoles una feina remu-je a més a més

a aquesta pràctica- tural. És neces- ra cultura nacio- n caseriu, diver- en els planteja- s a principi dels v- ertir-se en mar-

ambient, la conservació de la naturalesa i l'agricultura tradicional. És participatiu i involucra els habitants locals en el seu desenvolupament i gestió. En definitiva, és una forma rural de turisme sostenible. És dispers, mai no és massificat i esdevé un instrument per a la preservació del patrimoni natural i cultural. A més, contribueix a la dignificació de la vida, dels costums i de les activitats rurals, bo i essent la millor fórmula de conèixer la realitat d'Euskadi des de les seves arrels. Aitor Telleria Lanbarri Coordinador de l'Oficina d'agroturisme de la Comunitat Autònoma Basca. Ω

acollida de turis- vitat tradicional, o diverses habi- aquesta raó no a activitat econò- me ha estat una què la valoració

ginal en els mercats de desenvolupament econòmic, no només va ser abandonada per multitud de persones que van emigrar al medi urbà, sinó que fins i tot va renegar-se d'ella com a model cultural i va ser considerada com el símbol d'un passat de pobresa que volia enterrar-se.

és a la dècada dels 80 quan es comença a valorar la cultura rural sobre l'urbana, el paisatge i el patrimoni arquitectònic. Tot això adquireix un component econòmic i un reconeixement social, que contribueixen a augmentar el respecte de la població urbana per aquests valors, bo i col- laborant en la seva preservació. La població rural que durant generacions va modelar el paisatge i avui segueix mantenint-lo, es beneficia econòmicament del seu ús i gaudiment amb, entre d'altres eines, l'agroturisme.

L'agroturisme és un important catalitzador per a la integració del medi

Autonomia, igual o pitjor

Des d'un punt de vista molt general, habitualment els demana a l'Estat tres coses: Lideratge per afrontar els dels econòmics relacionats amb la desocupació.

- Equipament o inversió púdicionat per una mancança històrica d'infraestructura i desenvolupament de l'a-

Suposo que quan els polítics base reclamaven sobirania fiscal ca, pensàvem -de manera un xic ment-ment- que un cop Euskadi t i la seva administració corresponent cricism els fluxos d'inversió púdica econòmica; aquesta crisi qu llençant per terra un model indu pament econòmic protegit.

Cal dir, però, abans de res, qu d'un govern i d'una administrac lutament forç per aturar una impar ens està abocant a ser un país an

Les eleccions, fetes a mida pe tit l'ordre de prioritats que la soci hauria establert per imposar un al tics polítics i respectives clientel dedueix de seguir una línia de m evident que resulta més fàcil ab despaxos oficials de funcionaris tenen res a fer - que no dissenyar fer-lo funcionar.

Si no fos per Maastricht i els taris, la nostra i totes les adminis creixent indefinidament, engolm deut públic i ignorant veritats tan l'efecte desplaçament" -la aixv tuitex per despesa corrent. Aix de consideracions patriòtiques. l'Ex vern limitat al País Basc resulta se u equivalent a Madrid. No pod tot pot afirmar-se que s'han copia tes en lloc de possibles virtuts central pogués tenir. Nova però

Turisme rural a Euskadi: tradició i novetat

En determinats pobles d'Eusk tes en cases particulars era ja un e determinades cases es llogava tacions durant l'estiu a famílies podem considerar l'agroturisme mica, "un descobriment". L'agro pràctica tradicional en moments dels productes agraris era baixa.

L'era moderna de l'agroturism de la Política Agrària Comuni 1988 quan s'estableix a la CAB un

tivar aquesta pràctica com a complement de les rendes agràries i per evitar la desertització del medi rural. A partir d'aquest moment, el baseritarrà (amo del caseriu) que es decidia a explotar un allotjament agroturístic trobava una nova fórmula per a la conservació, recuperació i millora del seu caseriu. Tenia uns ingressos complementaris,

la comercialització in situ de ces les ramaders i artesans i la possibil nerada per a les dones, un treb podien conduir des de casa seva.

El perill més gran que hi ha ca era el de les modificacions soci sari de recordar fins a quin punt tal l' del les seves arrels en la cultu sa en manifestacions però homoj ments generals. Des dels anys 5

80, aquesta cultura no tan sols va

Novena de trinca, la nostra administració està ja avui necessitada d'una reconversió no menys dràstica que els exemples de la naval o la siderúrgia: en sobres gairebé la meitat. I no estic exagerant. Entre el que no fan, el que no fa falta que facin i el que no haurien de fer a cap preu, la meitat de funcionaris de la llustrosa i lluent -i molt ben pagada- Administració autonòmica basca són un mal afegit. Però han vingut a quedar-se, com els alienígenes que periòdicament envaeixen els Estats

Unions. Per sempre. I no hi ha manera de fote're'ls fora, a cops de jubilacions anticipades.

Ja que a l'Administració no se li pot demanar raonablement que posi ordre ni tan sols a casa seva i desenvolupi una certa idea del nostre bell país on conviuen tots els colors del verd, he arribat a la conclusió que abans, amb l'Administració central, vivíem millor. Les administracions, com més lluny molt millor; i ja sabem que la central tenia inclinació a voler fer-ho tot des de Madrid. Recordarem amb nostàlgia aquells temps -anys setanta- en què una administració que amb prou feines controlava el 15% del PIB i que "no feia arribar res", va permetre o va tolerar el desplegament impetuós i un xic àcrata de la societat per espavilar-se com podia. Esperem que Maastricht ens ofereixi en el futur la mateixa oportunitat.

En certa ocasió van preguntar-me quines podien ser les línies generals d'uns nous generosos plans d'ajuts a les empreses. Vaig respondre que la millor mesura consistia en rebaixar els impostos. Res del que s'ofereixi a una empresa mai no compensarà allò que se li pren via impostos i cotitzacions socials. És més o menys la resposta d'aquell biscatí de final de segle quan li van preguntar què tenia per concert econòmic: "Molt fàcil: concert econòmic és igual a no pagar". Els nacionalistes bascos i tota la societat que reclamava més autonomia, mai no haurien d'haver-ho oblidat. Ω

culadors mone- shaurien seguit rressió fiscal i el renyadores com privada es subs- nes, a banda de encia d'autogote- x saldo del s inferior. Fins i tacions i defec- l'Administració ca.

Quines passes heu donat per fer d'Urruska una casa rural?

Nosaltres vam començar a treballar l'any 91. Aquell any va suposar la reconversió del caseriu i vam integrar-nos a la xarxa de cases rurals del Govern de Navarra. Ara bé, el primer any no vam fer res més que obtenir la llicència fiscal i tots els permisos que calien per a l'obertura. Vam obrir portes amb la casa tal com estava, perquè això del turisme sonava un xic llunyà. Vam fer una prova i vam oferir dues habitacions. Volíem provar-ho i vam signar el contracte per un any.

Com va anar aquesta experiència?

Va ser molt positiva. Al principi teníem força dubtes perquè pensàvem que tot el turista era turista d'hotel, però ben aviat vam adonar-nos que no. Hi havia molta gent que volia apropar-se a les zones rurals i conèixer la vida al camp. Vam copsar que, tot i que érem desconeguts, la gent s'interessava pels nostres serveis i l'any següent molts repetien.

Què busca la gent tant a Urruska com a la resta de cases rurals?

La gent busca el contacte amb la natura. Nosaltres trebalem molt amb famílies amb cria-

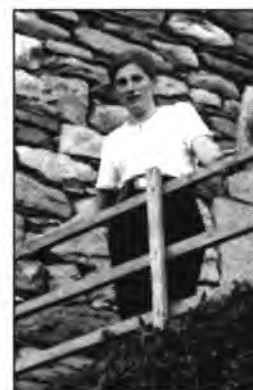
tures. Pot ser per l'entorn que tenim i perquè gaudim de contacte directe amb la naturalesa, amb el món dels animals i tota la resta. Hi ha gent que busca la tranquil·litat que no troba a ciutat i ve a reposar de la vida quotidiana. Alguns vénen amb una visió molt idealitzada del que és un caseriu i la vida al camp, i quan veuen com vivim, com és el treball diari, a voltes, els resulta dur de creure, perquè tenien una imatge de tranquil·litat, una imatge molt idealitzada.

Ara tens més feina. Com pots compaginar aquest treball extra amb el dia a dia del caseriu?

La veritat és que, encara que surti jo i sigui jo qui m'ocupi directament, tota la família hi participa, perquè hi ha molta tasca soterrada, com pot ser el manteniment de la casa, en què el meu marit (Fernán Iparragirre) m'ajuda molt. Cal tenir les habitacions a punt i si no s'avoraria una aixeta, es trenca un vidre.

Aquesta és una feina que no es veu però en què participa tota la família, tant el meu marit com els meus fills. Nosaltres oferim pensió completa i tenim gent a casa durant tot el dia. No tan sols són les hores dels àpats i de l'allotjament, sinó que hi ha

Joxep i Miura: la descoberta de la cultura rural

Al nord de Navarra, Elizondo i els poblets d'Almandoz, Ariz, Arizkun, Arraoz, Azpilikueta, Berroeta, Ziga, Elbete, Erratzu, Gartzain, Irurita, Lekaroz, Oronz i Amaiur-Maia formen el municipi més extens de Navarra: la Vall del Baztan. Entre boscos de faigs, roureds i castanyers es troba a Elizondo el caseriu Urruska. Urruska és a deu quilòmetres del centre urbà de la vila -on cal visitar l'església de Sant Jaume, el palau Arizkunenea i l'Ajuntament- i per accedir-hi cal seguir una sinuosa carretera de muntanya. És un lloc ideal per fer senderisme o per establir el punt de partida en visites a les coves de Zugarramurdi, el parc natural de Bertiz o els pobles dels voltants.

Al caseriu d'Urruska va néixer fa vuitanta-dos anys Teresa Iribarren. També aquí va néixer el seu pare i la seva filla Joxepi Miura, que regenta aquesta casa rural. I aquí han nascut els nets de la família. Joxepi Miura en ha obert de bat a bat les portes de la casa que l'ha vist créixer, tal com ho fa amb les desenes de turistes que s'acosten des de fa cinc anys a Urruska.

Quines passes heu donat per fer d'Urruska una casa rural?

Nosaltres vam començar a treballar l'any 91. Aquell any va suposar la reconversió del caseriu i vam integrar-nos a la xarxa de cases rurals del Govern de Navarra. Ara bé, el primer any no vam fer res més que obtenir la llicència fiscal i tots els permisos que calien per a l'obertura. Vam obrir portes amb la casa tal com estava, perquè això del turisme sonava un xic llunyà. Vam fer una prova i vam oferir dues habitacions. Volíem provar-ho i vam signar el contracte per un any.

Com va anar aquesta experiència?

Va ser molt positiva. Al principi teníem força dubtes perquè pensàvem que tot el turista era turista d'hotel, però ben aviat vam adonar-nos que no. Hi havia molta gent que volia apropar-se a les zones rurals i conèixer la vida al camp. Vam copsar que, tot i que érem desconeguts, la gent s'interessava pels nostres serveis i l'any següent molts repetien.

Què busca la gent tant a Urruska com a la resta de cases rurals?

La gent busca el contacte amb la natura. Nosaltres trebalem molt amb famílies amb cria-

tures. Pot ser per l'entorn que tenim i perquè gaudim de contacte directe amb la naturalesa, amb el món dels animals i tota la resta. Hi ha gent que busca la tranquil·litat que no troba a ciutat i ve a reposar de la vida quotidiana. Alguns vénen amb una visió molt idealitzada del que és un caseriu i la vida al camp, i quan veuen com vivim, com és el treball diari, a voltes, els resulta dur de creure, perquè tenien una imatge de tranquil·litat, una imatge molt idealitzada.

Ara tens més feina. Com pots compaginar aquest treball extra amb el dia a dia del caseriu?

La veritat és que, encara que surti jo i sigui jo qui m'ocupi directament, tota la família hi participa, perquè hi ha molta tasca soterrada, com pot ser el manteniment de la casa, en què el meu marit (Fernán Iparragirre) m'ajuda molt. Cal tenir les habitacions a punt i si no s'avoraria una aixeta, es trenca un vidre.

Aquesta és una feina que no es veu però en què participa tota la família, tant el meu marit com els meus fills. Nosaltres oferim pensió completa i tenim gent a casa durant tot el dia. No tan sols són les hores dels àpats i de l'allotjament, sinó que hi ha

altes hores que cal dedicar al client, com pot ser l'explicació d'activitats que pot fer o què hi ha en aquesta zona. Tot això comporta un espai de temps.

Aquest treball us compensa?

Sí. Ens compensa econòmicament, però hi ha una altra compensació, que és la satisfacció personal. Ens ha donat un valor a tot allò que nosaltres tenim. Quan el camp ha estat sempre la "germana pobra", a través de la gent et fan apreciar que tu tens uns valors culturals, gastronòmics, etc. Nosaltres vam començar en l'agroturisme una mica però necessitat. Tenim quatre fills i aleshores tres estan estudiant a Pamplona, i tal com evolucionava la ramaderia, estàvem passant un moment crític.

Convertir el caseriu en casa rural ha canviat la vostra vida?

Sí. Li ha donat un caire diferent. Actualment totes aquestes explotacions busquen una diversificació, perquè és molt difícil de viure només del caseriu. Són explotacions molt petites i molt costoses de treballar. Tothom busca una diversificació i nosaltres vam coincidir amb l'inici del turisme rural, vam decidir tirar per aquí i n'estem molt contents.

Joxepi, explica'ns com és el caseriu que pot trobar aquí el visitant.

El caseriu està situat en plena muntanya. Tot i pertànyer a Elizondo, la casa queda a deu quilòmetres del poble. Som geogràficament més aprop de l'Estat francès que de l'espanyol. Explicar això al client moltes vegades resulta difícil. Però tot té els seus avantatges: et fa seleccionar una clientela. Quan expliques això a la gent, hi ha qui et diu: "no ho sé m'ho posa difícil". Hi ha gent que mai no ha fet turisme rural i jo els suggereixo que s'acostin a poc a poc, que primer vinguin a un hotel en zona rural i que vagin familiaritzant-se. Hi ha clients que et pregunten: "què puc fer jo aquí?". Quan començàvem i ens preguntaven això, nosaltres pensàvem "quina cosa més rara, cadascú veurà què vol fer". Però no. Al client cal dir-li què pot fer i omplir-li les hores. Aquest és un caseriu adient per fer senderisme de petits i grans recorreguts, segons la planificació de cadascú.

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

Realment és així. Cal tornar a Elizondo. Cal tornar a casa de Joxepi. Jo ho farà a tardor, per apropar-me els colors de l'estació, perquè els boscos de faigs, roureds i castanyers tenen a la tardor un color realment impressionant. Al setembre tornarà l'Emili, aquell client que ja ha esdevingut un amic per a la família Iparragirre-Miura. Des que va venir per primera vegada, ja ha tornat en sis ocasions. Aprofita qualsevol oportunitat per fer cap al Baztan. Vam coincidir amb ell a Urruska i va acomiadar-se de tothom amb un petó i un "fins el setembre". És, sens dubte, el prototip de client de la casa rural: "gairebé tots hi tornen". Ω

PETITS ANUNCIS

SERVEIS PROFESSIONALS

S'ofereix jardiner amb coneixements de cuina. Demanau per en Lluís. Tel. 604790.

Cerc feina per guardar nins petits a ca seva a ca meva per les zones de Sineu i Maria. Tel. 525380.

Cerc feina per guardar nins a Can Picafort o Inca. Carrer Nou, 5, Maria de la Salut.

S'ofereix pintor empapador, econòmic, seriós, ràpid i net. desplaçament per tot Mallorca. Tel. 203239

Pneumàtics Son Ferriol. Equilibrat de rodes, canvi de rodes i pegats, alineament de direccions assistida per ordinador. Avda. del Cid, 73. Tel. 427553. Son Ferriol.

Si teniu qualche vidre trencat, crida al 473819 i el vos posarem tot d'una.

Cerc feina per fer a ca meva. Tipus ceràmica, sabates o similar. Tel. 297067.

Cerc feina de representant d'arts gràfiques o comercial de publicitat. Tel. 297667.

Es confecciona o arregla qualsevol peça de vestir, cortines, coixins, etc. Tel. 771005.

Es passen treballs a màquina i per ordinador. Netat i rapidesa. Tel. 771005.

Gabinet de Psicologia. Neurosis, trastorns de caràcter, psicoteràpia infantil, depressió. Tel. 427193.

Cerc feina per guardar nins a la comarca de Cala d'Or. Tlf. 842156.

Si voleu vendre terrenys, solars o cases a Mallorca, vos oferim assessorament complet. Tel. 971 265 005

Representants musicals que es posin en contacte amb "Marejol" per contractar actuacions a les Illes. Som un grup capdavanter al Principat. Tel. 933 593 632.

Necessit dona a hores per fer net. Hi ha molta de feina. Tel. 971 867 286

Tenc una empresa de manteniment de jardins i de piscines a la zona nord de Mallorca. Tel. 971 864 532 - 696 278 393.

Hola, som na Mònica, una al.lota feina de 21 anys. Cerc feina de dependenta o qualque hotel rural per Inca i voltants. Se parlar anglès i un poc d'alemany. Tel. 606 378 757.

PERSONALS

Atenció, catalans i catalanes independentistes. Vull cartejar-me amb tots vosaltres. Estic boja pel bon rock català: Sau, Els Pets, Lax'n'busto. No us talleu i escriviu a Marta. Indústria, 114-08030 Malgrat de Mar.

Als Països Catalans es fa molt bona música! M'agrada, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes, si somnieu en una nació lliure plena de música catalana i de vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Ens agradaria cartejar-nos amb al.lots i al.lotes que com nosaltres estiguin penjats/penjades per Lax'n

'busto i que defensin la nostra llengua. Raquel Llagostera Costa. Gardènia, 4-08880 Cubelles.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides, etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Apartat 1.792 Ciutat.

Pensionista de 78 anys, 1'80 d'altària, català. Vull conèixer senyora pensionista entre el 50 i 70 anys, per no estar tot sol. Tenc bona pensió i pis amb 5 habitacions i dos banys. Cerca'm al 462536. Ferran.

Hola! Som una al.lota felanitxera. Som molt independentista, i estic boja pels Sau, pels Ocults i pels Pets. Segur que si m'escriviu feim una gran amistat. Som molt divertida. Adéu. M. Glòria. Carrer d'en Magallanes, 29-07670 Porto-colom.

Vull intercanviar revistes, còmics, fanzines i adhesius amb tots aquells joves que estiguin orgullosos de tenir sang catalana o basca a les seves venes. Pau Arranz- C/ 2 Volta 31-07209 Son Mes-quida-Mallorca.

Jove de 29 anys, fadrí, amb estudis universitaris, agradós i simpàtic, desitjaria conèixer al.lota formal de 20 a 27 anys. M'agrada el ball de saló i som bastant actiu. Anima't i escriviu-me a l'apartat 690 de Ciutat.

Hola, Em dic Raquel i tenc 14 anys. Tenc ganes d'escrivir-me amb gent de 14 a

16 anys. Si vols escriure'm... Raquel González-C/ Ansel Calvé, 13, 1º 3º-08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona).

Som un alemany de 38 anys, cerc amigues i amics per a sortides i més. També vull estudiar la llengua mallorquina. Escriviu-me a la Bústia Postal 97-07080 Ciutat.

Sóc un noi de 31 anys. Solter. No minusvàlid. Voldria mantenir correspondència amb noia minusvàlida que tenguí bon caràcter, culte, es senti sola. Escriviu a la Bústia Postal 163 - 08400 Granollers (Vallès Oriental).

Cerc al.lota sense fills de 22 a 28 anys. Signe Lleó o Sagitari, que sia capaç d'estimar sense traïció. Telefona'm al 512018 dies feiners a partir de les 23 hores.

Atenció: administrativa cerca amigues i amics per a sortides, excursions, i a l'estiu anar a la platja. Bústia Postal 1400-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 27 anys, cerca dona independent i intel.ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al principat, a canvi d'ajuda econòmica. Manel 907843901-973603214.

Hola, al.lotes, noies, ragazzas. Som dos joves de 24 anys, morens i atractius que desitjan conèixer al.lotes *enrollades* i catalanoparlants, si és possible, per a fer acampades, organitzar festes, sortir e marxa i passar-ho bé durant l'estiu. Som genials. Anima't que ets jove. Escriviu a C/ Joan Alcover, 1 Algaida (Mallorca) C.P. 07210.

Hola, soc un noi de 16 anys i estic interessat en cartejar-me amb gent que també defensi l'alliberament nacional dels països Catalans. M'agraden "Els Pets" "Brams" i "Jo t'ho diré". Enric Blanc. C/ Montcada, 1 - 08291 Ripollet.

Naturalesa, la mar, la muntanya, una pel.lícula, un cafè... si ets dona, atractiva i divertida, t'he de conèixer urgentment. Bútia postal 1174 - 07080 Ciutat de Mallorca.

Vull correspondència amb femelles fins els 38 anys. Escriviu a: Oscar-Blanquerna, 58 - 07010 Ciutat.

COMUNICATS

Si vols rebre la revista L'LLA gratis, la pots demanar a Edicions Bromera, Polígon Industrial, 46600 Alzira. Tel. 96-2402254

Per a tots aquells i aquelles que vulguin lluitar contra l'invasor, contra els traïdors, contra l'explotació obrera, i per una terra lliure i catalana, els Maulets tenim obert l'apartat de correus 349 C.P. 43480 de Salou (Tarragona), per a qualsevol informació o col.laboració contra l'ocupant.

Si voleu rebre llibres en català gratuïts sobre diferents temes d'actualitat, socials o teològics, sols us cal escriure a *Cristianisme i Justícia*, carrer Roger de Llúria, 13, Barcelona 08010, o telefonau al (93) 3172338.

Professora titulada fa classes de solfeig, piano i harmonia. Individuals i en grup. Tel. 756114. Magdalena.

Universitària fa classes de repàs d'EGB i català a la zona de Pere Garau de Ciutat. Tel. 243383.

Si voleu intercanviar adhesius, revistes, informació, etc, sobre el tema d'alliberament nacional, escriviu a l'Associació «Xavier Romeu». Apartat de correus, 36. 43480 La Pineda. Tarragona.

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres, gratuïtament, a tot aquell que els els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Podeu escriure a l'Apartat 15.071 de Barcelona-08080.

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana (JERC), i rebre els nostres butlletins, escriviu ara mateix a: JERC-Illes. Santiago Russinyol 1, àtic. 07012 Ciutat de Mallorca.

Estam interessats en un intercanvi cultural amb persones i institucions dels Països Catalans que desitgin informar-nos sobre el passat i el present del dits països i estiguin interessats en qüestions vinculades a l'Argentina. Escriviu-nos a: Baigorria 1337 .200 Rosario-Argentina.

Acció Cultural del País Valencià i el Bloc Jaume I ja és a Internet. Si voleu intercanviar propostes d'acció i lluita, o informar d'activitats, etc., podeu connectar: ACPV @vlc.servicom-es

Vos recomanem boicotejar les ONG's espanyoles AGNUR España, Médicos del Mundo i Unicef amb els bancs espa-nyols Central Hispano i Banco de Santander que els donen suport.

Subscripcions gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. "El Llaüt de Xàbia" -Apartat 53- Xàbia 03730 Patrocinat pel Magnífic Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Podeu adreçar-vos a: LLENGUA (Ensenyans a Dittansia de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2-14007 Còrdova.

Si quies recibir el Puxa Asturias en to casa, y de baldre, sólo tienes qu'enviar la direcion a: Endecha Asturias. Cai Llangreu, 10, 2º-Xixon 33206-Asturies.

La meva col.lecció té 20.000 adhesius polítics. Faig exposicions. Crec persones que hem facin arribar enganxines de l'Esquerra Revolucionària. Paniello-Apartat 139 - 22400 Monsó-Osca.

"El Full" és una publicació interna de l'Associació Roca i Ferreres. Si voleu rebre'l gratuïtament comuniquen el vostre nom i adreça: Apartat de correus 9247, 08080 Barcelona.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet: <http://www.estelnet.com/lluïta>.

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C. S. C * 93 4541188.

Oferim de franc cursos bíblics i subscripcions a revistes cristianes en català: Ajuda Evangèlica dels Països Catalans. Apt. de Correus 1.022. 12995 Castelló. Tlf. (964) 207607.

Els Castellans de Mallorca, necessitam gent!! Si t'a

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Si voleu una Mallorca lliure i independent d'Espanya, veniu al LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA Apt. de Correus 531

PETITS ANUNCIS

grada passar-ho bé. Si vols tenir nous amics sans i saludables. Si t'agrada fer pinya amb un projecte nou: Feste Castellor!! Vine a veure'ns!! Assagem els dissabtes a l'Escola d'Adults son Canals. Carrer son Canals, 10. Telèfon 452414, Isidre.

Pintors, escultors, fotògrafs, etc., interessats en exposar les seves obres, així com gent interessada en comprar o simplement en visitar l'exposició del moment, podeu passar pel Café es Museu. Carrer Guillem Timoner, 10-Felanitx.

Grup folclòric sense gaire pretensions cerca sonadors i sonadores, cantaires i gent engrescada per seguir fent coses. Actuam alguna vegada, no guanyam gaire, però ens ho passam d'allò més bé. Ens reunim els dimecres a les 20'30 al Rafal Vell (Antiga escola). Som gent acollidora. Trucau al 971 505374

Els nacionalistes interessats per un sistema d'intercanvi cultural i turisme alternatiu per a nacions sense

estat, podeu informar-vos a: Turisme Alternatiu: Bústia Postal 1.171 Castelló 12005. Es tracta d'un sistema de llarga trajectòria provada arreu del món, molt adaptable i econòmic.

Les persones interessades en les activitats de les Associacions i clubs UNESCO poden adreçar-se a la Federació Catalana de la Unesco: Mallorca, 207-08036 Barcelona. Tlf. 932534367.

Necessitam persones amb idees i ganes de tirar endavant la nostra llengua i la nostra cultura. Associació la Brúxola. Tlf. 93 4353323.

Coleccionau Fanzines? Voleu saber que fan els/les independentistes del Tarragonès? Subscriviu-vos al Butlletí del Col·lectiu independentista "El Timbaler de Bruc". Per 600 peles el rebreu cada dos mesos durant un any. Bústia Postal, 7- 43893 Altafulla.

Sius interessen les llengües minoritzades de més a prop, adreçeuvos a: **Llengües Vives**. Bústia Postal

5224/08008 Barcelona.

Si vol rebre l'*Euskararen Berripapera* (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hizkunta Politikarako. Wellington Dukea, 2 - 01020 Vitoria-Gasteiz (Araba).

Coleccionista d'adhesius compra, canvia, recolleix material d'esquerra revolucionaria o independentista. Coleccionisme I.S.G. Bústia Postal, 135-48980 Santurzi-Biskaia.

Col·laboreu! Ajudeu-nos! Per un projecte de documentació d'indrets de les Illes i dels Països Catalans necessitem targetes postals (noves o utilitzades de "Escudo de Oro" Biblioteca Catalana de Krefeld - Box 1665 D-47716 Krefeld Alemanya. Tel. 07-49215126635.

Classes particulars. Totes les assignatures i tots els nivells. Petits grups. Professors/es titulats. Preus econòmics. Telf. 971467931. Ciutat de Mallorca.

Classes particulars d'he-

breu, grec i llatí a tots els nivells. Jordi 971242795

Piano Blues, Jazz, Rock. Classes particulars. Harmonia moderna. 971242795 Nanel.

Atots els valencians que vulguen contribuir a la construcció nacional del País Valencià. L'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Som els nacionalistes valencians. 963879408.

Sóc professor d'una DIWAN (escola bretona) i escric il·lig català. Envieu-me Informació sobre els Països Catalans, especialment de tema d'ensenyament: Gràcies. Joel Donnart-44, Hent Friaoudour, Penc'hoad-F-22860 Plourivou Breizh/Bretanya - Estat francès.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Acaben d'editar-se els Evangelis segons sant Mateu, sant MARC I SANT LLUC, en versió interconfessional, en llengua catalana, en cas-

settes i CD. El seu preu per joc és de 3.000 ptes. Posteriorment s'editarà l'evangelí segons sant Joan. També hi ha editat tot el Nou Testament en Braille en llengua catalana, i edició interconfessional. Són 22 volums, i es poden demanar a Mn. Joan Magí, Parròquia de sant Pere i sant Pau, 43007 Tarragona.

Ha nascut Correfoc!!! Una revista de literatura i Història catalanes. 64 planes 250 ptes. Col·labora-hi o feste'n subscriptor. Tlf. 971 200 810. Lluís.

A Ciutat estam creant el primer equip de rugbi català de Mallorca. Els Almogàvers. Interessants cridar al 971 200 810. Lluís.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, véngui i en parlarem. Agència oficial Renault. Tel. 413867. Son Ferriol.

VENDES

Venc piano marca TLEYEL, un quart de coa, en bones condicions. Mig milió de pessetes. Tlf. 939 373 151.

Venc figures d'escaiola noves per decorar o policromar: àngels, betlems, fruites, flors... per lots o a la menuda. Trucau capvespres i vespres al 971 29 44 44.

Videoconsoles, jocs, còmics a preus realment assequibles: Infomanga, carrer de sant Geroni, 2 Tel 636 720 814 Manacor.

Compraria videojocs, videoconsoles cotxes. Telefona al 636 720 814. Sant Geroni, 2 local 3-07500 Manacor.

Venc mobles usats en bon estat. Tel. 971 867 286.

Infomanga li ofereix: lloguer de videojocs, canvi i compres de Pel·lícules, informàtica etc. Sant Geroni, 2. 636 720 814 Manacor.

L'ESTEL. SUBSCRIVIU-VOS-HI, ANUNCIAU-VOS-HI

En Miquel Segura està ressentit perquè ha perdut la mamella

(30.12.00) En un article publicat avui en el suplement Las noticias más impacantes del año 2000 d'Última Hora, i titulat Horizontes de caos, Miquel Segura, com ja és habitual en ell, desbarra contra el Pacte de Progrés tot i seguint l'estratègia pinochetista que va portar al cop d'estat a Xile l'any 1972 contra Salvador Allende. Com ja ho diu al títol, segons Segura el Pacte de Progrés és un "caos" reduït a un alijo de demagogia, resentimiento e incompetencia.

Bé, fins aquí hem arribat! Passa d'hora de cantar les quaranta a aquest llenguatge que es pensa que la gent és beneïta i no té memòria. Veiam, primer punt: "el Pacte de progrés es un caos". Fals! El Pacte de Progrés no és un "caos" sinó un joc d'equilibris entre cinc partits que aporten diferents maneres de veure la realitat, cosa cent vegades millor que la majoria absoluta del PP de Madrid on, en paraules del respectable ministre d'agricultura, Arias Cañete, les coses es fan "por cojones". Segon, "el Pacte de progrés es un alijo de demagogia".

Mirau qui xerra de demagogia! Només amb el fet de recordar que Segura en l'espai d'un mes, per tres vegades va afirmar que si no plovia era resultat d'un "càstig dels déus, contra el Pacte, amb això ja està dit qui és el demagog major de tota la premsa que es fa a Mallorca i fora de Mallorca. Tercer, "el Pacte actua por

resentimiento". Fals! Qui de bon de veres està ressentit és ell per la raó que ha perdut la mamella pública de la qual va xuclar tant durant 16 anys que se li va posar cara de xotet mamon. Increïble! Miquel Segura veu la palla dins l'ull d'altri i no veu la biga dins el seu. Ara treu foc pels queixals perquè amb l'arribada del Pacte va perdre les prebendes i els favors (més de 500.000 pts. mensuals) que va cobrar dels successius governs del PP (Cañellas, Soler i Matas) en qualitat d'assessor i de "negret" que escrivia els discursos dels seus amos. I quart: "El Pacte es incompetent". Home! Si precisament algú no pot parlar d'incompetència és ell, sobretot si recordam l'enorme bunyol que fou l'operació Formentera que va desencadenar el fracàs final de Matas a les últimes eleccions. És públic i està demostrat que Segura fou el cervell gris d'un dels escàndols més grossos de frau electoral — en el qual també va estar involucrada la seva filla — que es recorden a Mallorca. Això tot sol hauria de bastar perquè Miquel Segura, mort d'empeguement, fes mutis pel foro; el problema, però, és que ja no li queda un pèl de vergonya a la closa i que té més barra que eskena. Queda clar, doncs, que Segura, més enllà d'ésser un rufià i un corrupte impresentable que fa les feines brutes del caciquisme; a més de tot això és un "incompetent" i un trasto inútil com

Luis Roldán, fet que va quedar ben demostrat quan va fer empadronar centenars de ciutadans argentins descendents de mallorquins per tal de adulterar el resultat electoral i el van agafar in fraganti. Lobby per la Independència

El Mundo/El Día de Baleares, un diari foraster nazi que no respecta els drets humans del poble malloquí

(2000-12-26) No passa dia que els forasters d'El Mundo / El Día de Baleares no posin en evidència dues coses: primer, que són un diari de Madrid i que per tant defensen els interessos de la metròpoli que espolia fiscalment les Balears; i segon, que són els hereus del franquisme i que com a tals són uns genocides que volen exterminar els mallorquins com Pizarro va exterminar indis a Amèrica. Com exemple d'això que acabam de dir, esmentarem el fet que aquest diari no respecta els antropònims o noms de persona mallorquins i, com ja va fer el dictador Franco, els castellanitza. Voleu Pro-

ves? Doncs a continuació en teniu algunes: diumenge dia 24 de desembre, un franquista anomenat Felio Bauza en un article titulat Gente corriente espanyolitzava el nom de Pere Sampol, vice-president del Govern, en Pedro Sampol i el de Miquel Rosselló, secretari general tècnic de Treball, en Miguel Rosselló. La tàctica de negar els noms mallorquins i forasteritzar-los és habitual en aquest diari del Ku-Klux-Klan de l'espanyolisme. Sense anar més lluny, dia 28 de novembre al suplement La Economía Balear, realitzat per Consultores de Informació de Baleares — la mateixa empresa propietat d'Antonio Alemany i que amb doblers públics del Govern Matas va publicar el pamflet ultra Illespress —, el conseller d'Agricultura, Mateu Morro, era rebatiat com Mateo. Està comprovat: aquest estol de forasters d'El Mundo no poden veure els indígenes mallorquins ni pintats en pintura. Actuen igual que en Franco, un criminal que no oblidem va prohibir als mallorquins durant quaranta anys emprar els nostres noms de persona (Antònia, Mateu, Joan, Miquel, Pere...), va prohibir poder dir els nostres pobles i ciutats pel seu nom (Sa Pobla, Santa Margalida...) a més de moltes altres canallades. Ω

Lobby per la Independència.
<http://usuarios.tripod.es/barilla>

Amor de llengües

PER QUIM GIBERT, PSICÒLEG

Les dones i els homes tenim necessitats. Poder-les satisfer ens ajuda a realitzar-nos com a persones. Sentir-nos segurs, acollits, respectats, en són algunes de les més bàsiques. I desenvolupar les nostres potencialitats, una de les més recomanables per assolir una bona autoestima. Les necessitats personals van estretament connectades amb la construcció de la identitat. I, per tant, amb l'acceptació de tal com som, la confiança en els propis criteris, la dignitat, la creativitat, la independència. És a dir, amb l'autoestima que tots necessitem per a poder obtenir l'afecte dels altres.

Aquesta opinió favorable entorn el nostre tarannà o els nostres referents grupals parteix del sentiment de vàlua. I es produeix mitjançant l'amor a les coses nostrades. No sempre, però, ni les persones ni les

noruec o l'italià en el seu respectiu cantó suís, causa irritació entre els cercles de l'espanyolitat.

Malgrat la feblesa cultural de la Franja de Ponent, una possible revifalla del català és percebuda com un perill per part de l'administració autonòmica i estatal.

El monolingüisme castellà que Franco va imposar s'ha aconseguit perpetuar com un fet d'allò més lògic i irreversible en la Franja d'avui. El castellanocentrisme (i franco-centrisme), estructures molt arrelades en les nostres representacions socials i retroalimentades tant per l'Estat espanyol com pel francès, origina una sèrie de deformacions cognitives que atempten contra l'autoestima dels catalanoparlants. I així ens trobem que discriminacions i marginacions lingüístiques com l'exposada, en cap cas són vis-

El Trot és cosa nostra

Isabel Garau dona bona impressió a Paris

MIQUEL ALEMANY I BAL·LE

A Paris es troba el hipòdrom de trot més important del món, es diu "Vincennes". En aquest indret de la capital de França es disputa cada any, a finals de gener la prova més important del món de cavalls trotadors. Ens referim al "Grand Prix d'Amérique". Enguany s'ha celebrat el 60 aniversari del naixement d'aquesta correguda. Per aquest motiu, els premis de les apostes han estat molt ben pagats.

La competició fou guanyada per un cavall italià anomenat "Varenne".

Molta gent de Mallorca marxà cap a la "Capital de la Llum" per poder gaudir de aquest ambient i de pas animar a la nostra amiga Isabel Garau Fullana de Cala Rajada, que disputà el dissabte passat 27 de gener una carrera amb el cavall de la seva propietat de nom "Espadon".

Na Bel (tal com és coneguda als ambients hípics mallorquins) arribà en sisena posició amb un temps de 1'16". Aquesta posició no fou cosa extraordinària, però per a la menadora de Cala Rajada li serví per millorar les experiències de altres anys.

La primera vegada que la senyora Garau corregué a Paris fou l'any 1999 amb el cavall "D. Senonchois"; aquella vegada no aconseguí res. L'any passat repetí experiència amb un resultat totalment desastrós que Isabel voldria oblidar. Ella va caure del cavall que

Havia de menar, el francès "Dakir de Biche", li donà un bon ensurt i li provocà lesions al rostre. Aquesta vegada, Na Bel ha sabut imposar-se i ha aconseguit una victòria moral. Maria Antònia Munar, presidenta del Consell Insular de Mallorca i Nicolau Tous, director de Son Pardo li donaren ànims i la felicitaren personalment per haver representat un bon paper a la magnífica actuació que tingué a la Catedral del Trot Mundial.

Isabel Garau sap el que es corre l'estranger. Ha pres part a curses a països com Alemanya, França i Suècia. Al país teutó aconseguí fa poc una segona posició. Aquesta actuació brillant de la menadora gabellina li servirà per millorar els seus bons coneixements del trot.

Isabel és sens dubte la millor

menadora de les dames i una figura molt important dins del trot de Balears. El fet que hagi pogut participar a proves de diversos països estrangers ho demostra ben clar. Els ensenyaments del seu avi i del seu pare han tingut els seus bons fruits. Des de que l'any 1983 en que començà a agradar li el món de les carreres de cavalls en cabriol, quan la seva família li comprà el cavall "Heduccio Mora", fins al dia de avui, ha plogut molt. Isabel ha tingut una bona trajectòria dins el món del trot, que li ha donat no tant sol prestigi si no també respecte i el reconeixement d'apostants, cavallistes, menadors i aficionats de que és una menadora de caràcter simpàtic i valenta damunt un cabriol i que cal tenir la molt en compte al hora de apostar per un equí que ella mena.

Desitjaríem de bon grat que la nostra amiga Isabel es convertís en una menadora que pogués igualar i superar en prestigi al gran menador que tenguérem un temps i que molta gent anyora.

Caldrà esperar un cert temps per saber ho. Ω

Carta de la llengua, drets lingüístics i horitzó europeu

BERNAT JOAN I MARÍ -
CATEDRÀTIC

Ja hem comentat alguna vegada des d'aquesta mateixa tribuna que l'única garantia perquè es respectin els drets lingüístics (individuals) dels ciutadans catalanoparlants és que es promulgui una Carta de la Llengua Catalana que, efectivament, sigui respectuosa amb aquests drets i que afecti per igual tots els ciutadans que tenim el català com a llengua pròpia.

Perquè això sigui possible, caldrà començar per reconèixer l'existència de la comunitat lingüística catalana com a tal. El reconeixement resulta complicat perquè la llengua catalana es troba dividida en quatre estats diferents, tres dels quals li són (en major o menor grau) contraris. Aquests quatre estats són Andorra (que reconeix el català com la seua llengua pròpia i oficial), Espanya (amb diferències quant a reconeixement de l'existència del català i dels drets dels catalanoparlants), la jacobina França (que només reconeix el francès com a llengua de la República, seguint una tradició antiquada i poc civilitzada, com hi ha món!), i Itàlia (recordem que es parla català a l'Alguer, dins l'illa de Sardenya).

Dins l'Estat espanyol, tenim una comunitat autònoma (o autònoma a mitges), com és el Principat de Catalunya, on el català és reconegut com a llengua pròpia i on s'està fent quel-

com per avançar en el procés de normalització lingüística; una comunitat decididament només mig autònoma, com les Illes Balears, on el català és considerat també com a llengua pròpia, però on el domini de l'espanyol resulta del tot inqüestionable i gairebé inqüestionat; una comunitat semiautònoma amb una decidida voluntat heterònoma, el País Valencià, on s'ha promogut, tant des de les institucions com des de la classe política (en general) el secessionisme lingüístic; i una comunitat gairebé hispana, l'Aragó, on el català encara no hi és reconegut com a llengua oficial, malgrat que és la llengua pròpia dels ciutadans de la Franja (per cert, l'Aragó, trilingüe, és la comunitat autònoma més plurilingüe de l'Estat, i això la Diputació General d'Aragó, més i més amb un president catalanoparlant com Marcel·lí Iglésias, hauria de tenir-ho en compte).

Prenguem, com a exemple, un dret lingüístic com a punt de referència: el dret que els propis fills rebien l'ensenyament en català. Això ho poden exigir els pares, amb unes certes garanties, al Principat de Catalunya. Un pare o una mare que vulguin l'escola dels fills en català, al Principat, ho demana, i normalment aconseguirà que els fills rebien l'ensenyament en la seua llengua. A les Illes Balears ho pot demanar, un ciutadà que ho vulgui, però les garanties d'aconseguir-ho no són, ni de bon tros, absolutes. Pot passar tant que no aconseguixi matricular-los en

una escola on s'ensenyi normalment en català com que els matriculi en un centre on sobre els papers tot sigui en la llengua pròpia de les illes i, en canvi, a la pràctica, només n'hi hagi una part... Al País Valencià, ho pot demanar, amb reconeixement legal, sense cap garantia que això es pugui dur a la pràctica. Cada any es col·loquen mestres que no saben català en places suposadament "bilingües" i no hi ha cap interès per part de les autoritats educatives per solucionar aquesta mancança. Si el ciutadà catalanoparlant en qüestió ha nascut a l'Aragó, a la Catalunya del nord o a l'Alguer (o hi viu) no tindrà reconegut ni tan sols el dret a demanar l'ensenyament en català per als seus fills. Lleis vigents en mà, les autoritats li podran dir que aquest dret no el té reconegut i que, per tant, els seus fills hauran d'aprendre en espanyol (a la Franja), en francès (al Rosselló) o en italià (a l'Alguer).

Una Europa que fos respectuosa amb la pluralitat dels seus pobles constituiria l'aixopluc perfecte per al reconeixement dels drets lingüístics dels ciutadans. En una Europa realment unida, que pogués definir una política lingüística democràtica per a tot el seu territori, es podria promulgar una Carta de la Llengua Catalana que garantís exactament els mateixos drets a tots els ciutadans catalanoparlants, sense excepcions que tinguin a veure, com ocorre actualment, al el lloc de naixement o amb el lloc de residència. Ω

col·lectivitats han estat educades per gaudir d'un grau adequat d'estima. Tant és així que fruit de la supremacia del francès al nord i del castellà a la resta dels Països Catalans, els catalanoparlants han interioritzat una inferiorització identitària que no els ha permès desenvolupar la seva autoestima lingüística. I mentre els darrers governs de Madrid (i fins i tot el rei d'Espanya) defensen l'expansió del castellà als Estats Units d'Amèrica, en territoris com la Franja de Ponent deixen morir democràticament d'inanició una llengua mil·lenària. En conseqüència, l'educació i la socialització dels habitants d'aquestes contrades ponentines comporta la valoració d'una llengua (el castellà) en detriment de la pròpia (el català). I és que hi ha col·lectivitats històricament minoritzades a les quals no se les deixa ni recuperar l'autoestima en l'Europa democràtica del XXI. Només d'imaginar que el català de la Ribagorça, la Llitera, el Baix Cinca i el Matarranya pugui fruit de la normalitat i del prestigi que té l'alemany a la franja est de Bèlgica, el sami en el cap nord

tes com una no-equiparació de drets col·lectius. Qui mai ha gaudit d'uns drets que li són inherents per raons de llengua, se li fa estrany concebre aquesta possibilitat. Ho troba innecessari. I acaba convençut de la naturalitat del tracte que rep.

L'autoestima lingüística no és ni més ni menys important que qualsevol altre tipus d'autoestima. Quan vetllo pels meus drets lingüístics no faig altra cosa que preocupar-me per la meua qualitat de vida i benestar. El respecte envers un mateix, el lingüístic inclòs, és el millor camí perquè els altres em respectin.

"La catalanitat, una identitat sòlida" és un cicle de psicologia en curs programat a diferents punts dels Països Catalans. A Fraga el dissabte 24 de febrer tractarem aquestes situacions sota el títol Autoestima i identitat lingüística.

Qui no sentestimació per la seva manera de ser i de fer, difícilment inspirarà en els altres cap sentiment perquè puguin sentir-lo per ell. L'amor comença en un mateix. I la tendresa envers un territori i la seva llengua també. Ω

El problema foraster a Mallorca (V)

De mallorquins i forasters

Nosaltres els mallorquins som discriminats per l'Estat de Castella a causa de la llengua que parlem i a més a més cantam "Que viva Castilla" i no "Visca Catalunya". Parlar d'un Estat català encara ara és un tabú. Els mallorquins que deim que també som catalans sembla que tenim la pesta bubònica. El tabú sexual serví durant segles per reprimir la nostra sexualitat. El tabú nacional serveix per reprimir la nostra nacionalitat catalana.

Mentre els mallorquins no comencem a dir que estariem molt més bé dins un Estat català i dins la Unió Europea és evident que l'Estat de Castella fa el seu negoci amb tots els impostos que li arriben dels Països Catalans. Si els Països Catalans fossin una nació pobra no es reprimiria tant l'independentisme però l'Estat de Castella perdria moltíssim si ens declaràssim independents perquè som una nació rica.

Ens han contat un conte d'un enemic català inexistent que ens vol imposar la seva llengua (que és la nostra) i aquest conte ens ho hem cregut. Qui ha envaït Mallorca han estat els forasters i no els catalans. L'Estat democràtic actual, en comptes de generar un nou estat d'opinió i agermanar-nos com a poble que som, manté el mite de l'odi català la qual cosa posa en qüestió el seu veritable tarannà

democràtic. Un bon demòcrata no segueix sustentant polítiques anti-científiques i genocides pròpies de la dictadura franquista. Envers la nostra llengua la transició democràtica no ha arribat. Una llengua vertebrada una nació. La llengua catalana vertebrada la nació catalana. La llengua castellana vertebrada la nació castellana. Aquesta realitat plurinacional no està reconeguda a la Constitució dels Països Catalans que només reconeix una nació, la castellana. La nació castellana només la conformen els territoris on només hi ha una sola llengua oficial (la castellana), aquesta és la nació privilegiada que té tots els drets lingüístics i una llengua que no corre cap perill d'extinció perquè té un Estat poderós que la salvaguarda.

Si hi hagués una situació d'igualtat a Mallorca els mallorquins podrien parlar la seva llengua sempre, igual que els forasters la seva però aquesta realitat és inexistent a Mallorca. A una llengua la maten quan l'obliguen a deixar-la de parlar. Si ens maten la nostra llengua mataran també la nostra nació.

Imaginau-vos el cas contrari, que un transvasament de població mallorquina anàs a fer feina a Jaen i ens trobàssim que nosaltres els mallorquins poguéssim parlar català, vull dir aquella que es parla a Mallorca,

perquè els de Jaen tinguessin l'obligació de saber català. Trobaríem just que un senyor de Jaen hagués de renunciar a la seva llengua? Estaríem d'acord que la seva llengua, la castellana, morís?

A vegades les situacions "normals" tenen com a pilar una gran injustícia. Potser ens sembli "normal" canviar de llengua i parlar foraster però el que és evident és que és injust. I allò que no volíem per a un senyor de Jaen no ho hem de voler per a nosaltres mateixos. Com pot ésser que un Estat democràtic pugui mantenir una opressió pròpia del Despotisme Il·lustrat del segle XVIII?

Imaginau-vos que fóssiu una nació lliure i independent. Fa tanta estona que vivim engrillonats i engabiats que no podem ni imaginar-lo. Pens que els fills dels forasters nascuts a Mallorca tindrien l'orgull d'ésser catalans de Mallorca ben igual que un fill d'un immigrant nascut a Madrid té l'orgull d'ésser castellà. El món sencer reconeixeria la nostra llengua i tindríem el mateix dret a l'existència de la nostra identitat ben igual que un foraster. Els forasters no serien uns privilegiats com ara sinó que s'integrarien a la nostra llengua i a la nostra cultura de la mateixa manera que nosaltres ens integrariem a la seva si anàssim a viure

a Sevilla o a Salamanca. Seríem un Estat més de l'Europa Unida vivint la societat del benestar. Però, sobretot, deixaríem d'ésser un poble en vies d'extinció. De moment l'única manera de sobreviure que tenim els mallorquins és no deixar mai de parlar la nostra llengua i demanar democràticament la nostra independència. El costum que tenim de canviar de llengua i parlar foraster és el que ens farà morir un poc cada dia. Quan parlem foraster estam defensant el dret dels forasters i no el nostre dret a seguir parlant la nostra llengua. Defensem els interessos dels altres i no els nostres propis interessos. Només ens queda la resistència passiva, és a dir, seguir parlant català ben igual que un francès parla francès a casa seva.

Els col·lectius humans tendeixen al monolingüisme, és a dir, a parlar una sola llengua i no dues a la vegada. Només tenint un Estat català podrem seguir parlant en català perquè aleshores podrem dir que som als Països Catalans i no als Països Castellans, perquè aleshores tindrem un Estat que defensarà els nostres interessos i no els dels forasters. Mentre, seguirem essent els "altres" forasters, els de segona categoria perquè no tenen el dret a ésser entesos quan parlen la seva

llengua. Els mallorquins dins l'Estat de Castella mai serem iguals als forasters, ells seguiran essent uns privilegiats que poden parlar la seva llengua quan volen.

Ho repetesc, els mallorquins som la llengua que parlem si ens la deixam prendre ja no serem res. Si els forasters veiessin en perill la seva llengua no es quedarien de mans plègades sense fer res, almenys parlarien sempre en foraster. Crec que les nacions i els pobles tenen dret a autodefensar-se i la nostra autodefensa és la independència, per això l'independentisme està criminalitzat des del poder perquè és el nostre antibiòtic que ens pot curar. Dins un Estat català és evident que entendríem a un foraster si ens parlàs en castellà però no tindríem cap obligació de contestar-li en castellà perquè per a nosaltres el castellà no seria una imposició com és ara, aleshores la nostra llengua podria seguir existint com a una llengua viva, com a una llengua més de les nacions d'Europa tan digna, tan moderna, tan important com qualsevol llengua de l'Estat Europeu. Crec que desitjar aquesta igualtat no és cap crim sinó un dels drets fonamentals de tot ciutadà europeu. Ω

Assumpció Magraner (continuarà)

Car aturar la barbàrie del capitalisme

En el món sencer, els treballadors pateixen, en nom de la globalització i de "la nova economia", una ofensiva de les institucions financeres internacionals, del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial, de la OCDE, i de la UE. Totes les conquestes socials obreres resultat de segles de lluites, són atacades per tal de rebaixar el "cost del treball". I això afecta també a les organitzacions independents, sindicals i polítiques, dels treballadors. En tots els països, els treballadors i les seves organitzacions lluiten contra aquesta evolució. És una lluita defensiva dramàtica. Se tracta de la defensa de les seves condicions elementals de treball i de vida, de la defensa de la independència de les organitzacions del moviment obrer. Per a molts de treballadors i pobles sencers, és una lluita per la supervivència.

En aquest moment, l'especulació de la "nova economia" està produint una baixada econòmica que ningú sap on pot arribar. Per exemple, Espanya creix, desenvolupa la investigació, diuen, però el pressupost d'investigació del 2001 és en gran mesura un pressupost de despeses militars, desenvolupament de les forces destructives. La economia europea creix, diuen, però la Unió Europea ha modificat la seva comptabilitat, i el nou model comptable, que anomenen SEC-95, tot una sèrie de despeses militars passen a ser computats com a creixement. "Espanya va bien", però, darrerament, les ventes d'automòbils han baixat un 10%, i la de l'automòbil és l'única gran indústria que mos queda, amb centenars de milers de llocs de treball.

L'activitat econòmica cau, i davant la baixada les multinacionals i el govern americà han llançat una ofensiva ferotge pel "lliure comerç",

en tots els fronts: a Àsia, a Amèrica, a Europa, i a escala mundial, en el marc de la Organització Mundial de Comerç. Que paguin la crisi dels altres. Cap barrera a les multinacionals perquè saquegin els països. Cap barrera per a rebaixar el cost de la força del treball. Els treballadors necessiten la mobilització unida, i els seus dirigents parlen xinès, parlen de la "agenda social europea" i la "carta de drets europea". I això significa liquidar el salari, els drets, la protecció social, per a convertir als treballadors en assistits per la beneficència de la renta bàsica i el salari social. És la línia de les ONG's de ATTAC, en el que volen enganjar als sindicats, a fi que renunciïn a defensar els drets dels treballadors i es converteixin en institucions de la mundialització capitalista.

Les Borses necessiten sang per a sostenir la especulació. Però a tot el món els treballadors obstaculitzen els plans de les multinacionals, i a tot el món els treballadors amenacen els seus plans.

La classe obrera resisteix i és capaç d'aturar la barbàrie i de donar un tomb a la situació. Ω

Pere Felip i Buades

L'exemple de la intolerància i l'exclusió

El passat 08/01/01, el govern de Navarra (UPN-PP amb el suport del PSOE), va aprovar una normativa regressiva i reaccionària, que fa desaparèixer l'euskera de l'administració pública foral. Ben poca cosa n'ha comentat la premsa, la ràdio i la televisió de la bruneta mediàtica, així com la premsa catalana regionalista, políticament correcta. Fins ara a Navarra hi havia diferents zones lingüístiques: una zona sud pràcticament monolingüe castellana, una zona central amb la capital inclosa, bilingüe però amb més preponderància del castellà i una zona septentrional molt euskaldun. Amb aquesta pínola uniformitzadora, l'administració navarresa solament reconeix el castellà com a llengua oficial del territori foral de Navarra, les subvencions a les escoles basques i les ajudes a la normalització de l'euskera poden quedar suprimides; ja anteriorment aquest govern ultradretà s'havia posicionat en contra de l'edició de segells plurilingües i havia exclòs els sindicats basquistes de la comissió navarresa sobre sinistralitat laboral.

Aquesta llei autènticament franquista i d'extrema dreta (no sé que hi diran el teòric progressista Zapatero i el pseudo-centrista Arenas), també proposa la retirada de

la vida pública de tota senyalització bilingüe, imposant dictatorialment, com en altres èpoques, l'uniformisme castellà. De fet, el més sorprenent de tot això és que aquesta llei tan nefasta, la pretenen aplicar dos partits que han signat un acord antiterrorista, que més que una entesa per lluitar contra la barbàrie, és una mena de patent de cors de "democràcia" i espanyolisme. Doncs bé, és totalment contradictori i irracional, que aquestes dos forces polítiques ara vulguin imposar un terrorisme lingüístic, dur i pur, a molts ciutadans de Navarra que tenen com a llengua materna l'euskera.

Aquesta llei, és un excel·lent exemple per tots els catalans. És una prova més que els ciutadans de Catalunya coherents i mínimament democràtics i catalanistes no poden tenir cap mena de confiança amb el PP ni amb el PSOE. És un indicatiu més de com entenen el bilingüisme aquests senyors, és a dir, excloent i diluint la identitat pròpia i anorrenat la pluralitat. En definitiva, que aquest tot d'atenció de Navarra, és un esperó que hauria de servir a tots els ciutadans dels Països Catalans, per lluitar, amb més civisme que mai, a favor de la sobirania plena. Ω

Josep Mª Loste

el lleu de tots mereix un respecte
FORA FUMS!

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

Continència, castedat

PER RICARD COLOM

"En matèria sexual, l'esperit rau endarrerit respecte als actes físics"
(David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

D. H. LAWRENCE

"El plaer és momentani, la posició ridícula, i la despesa condemnable"
(Lord Chesterfield, Philip Dormer Stanhopel, 1694-1773, estadista y diplomático inglés).

"El sexe és la broma de Déu en els éssers humans"
(Bette Davis, actriu nordamericana).

BETTE DAVIS

"L'orgasme ha reemplaçat la creu en l'enfocament de l'anhel i de la realització".
(Malcolm Muggeridge "Tread Softly" p. 46, 1966).

"No hi ha saviesa per sota la faixa".
(Proverbi del s.XVII).

"Déu ens donà un penis i un cervell, però no prou sang per a fer-ne ús dels dos alhora".

(Robin Williams, actor guanyador d'un Oscar).

"Sóc encara del parer que sols dos temes poden ser de menor interès per a un caràcter seriós i concentrat: el sexe i la mort"

(William Butler Yeats, poeta nacionalista irlandès d'estil subtil i delicat però sever, Premi Nobel de Literatura 1923).

"El procés omnipresent del sexe, tal com està entreteixit en la textura sencera del nostre cos d'home o de dona, és el model de tot el procés de la nostra vida".

(Henry Havelock Ellis, 1840-1916, escriptor anglès).

IBN HAZM AL-ANDALUSÍ.

"I un bell vaiet com una gasela, parell de la lluna plena o del sol quan llueix en obrir-se pas entre els núvols, captiva el meu cor amb ses mirades làngüides i amb sa cintura semblant a branca en l'esveltesa. M'hi vaig humiliar com s'humilia l'amant dòcil; m'hi sotmetí com ho fa el bojament enamorat. Però vine a mi, amor, legalment, car no em plau la unió dels camins prohibits".

(Ibn Hazm al-Andalusí "de Còrdova", conspirador "eslau" de la fi del Khalifat, al seu bellíssim i malencònic "El Collar de la Coloma sobre l'amor i els amants", cim de la poesia andalusí, a Xàtiva *al-Jamila*, any 1022).

"Si t'agraden els cossos, pren-ne motiu per lloar Déu, i fes que l'amor que els tens, torni i arribi fins a llur Criador; no sia que en allò que t'agrada a tu, tu desagradis a Ell".
("Confessions")

"Dau-me castedat i continència -però encara no"
(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

"Si com empeny ballesta lo quadrell aiant com pus la sua força abasta, la voluntat de l'home o dona és casta tant quant amor sa força estén en ell"
"Si com castor caçat, que mort l'atansa, tirant ab dents, part de son cos arranca; per gran instint que natura li dóna sent que la mort li porten aquells membres, per raó volguera haver coneixença . posant menyspreu als desigs qui em turmenten matant lo cos e empecadant l'ànima, foragitar-los me convé per viure".

"Qui vol se fort de la carn se despulla"
(Ausiàs March, 1397 ó 1400-1459, València, "el gran català d'amor mestre").

AUSIÀS MARCH.

"Dubt que l'amor pròpia pugui existir en absència de tota vida sexual".
(William Burroughs, Jr.)

"En aquest segle, el fal s'ha esdevingut doctrinari".
(Henri Michaux, 1899-1984, escriptor belga).

"Hem vist tots els mecanismes de destrucció, tret l'esclat de la sexualitat. Serà el darrer cataclisme: el diluvi que escombrarà els robots (humans)"
(Henry Miller, 1891-1980, escriptor estatunidenc).

HENRY MILLER.

"Què ha fet l'acte genital als homes, tan natural, tan necessari i tan just, per tal que no gosin parlar-ne sense vergonya?"

(Michel Eyquem de Montaigne, 1533-1592, filòsof francès).

"El pudor o primer moviment instintiu de la dona davant el desig de l'home, brosta de sa natura. En els animals la femella sol fugir del mascle o és indiferent. L'instint de reproducció no és gaire ferm. Més enllà de les plantes sembla que la vida ha vacil·lat".

(Jacques Chardonne, 1884-1968, novel·lista francès, de temàtica sovintejadament conjugal).

"És preferible la feblesa de la carn a la supèrbia de l'esperit".
(No en consta l'autor).

"La desvalorització de l'amor físic és característica de l'home que ha valorat excessivament l'ideal de l'amor".

(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor).

"Què vol dir unir-se amb un altre?. La voluptuositat no és sinó un encarnissament fugisser. No arribes mai a la possessió; i sempre l'angoixosa presència. El nostre dissort és no saber romandre sols dins la nostra cambra, ja que és així que només en la solitud podem deslliurar-nos de la munió d'éssers que cadascú de nosaltres duu en si mateix".

(François Mauriac, 1885, Bordèu- 1970, novel·lista occità).

FRANÇOIS MAURIAC.

"Si permeteu que Déu controli la vostra vida sexual, no es veurà pas tan restringida com potser podríeu pensar. Déu no ens fa mai renunciar a res sense dar-nos quelcom de millor a canvi. Els psicòlegs ens diuen que l'embranchada sexual és bàsicament energia creativa. La gent que ha sublimat i redreçat aquesta enorme energia per uns altres canals, és de vegades la gent qui es mostra pletòrica d'idees i d'habilitat creativa, o la que té aquesta qualitat misteriosa que anomenam carisma.

De qualsevol manera, és un do atorgat per Déu, i és una llàstima de prendre una cosa tan gran per a usar-la contra si mateix. Déu té molt a dir per mitjà de les escriptures a tomb de l'ús il·lícit del sexe, nogensmenys, tot plegat pot ser resumit en quatre mots:

No en feu mal ús".

("Que es posi dempeus el vertader farsant!", un llibre evangèlic).

"De vegades, alguns que es converteixen al Senyor després dels pecats de la carn es manifesten tant més ardentment en les bones obres com més condemnables es creuen per llurs dolenteries. I sovint uns altres que perseveren en la integritat de la carn, veient que tenen menys coses per plorar, pensen que els és plenament suficient la innocència de llur vida i no s'inflamen d'ardor cap a la fervor de l'esperit. I passa llavors que sovint és més agradívola a Déu una vida ardent d'amor després de la culpa que no pas una innocència immobilitzada per la seguretat. D'ací que es digui per la veu del Jutge: "Perquè ha estimat a muntó, li són perdonats els seus molts pecats" (Lc. 7:47). I: "Us asseguro que hi ha una alegria més gran al cel per un pecador convertit que per 99 justs que no han menester de convertir-se" (Lc. 15:7)".

("Regla Pastoral", Gregori el Gran, ca 540-604, bisbe de Roma).

"Si la fita de la humanitat és realitzar la felicitat, la bondat, l'amor... quin és l'entrebanc...? Les passions. I entre les passions, la més forta, la pitjor, la més violenta, és la passió carnal... l'ideal de bondat... sols pot ser assolida per mitjà de l'abstinència i de la puresa".

(Lev Nicolaievitx Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus i pensador no-violent i moralista socialitzant).

LEV TOLSTOY.

"L'experiència revela que Déu és gelós amb una gelosia que ens capbussa en l'estupor car ens costa comprendre que tinguem un preu tan alt... Els qui ho copsen es capbusquen dins la follia constructiva de la castedat. Llur alegria rau a saber-se estimats com a una perla preciosa, a ser el bé de Déu del qual Ell reclama l'exclusivitat".

(P. Molinié).

"De la luxúria sorgeix el sofriment, i en brolla la por. Si hom és lliure de la luxúria, és lliure de la por i del patiment". (*Dhammapada*, llibre de saviesa budista, cap. "Els plaers fugissers", 16/215).

"Que la castedat no sia obligació, ans alliberament.

Que no sia repugnància contra natura, quasi tan desorientada com la inversió o el desvergonyiment".

"Mostra't lliure, o sia, desapegat, i no relligat a l'abs-tinència, crispat pel rebuig o apujat al puritanisme de via estreta".

"La castedat no és pas prohibició d'estimar: és l'arma defensiva de l'amor. No val tant com l'amor en nom del qual hom la practica.

La castedat sens amor és inèrcia, impotència, timidesa, fàstic, avarícia, esterilitat, fredor, però no pas castedat".

"Tu, oh cast, arribaràs a considerar impurs no sols els

pensaments lascius, ans tot ensomni, com a injúria contra la blancor d'ànima en què el cor espera la davallada d'allò diví".

(Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi, fundador de L'Arca).

LANZA DEL VASTO.

"Mai les orgies dels sibarites no es veieren interrompudes pels dimonis i els porcs que turmentaven St. Antoni al desert".

(194, Pales F).

"De les delícies d'aquest món, l'home té especial cura per les relacions sexuals, però les ha deixades fora del seu cel".

(Mark Twain, 1835-1910, escriptor i periodista estadounidense).

"Per molt que els homes malden per suprimir llur sexualitat, sempre seran incapaços d'aconseguir-ho".

(Jack Nicholson, actor estadounidense). Ω

JACK NICHOLSON.

L'ex-Unió Soviètica: règims autoritaris contra la llibertat de consciència

Als països de l'ex-Unió Soviètica, en tant que àrees pobres econòmicament ensorrades, dependents totalment d'un Occident que els guanyà la partida en la Guerra Freda, el control de les capes dirigents (encapçalades sempre i a tot arreu per la Gran Banca i representades políticament per la cruel Raó d'Estat) sobre la població no pot ser —com a Occident— a través del consumisme embogit i de la propaganda comercial-política dels mitjans de comunicació. Hi han de tirar mà de sistemes antics: un exagerat culte a la personalitat dels "Presidents", tractats de vegades com a semidéus stalinians; i cohesió d'unes societats aixafades al voltant de les religions majoritàries (Islam sunnita i Església russa ortodoxa d'Estat). Les minories religioses, nacionals, lingüístiques, etc. fan tant allà com ací, de cap de turc de les ires i prejudicis de les majories socials manipulades per governs i mitjans de comunicació, tal com en segles passats ho feren amb els jueus, o a ca nostra amb Catalunya o allí amb els cristians dissidents.

JACÚTIA (SIBÈRIA, FEDERACIÓ RUSSA): DESOBEDIÈNCIA CIVIL DE CRISTIANS EMPAITATS PER LA POLICIA.

El 5-5-00, tres germanes de l'Assemblea es quedaren al local de Txernixevskij després del culte, per a netejar. Vers les 21 h., quatre individus, dos d'ells funcionaris militars, hi entraren, inspeccionaren els locals i interrogaren les dones, les quals no volien implicar-s'hi. Llavors els 4 homes amenaçaren de tancar el local. Un d'ells anà al fitxer de la biblioteca i començà a copiar-ne referències. Mentre, una de les dones aconseguí de donar l'alerta a un ancià, en Marinov. Quan hi arribà, no permeté que copiassin les referències del fitxer i els prengué el full. I, quan començaren a interrogar-lo, els convidà a un culte. Finalment, se l'emportaren per la força a l'oficina militar per a un interrogatori. L'exigiren de signar el procés verbal i de reconèixer que no volia sotmetre's a les autoritats. En Marinov hi practicà la desobediència civil i no ho firmà, a més de dir que no pen-

sava d'acudir quan l'hi citassin. El sentdemà el cap militar vingué fins a la biblioteca per obtenir les dades dels feligresos allí aplegats. Els féu xantatge moral en dir que en Marinov no hi havia acudit i els amenaçà de detenir-los. Els imposà una multa de 40 rubles amb l'excusa de manca de seguretat per a incendis.

Han cridat sovint en Marinov. Mentrestant li han retirat ajuts retroactivament i li han exigit pagaments suplementaris d'electricitat, a més d'una pena disciplinària per allò dels incendis (de "Voix de la Paix").

TURKMENISTAN: RÈGIM ISLAMOSOVIEÈTIC.

L'estiu del 99 n'Atakov, baptista turkmè, fou damnat a 4 anys de presó a una multa astronòmica (d'uns 12.000 dòlars: 800 vegades el salari mensual mitjà del país), acusat d'una estafa que hauria comès quan era venedor de cotxes, abans de fer-se baptista. Els membres de la seva església pensen que l'han damnat injustament a posta a fi d'impedir-li de predicar. N'Atakov (36 anys) és casat amb Artygulj ("Gulia") i tenen 5 fills. Com que fou arrestat el 18 de desembre del 98, haurà de ser alliberat devers el 2003. Reu empresonat a Seydi, Gulia és a Mary a fi de poder visitar-lo més sovint i dur-li menjar. Però al 2-2000 l'han exiliada a Kaakhka, a 500 km. de Seydi.

Quan ella prohibí als fills d'inclinar-se, a l'escola, davant el retrat del president Turkmenbaixi (el qual rep un culte a la personalitat d'estil staliniano-integrista), la policia secreta anà a sa casa i l'amenaçà.

La família Atakov ha menester del nostre encoratjament. Podeu escriure-hi (en rus o anglès podria servir) a:

746222 Turkmenistan (C.E.I./I.S.C.)

Legapskaya obl.

G.Seydi

Utch. LV-K712

ATAKOV Shagildy.

A muntó judicis de presoners del camp on es troba internat n'Atakov havien d'estar reexaminats, entre ells el del mateix n'Atakov. Han promès a molts d'ells que serien alliberats, però alhora han cercat excuses per a imposar un règim més dur a en

Xagildi Atakov en concret, i ara l'han acusat de fer de cap entre els presoners (quan hi ha un poder molt majoritari socialment, aquest poder tendeix sempre a l'abús contra les minories, que hi fan de cap de turc, i a la corrupció de tota mena, com passa a ca nostra amb el P.P.). Durant el seu primer any han maldat moltes voltes perquè negàs el nom del Senyor, sense aconseguir-ho.

D'ençà el 1996 sols 2 religions són admeses a Turkmenistan: l'Islam sunnita i l'Església ortodoxa russa, que són les úniques que tenen multitud de seguidors. Quan cristians d'una altra branca o gent d'altres creences demanen de ser legalitzats els envien d'ací cap allà, amb tota mena d'entrebancs, com ara retenir-los els passaports "per raons administratives", amb la qual cosa no poden viatjar ni comerciar. Durant el franquisme molts recordem que el Règim terrorista d'aquest dictador genocida feia igual contra qualsevol dissident o antifeixista (protestants o gent d'unes altres creences distintes a l'oficial, catalanistes, esquerrans, etc.): prohibicions de tota mena, retirada de passaports, amenaces, "visites" de la secreta, excuses "administratives" o "tècniques" (excuses amb aparença de legalitat burocràtica), etc.

En Rahim Taixov ha estat empresonat diverses vegades. Amics que vingueren per visitar-lo han perdut la feina per "haver assistit en un culte cristià il·legal".

També el pastor baptista rus Anatonli Beliaiev ha patit retirada de passaport. Després de romandre empresonat del 2-2 a l'11-3 fou expulsat de seguida vers Rússia amb tota sa família, tot i tenir permís de sojorn en regla per al Turkmenistan. I hom espera que en foragitaran més, d'estrangers.

La KNB, versió actual de la KGB,

la GESTAPO soviètica, "visita" tots els pares cristians els fills dels quals no s'inclinen davant la foto del deïficat president turkmè (com a l'època dels Cèsars romans pagans, quan s'esdevenia un cas semblant).

Al passat desembre la KNB irrompé dins l'església baptista d'Aixgabab, on només hi havia un al·lot de 17 anys, Dimitri Milntxenko, el qual detingueren durant un dia, fou amenaçat i maltractat. A l'endemà la KNB arrestà, en un tren a Turkmenbaixi, en Vladimir Txernov, president baptista i sa muller Olga. El 24-12-99, després d'un breu procés, sense haver pogut arreplegar cap de llurs pertinences, foren expulsats vers Ucraïna, d'on Txernov és ciutadà.

Al novembre del 99 el Govern turkmè arrasà l'edifici de l'església adventista d'Aixgabab "per a fer lloc a una nova carretera". Sols donaren una setmanada de plaç al pastor Pavel Fedotov per a deixar l'edifici, on ell habitava.

UZBEKISTAN: PASTOR EMPRESONAT PER LA SEVA FE.

Hem sabut que un pastor d'origen coreà i de nacionalitat uzbeca es troba empresonat per motius de consciència (per ser cristià). Fou maltractat per haver parlat de les seves creences als seus companys de cel·la. Al febrer del 99, Kim Stanislav, de Txirtxik, convertit 6 anys arrere, fou damnat a 3 anys i mig de presó sense procés previ. Segons els cristians que el coneixen, es tracta d'una falsa acusació.

Dels 200 fidels que solen anar a la seva església almenys 50 són uzbecs. Abans d'esdevenir pastor a temps complet, Kim dirigia una empresa de construcció, però les autoritats el forçaren a dimitir. Podria haver defugit la detenció d'haver pagat diners i d'haver deixat la seva

militància cristiana.

Hem sabut amb molt retard aquesta notícia car en Kim no ha pas volgut escampar-la, ja que volia romandre en presó a fi de testimoniar entre els presoners. Durant el seu primer mes d'empresonament sembla que se'n convertiren 25. Un cop damnat, li donaren una cel·la individual, a la qual va renunciar a fi de poder seguir testimoniant.

Kim Stanislav té 42 anys i té muller, Lena, i 2 fills. Lena pot venir a veure'l un camí el mes, però està neguitosa perquè el seu marit pateix maltractaments.

Un responsable cristià hi és empresonat d'ençà el 25-7, acusat per la policia local de suposada possessió de droga. En Nikolai Rudinski fou detingut unes hores més tard que la policia de Nukus tancàs un campament cristià de nins que en Nikolai havia col·laborat a aixecar. Els agents pretenien que l'església no tenia dret d'organitzar un campament religiós. I doncs, el camp es trobava apadrinat per una església enregistrada i finançada legalment. Els policies interrogaren en Rudinski durant 4 hores amb amenaces de cadena perpètua si no hi col·laborava. Segons els seus amics, Nikolai es troba molt malalt i desmillorat i ha menester de medicaments.

TADJIKISTAN

A mitjans maig passat, el responsable de l'Assemblea de Dushanbe, Treimer, rebé una lletra del mandatari judicial, qui afirmava que l'Església funcionava il·legalment d'ençà el 1962 i que transgredia les lleis d'organitzacions religioses, article 14.

AZERBAIDJAN

Les duanes impedeixen des de fa molt temps la importació pendent d'un gran nombre de Nous Testaments. Ω

SI T'HA AGRADAT AQUESTA REVISTA
NO ET TALLIS I TELEFONA AL
971 265 005
I LA T'ENVIAREM CADA QUINZE DIES

Restaurant-Bar ES RECÓ

Menú 900 ptes.

C/ Gaspar Perelló

SYP

Tel. 971 510 991

Alaró - Mallorca

Països Catalans: això s'acaba? (I)

"Allò que opine manifesta la mesura de la meva vista, no la mesura de les coses"

Montaigne, Essais, 1580.

"Reivindiquem sempre el dret a canviar d'opinió: és el que sempre us negaran els vostres enemics"

Joan Fuster, Judicis Finals, 1968.

"Cal recordar que hi ha una altra manera catalana, acreditada amb segles d'història, de fer política? Només hi cal la independència: en principi, la personal; després, la del partit, finalment, la nacional. Totes en una, doncs"

Editorial de la revista Lluita, abril 1998.

El concepte relativament modern dels Països Catalans - la nació catalana, en el seu sentit complet, per entendre'ns - ha sofert un procés "d'arçatització" accelerat en els últims vint anys. Al final dels setanta, després de la dictadura franquista i dels inicis de la democràcia espanyola, els individus més o menys compromesos públicament amb el país compartien la idea que els Països Catalans era un projecte de present i una realitat de futur. Així i tot, queda clar que per a molts d'ells aquest projecte no era prioritari, pactant (pacte constitucional - art. 145 que nega la possibilitat de federar-se les comunitats autonòmiques -; els pactes autonòmics inconclusos de la transició) amb aquelles forces polítiques estatals o centralistes, tant de dretes com d'esqueres, i cedint al projecte espanyolista, homogeneïtzador i centralista de l'estat. Transició, doncs, consentida, quan no empesa, per formacions pretesament progressistes i que han portat a l'oficialització de l'esquarterament del nostre territori. Amb la signatura d'aquest tipus de pactes que pretenien restablir, a priori, la democràcia i l'autonomia política, s'aconseguí també renunciar a altres aspiracions més sobiranes que ha condicionat, dissortadament, el nostre present i ens lliga el nostre futur; ja que amb el pretext de les llibertats individuals, impedia les col·lectives que consagraven l'hegemonia i els privilegis tradicionals de la nació espanyola, i limitaven tot marge de manio-

bra a les altres nacions de l'estat espanyol com ara la catalana.

A banda d'això, els Països Catalans patien, sobretot, un mal de nom: la connotació "imperialista" del terme, el famós i inexistent "perill català"; que es prestava a manipular qualsevol iniciativa endegada des de la Catalunya "estRICTA" o qualsevol part de la nació. Però si el panorama és depriment pel que fa als Països Catalans que conformen comunitat autònoma (?) dins l'estat espanyol encara és més esperpèntic pel que fa a la resta de territoris. Les nostres fronteres -la Franja de Ponent, el Carxe o la Catalunya Nord- han patit una recessió accelerada dels trets nacionals que els han abocat a un punt quasi de no tornada. En aquests tres casos, com en la resta del territori, la inconsciència i insensibilitat del catalanisme del Principat, ja denunciades en el seu moment per Fuster i d'altres autors, que, excepte contades ocasions, ha ignorat i ha omès qualsevol tipus d'intercanvi seriós, fa pensar que hi té molt a veure en aquest estat actual de la situació, i encara més, en el cas concret de l'Alguer on s'ha impedit garantir els mínims de supervivència nacional. El cas d'Andorra, malgrat haver oficialitat i reafirmat la seva catalanitat arreu del món, no deixa de ser paradoxal, ja que, sociològicament s'ha demostrat que "la cosa catalana" va en retrocés en el propi àmbit interior o andorrà. Sergi Pastor i Camisán i Àngel Velasco i Crespo (Alginet-València) Ω

PER MANEL FRAU, President d'ERC-Mallorca. mfrau@maptel.es

Solidaritat i construcció nacional

Hi ha temes en què hom -a poc que tingui sang a les venes- no té més remei que implicar-se. Si a més ens toca la fibra pel paral·lelisme amb la nostra situació nacional, la reflexió és encara més obligada. Les característiques del procés polític que està vivint Euskal Herria no poden deixar impassible ningú, com no poden deixar d'afectar-nos les múltiples i discordants reaccions que s'hi produeixen. Els lectors mallorquins recordaran l'injustificable i orquestrat rebombori que darrerament ha aixecat a Palma una conferència pronunciada per un parlamentari d'Euskal Herriarrok a la UIB. Certament, els dramàtics fets que salten a la premsa contínuament justifiquen les veus d'aquells que s'alcen en favor d'una pacificació del procés. Però per altra banda -factor igualment dolorós- estam cansats de veure com gent sense escrúpols fa servir, com voltors, la sang vessada per treure'n profit electoral.

En aquest estira i arronsa, els illencs podem aportar molt del nostre proverbial seny català. I és que els arbres poden no deixar-nos veure el bosc. És fàcil perdre's entre la reacció visceral i la malèvola intenció manipuladora. En aquest bosc en què vivim, n'hi ha que planten arbres de violència i intolerància, en nom d'una lluita armada que fa temps que ha perdut el senderi. N'hi ha, emperò, d'altres que sembren roures de pensament únic, de bravata espanyola caducada. No gaire lluny de nosaltres, en el consistori de Ciutat, quatre injustificables ous i mitja dotzena d'escopinades ràpidament es trans-

formen en "el pitjor acte feixista i xenòfob que mai no he vist"... com si viure al país sense molestar-se a aprendre la llengua i a més lluitant amb dits i ungles contra la nostra cultura no fos una acció força més intolerant.

L'Estat Espanyol és un mal malalt. En el fons del cor sap que les seves dolences són força més greus que no semblen, però s'entesta en prendre remeis de quatre sous. Les malalties -i més les afeccions greus- no es guareixen per la supressió dels símptomes. Aquests són només un senyal d'alerta: cal demanar-se on és el problema real i posar-hi remei. Les preteses solucions policials, el negar la realitat i fer veure que tot va bé pot mitigar els símptomes, però tard o d'hora reapareixeran amb renovellada virulència. L'únic substitut que conec per al diàleg és haver de dialogar una mica més tard, amb la conseqüent pèrdua de temps i desgast.

A més, gràcies a aquest enariment, la desinformació, el pensament únic, la manipulació informativa, és una autèntica allau. Tots tenim la impressió que ens contenen allò que els ve de gust. Si ja ens resulta més que evident que les petites "mogudes" que passen al nostre entorn conscientment i immediata són amagades a l'opinió pública, què no pot ocórrer quan parlem d'Euskal Herria?

El coneixement de primera mà és indispensable i per això cal valorar molt positivament la normalitat en què el Comitè de Solidaritat Basca difon les diverses visions de la situació. Cal que els

pobles es coneixin mútuament per trencar estereotips. N'hi ha que estan ben interessats en què bascos i catalans siguem ignorats veïns, no sigui cosa que ens adonem de quina és la nostra verdadera força.

El poble mallorquí ha d'aprendre del basc, de les coses bones i dels errors. Compartim, -per molt de greu que sàpiga als de sempre- un mateix camí cap a la recuperació de la nostra sobirania nacional, uns problemes similars: culturals, econòmics, fiscals. Els Països Catalans miren amb cura i expectació, amb il·lusió continguda, el procés d'alliberament basc.

Entre totes les preguntes que va formular el públic assistent a ambdues conferències del diputat d'Euskal Herriarrok, dues em varen resultar colpidores, doloroses per la resposta. Demanat sobre si li semblava que posar una bomba a Barcelona era el mateix que fer-ho a Madrid, el polític, grosso modo vingué a dir que a tot arreu hi havia espanyols. En demanar-li si els bascos seguien el procés de construcció nacional dels Països Catalans amb tanta atenció com nosaltres seguim el seu, el diputat sortí per la tangent, argumentant que el moviment d'alliberament basc era obrer i sindical, mentre que la idea de Països Catalans era -sic- defensada principalment per formacions polítiques burgeses.

Tant de bo el poble basc arribi a la mateixa solidaritat i entengui que no està sol en el camí de l'alliberament. La solidaritat entre els dos pobles serà crucial si volem arribar a construir l'Europa dels Pobles. Ω

Europa i automarginació catalana

ALFONS QUINTÀ

Paral·lelament a la presa de possessió del nou president nord-americà, el canceller alemany Gerhard Schröder publicava al Frankfurter Allgemeine Zeitung un article on reiterava la voluntat d'estreta entesa amb els EUA.

Res de nou. És una constant de la política alemanya des de la fi de la II Guerra Mundial. També és allò que sempre més ha volgut evitar França, sense cap mena d'èxit.

A més de sentit comú, els alemanys tenen memòria. Recorden que ells no van voler ni provocar la guerra francoprussiana de 1870, ni la I Guerra Mundial, ni l'esperit de venjança de Clemenceau al Tractat de Versalles.

El conflicte 1939-1945 va ser ben diferent. Però en la reconstrucció de la democràcia alemanya, la rancúnia va tornar a ser francesa. França va voler separar el Saarland d'Alemanya: el 1947 va arribar a crear una pretesa nacio-

nalitat del Saarland. En els anys 20, amb el sinistre Dorten ja havia volgut separar Baviera d'Alemanya.

Van ser els EUA i la Gran Bretanya, el gener de 1947, els primers a unificar econòmicament llurs zones d'ocupació, en contra del desig francès.

Darrere tot això hi ha dos conceptes de nació impossibles de barrejar. L'alemany, de base lingüística i cultural, i el francès, basat en el poder politicoadministratiu i, en definitiva, la força militar.

Ara acaba de tenir efecte una batalla més d'una llarga guerra. Ha estat una conferència del canceller Schröder, el cap de setmana passat, a la seu de la Fundació Bertelsmann. Com molt bé explicava l'admirat John Vinocur a la primera pàgina del Herald Tribune de dilluns passat, Alemanya no vol una Europa estatista com desitja França.

El mateix dia la cadena de TV Arte ho resumia precisant que Ale-

manya vol "menys sobirania per als Estats" i en canvi desitja plantejar seriosament el tema del que a Europa se'n diu regions. En particular les competències dels Estats federats alemanys, els lands.

Seria un gran moment per a Catalunya si en els darrers vint anys hi hagués hagut alguna espurna de clarificació intel·lectual. Aquí s'haurien pogut efectuar plantejaments que ara són molt necessaris en el conjunt del nostre continent. Però no solament no s'ha fet, sinó que deliberadament s'han volgut evitar. No s'ha fet ombra. Felicitats a qui li toqui.

Ara el debat europeu és portat, a casa nostra, a uns terrenys d'automarginació que esgarrifem. Hi ha reunions insòlites, amb opcions polítiques ridícules (penso en el Bloc Nacionalista Galleg, contrari al Tractat d'Amsterdam, però no solament en aquest). Hem perdut un gran moment que ja veurem si es repeteix. Ω

(1) JOAN FUSTER, *València en la integració de Catalunya*, publicat a «La Nostra Revista», Mèxic 1950, dins *Contra el nacionalisme espanyol*. (pgs. 34-37). Barcelona, 1994.

(*) J. FUSTER, *Hi ha més catalans encara*, publicat a «Dolça catalunya, III» (Els catalans). Barcelona, editorial Mateu, 1968, (op cit., pg. 70)

Comunicat de l'Associació de Amistad Andalucía-Països Catalans

LA ASOCIACIÓN DE AMISTAD ANDALUCÍA-PAÍOS CATALANS PROCLAMA:

Que los pueblos andaluz y catalán comparten gran cantidad de intereses comunes perfectamente compatibles, contactos culturales y razones de solidaridad mutua. Que el régimen centralista-españolista intenta desnacionalizarnos, manipularnos y enfrentarnos, porque el régimen es en el fondo tan débil que solo atizando odios absurdos entre los dominados puede autoperpetuarse, en una espiral de miserables y mezquinas campañas calumniosas.

DENUNCIA:

El uso de Andalucía como bolsa de votos cautivos de los dos grandes partidos españolistas (PP y PSOE), los cuales, desde Madrid siempre, controlan la política andaluza, fomentan y favorecen la falsa identificación de la cultura andaluza como "típica española" (expropiándonos nuestras señas de identidad), ridiculizan nuestro acento en sus medios de comunicación (Canal Sur o estatales), y, por fin, utilizan parte de la masa desinformada de andaluces (emigrantes o no) como "tropa de choque" del españolismo más burdo y ridículo. Igualmente, queremos denunciar la mezquina postura de los dirigentes del Partido Andalucista, los cuales no dudan en apoyar toda esta situación a cambio de una pequeña parcela de poder personal. Todos los intentos de división cultural colonialista de los Països Catalans, protagonizados básicamente por los mass media imperiales (COPE, Antena-3, ABC, Diario "Las Provincias", El Mundo, El País, etc.), por el PP, el PSOE, Unió Valenciana, y por la mayoría de dirigentes de las "Casas regionales" anda-

luzas y de otras Comunidades Autónomas. La postura de los dirigentes de CiU, incapaces casi siempre de establecer una política de alianzas audaces con los crecientes nacionalismos no españoles (andaluces, asturianos, canarios, aragoneses, vascos e incluso castellanos). En lugar de eso, no dudan en aliarse con lo más rancio del nacionalismo español (PP y PSOE). Al mismo tiempo, es significativo que esos mismos dirigentes no terminen de aceptar el proyecto de estructuración nacional pancatalana. Los intentos de "ghetización" de los inmigrantes andaluces en toda Catalunya, promovidos por los partidos y medios de comunicación españolistas (interesados en mantener una bolsa de votantes no integrados), así como por algunos dirigentes de las "Casas regionales" andaluzas. La no integración de los inmigrantes no solamente desvertebra y divide la nación catalana, sino que también dificulta la mejoría económica y humana de estos nuevos catalanes, además de hipotecar el futuro de sus hijos e hijas, que se sentirán siempre extranjeros en la tierra donde han nacido.

PROPONE:

El intercambio de experiencias, publicaciones y, en definitiva, un auténtico diálogo entre todos los que no nos consideramos españoles y estamos obligados a llevar un DNI español, con el fin de luchar unidos de forma cívica, pacífica y constructiva para conseguir la desaparición de este Estado artificial y esclavizador de las auténticas naciones que existen en su seno. Como demócratas convencidos que somos, defendemos el derecho a la autodeterminación de los pueblos y el diálogo como forma de solucionar los conflictos nacionales. La solidaridad mutua incondicional en toda clase de campañas respetuosas y no vio-

lentas entre los diferentes colectivos y personas que luchamos por la independencia de nuestras respectivas naciones. La creación de una red de turismo alternativo para independentistas de todo el Estado. Hacemos un llamamiento para participar en nuestro proyecto a todos los nacionalistas descontentos con el pasaporte español, su himno, su bandera, su Ejército; a los inmigrantes integrados o que quieran integrarse nacionalmente en los Països Catalans, su cultura e idioma; a los catalanes conscientes que viven en Andalucía; a las familias mixtas, y gente andaluza que ha vivido en Catalunya positivamente, o catalanes que han vivido en Andalucía con amplitud de miras e interés; a personas que simpatizan con Catalunya (peñas del Barça, por ejemplo), escribiéndonos a cualquiera de las siguientes direcciones (no poner siglas, sólo la dirección):

Apartado 74. 11.100 San Fernando (Cádiz).
angoro@olemail.com
Plaza Poeta Juan Boscán, 4, 4º C. 18013
Granada.miquel99@telepolis.com
Ap.73. 08110 Montcada i Reixac (Barcelona)
Ap.124. 07600 S'Arenal (Mallorca)
focifum@teleline.es
Ap. 1.171. 12005 Castelló
colomtaube@hotmail.com

Direcciones utiles del Boletín ANDALUCIA
LIBRE:

* Alta: andalucialibre-alta@eListas.net
* Baja: andalucialibre-baja@eListas.net
* Boletines atrasados:
<http://www.eListas.net/lista/andalucialibre/archivo>
* Pagina Principal: <http://www.eListas.net/lista/anda>

Galeria d'Herois Populars

Un diplomàtic barceloní contra la secta dels boxers

MIQUEL FERRÀ I MARTORELL, ESCRIPTOR

Boxer era el nom que donaven els anglesos als membres d'una societat secreta xinesa que havia jurat guerra a mort als occidentals que vivien en el seu país. En aquell aixecament, esdevingut els anys 1900-1901, un diplomàtic barceloní, gairebé anònim, intervingué, com a cap de la seva legació, en aquell conflicte. Així que fa ara cent anys, personal i funcionari de les representacions estrangeres a Xina defensaven la seva vida de l'atac dels boxers, grup que es distingia per la seva xenofòbia radical. Les seues diplomàtiques eren les de França, Gran Bretanya, Estats Units, Rússia, Japó, Alemanya, Suècia, Itàlia... Mentre l'Emperadriu Tsu Hsi havia arribat a un acord amb els revoltosos, havia estat celebrada una tensa reunió a l'ambaixada espanyola, el qual representant, el degà dels diplomàtics a Pequing, Jaume Cologan, contrari al parer de l'anglès Claude Mac Donals que opinava que era millor sortir de la ciutat amb tots els europeus i famílies, proposà la defensa. Efectivament, si hagueren sortit de Pequing, tota aquella gent desarmada, la mort era segura pel camí. En canvi, el millor era for-

tificar-se en el Barri de les Legacions i resistir mentre esperaven reforços. Un telegrama dirigit a l'almirall britànic sir Edward Seymour a Tient-sin eren totes les seves esperances de sobreviure. Els boxers destruïren el ferrocarril, tallaren totes les comunicacions i varen estrènyer més i més el setge. Les onze ambaixades varen haver de servir de refugi a cinc-cents civils europeus, americans i japonesos, i eren defensades per quatre-cents cinquanta homes entre soldats i mariners de diferents nacionalitats. També, en el darrer moment, hagueren d'acollir tres mil xinesos conversos. Fora d'aquell recinte, tancat per una muralla de maons, hi havia el Bisbat que defensaven alguns mariners francesos i italians. Els boxers, que fora de la zona protegida havien assassinat quinze mil conversos, es llançaren a l'assalt. Els defensors, molt mancats de municions, hagueren de recarregar els cartutxos i mancant plom fou precís fondre totes les monedes dels bancs.

En ésser coneguts els fets a Europa es prengueren mesures per a la defensa dels assetjats. Espanya pregà

a Rússia la defensa de la seva legació. La batalla, però, abans de l'arribada dels reforços fou llarga. En el Bisbat, Monsenyor Favier, el seu auxiliar, el bisbe Jarlin i tots els sacerdots i seminaristes, xinesos i estrangers, lluitaren també en defensa de la pròpia vida i com que no tenien ja queviures, menjaren fulles dels arbres i herba del jardí. El drama es perllongaria fins al dia tretze d'aquell mes d'agost. Finalment, la tropa internacional va rompre el setge i alliberà les legacions. I que passà després? Doncs la revenja! Europeus, americans i japonesos saquejaren les cases de la població i la pròpia Emperadriu hagué de fugir disfressada de pagesa a Si-Gau -Fu, a devers mil quilòmetres de distància. I això no és tot. Com a resultat d'aquella intervenció i de la brega dels aliats per aconseguir nous privilegis comercials, en sortirien nous conflictes, com la guerra entre Rússia i Japó pocs anys després.

Jaume Cologan, però, havia tingut raó amb la seva estratègia. I es salvaren, així, moltes vides innocents. Ω

Un rey golpe a golpe

Biografía no autorizada de Juan Carlos de Borbón
(Ardi Beltza, 2.300 ptas. Pedidos:
ardidenda@ardibeltza.com)
Cuarto libro de la colección ARDI BELTZA.

"Un rey golpe a golpe" es el primer intento de aproximación crítica a la figura de Juan Carlos de Borbón y Borbón, actual rey de España y el mayor tabú informativo del reino. Con inmunidad penal ante cualquier acto delictivo que pudiera cometer, y protegido por los medios de comunicación convencionales como si fuera una especie en peligro de extinción, son muy pocas las cosas que se han publicado sobre su persona y sobre sus actuaciones políticas con un mínimo de objetividad.

En esta biografía no autorizada se le presenta como un personaje atraído por el poder desde muy joven, que ha basado su trayectoria vital en salvar los escollos que se fueron presentando ante él, con el único objetivo de ser rey. Los grandes hitos en su carrera de monarca, golpe a golpe, han sido: la muerte de su hermano, la traición a su padre, el golpe de Estado del 23 F, la construcción de una importante fortuna personal, varias batallas campales para evitar que sus escándalos sexuales vieran la luz, otras tantas para impedir que los problemas de sus "íntimos" se trataran con independencia en los tribunales...

Todo ello configura un currículum lo suficientemente azaroso que nada tiene que ver con ese personaje mitificado al que, como gran mérito, se le atribuye haber liderado el "pacífico proceso de transición democrática".

Últimas noticias: La agencia EFE ha decidido vetar el libro y "no dar pábulo a este tipo de asuntos". Ω

Sa Pobla: la cultura a Mallorca

Lliurat el I Premi Alexandre Ballester

El Primer Premi de Narració "Alexandre Ballester" va ser lliurat aquestes festes de Sant Antoni a sa Pobla (Mallorca) per un jurat format pels escriptors Pere Bonnín, Miquel López Crespí, Alexandre Ballester, Rafel Socias i l'editor Lleonard Muntaner. Hi era present igualment (amb veu però sense vot) el regidor de Cultura de l'Ajuntament pobler Antoni Serra. Ramon Molina actuà de secretari. L'autora guanyadora va ser Rosa Planas, que ha obtingut el guardó per la seva novel·la "Abraham Savasorda".

Miquel López Crespí, Pere Bonnín, Alexandre Ballester i Lleonard Muntaner destacaren les extraordinàries qualitats literàries de l'obra guanyadora. Rosa Planas ha rebut per aquest premi 500.000 pessetes en metàl·lic i igualment veurà editada "Abraham Savasorda".

L'edició d'aquesta obra coincidirà amb

Rosa Planas és autora de diversos llibres de poesia.

l'encontre d'Escriptors Poblers, que es dura a terme a sa Pobla el proper dia 23 d'abril. L'obra finalista del I Premi "Alexandre Ballester" va ser "Territori Amortitzat 114", d'Antoni Roca i Maria Inés Deyà, que va ser mencionada pel jurat com a digna de ser editada. Ω

Servei d'Informació Cultural -Illes

Membres del jurat del Premi "Alexandre Ballester". D'esquerra a dreta: Pere Bonnín, Lleonard Muntaner, Alexandre Ballester i Miquel López Crespí.

Gràcies a Luís del Olmo torna Radio Vich

Una concentració davant Onda Rambla expressa el rebuig per aquesta situació

VIC/OSONA.- "Una trentena de persones es van concentrar el dijous, 11 de gener, davant dels estudis d'Onda Rambla a Barcelona per manifestar el seu rebuig a l'inici de l'emissió en castellà de la programació de Ràdio Vic, adquirida recentment per la ràdio espanyola citada. Els concentrats, acompanyats per un taüt que deia: "Ràdio Vic, la primera víctima de Luis del Olmo", van penjar també una pancarta a la Diagonal on s'hi podia llegir: "Gràcies a Onda Rambla, avui comença Radio Vich".

Després d'una estona, els assistents a la mobilització van entrar al vestíbul de l'edifici on hi ha ubicada l'emissora per lliurar un escrit al Director i parlar-hi. Però, d'acord amb la seva política impositiva, no hi va haver ningú d'Onda Rambla que sortís i donés la cara. És per això que es van enganxar adhesius de "En català" massivament, per tot el vestíbul, a la porta d'entrada de l'edifici i també a les finestres de l'emissora que donen al carrer.

Aquesta concentració, organitzada per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua, i que es va fer simultàniament a una acció a la capital d'Osona duta a terme per la Plataforma Ràdio Vic en Català, s'emmarca dins del conjunt de protestes que s'estan impulsant no només des de la CAL, sinó també des de diversos àmbits socials, per evitar l'espanyolització de Ràdio Vic i l'extensió d'aquesta mesura en altres emissions locals i comarcals.

Onda Rambla ha iniciat l'emissió en castellà a través de la ràdio osonenca sense tenir en compte l'opinió dels ciutadans de Vic, ni de cap entitat social i cultural de la zona.

La CAL i la Plataforma Ràdio Vic en Català han anunciat que continuaran les mesures de protesta per evitar el que consideren un intent per part de Luis del Olmo d'espanyolitzar la cultura dels Països Catalans."

Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) 14/01/01

Agressió a la Seu de DALP a Vic

VIC/OSONA.- L'última setmana de desembre de l'any passat va ser arrencada la placa que el despatx d'Assessorament Laboral i Popular (DALP) tenia col·locada al costat de la porta al número 28 de la Plaça Major de Vic. A la placa li van ser arrencats els cargols i pels bars s'han sentit rumors que els idiomes suposadament estranys en que estava escrita no agradaven a alguna gent. La

placa estava escrita en català, anglès, àrab i tamazigh (berber). Actes com aquest s'inscriuen en una ofensiva de la dreta més rànica a la comarca on s'ha creat una mal anomenada plataforma vigatana o s'ha castellanitzat Radio Vic per part d'Onda Rambla, com ja us informem àmpliament en aquest mateix número. Ω

Contra-Infos 15/01/00

JO TAMBÉ EM PLANTO

[04/01/2000] - Jaume Chalamanch i Fenosa:
oema «Dotze hores IV»

« El que més cal és l'esforç de recomençar un cop més encara », Miquel Martí i Pol

L'espurna viva de la imaginació mai no s'atura i juga i gira i regira i furga en tots els extrems. Cal, però, aturar-la i mirar si l'altre segueix, cal mirar si el nostre afany no ensorra la casa, si les mans de dalt i les mans de baix van juntes.

No podem perdre la memòria, un bri de memòria és un torrent de vida regalada on recavar l'atri de casa. Tots tenim records carregats de vastes tremolors i no ens està permès mamar-nos-les tísiques i banals, ens cal l'esforç de recomençar un cop més encara.

Ai, beneït temerari! en quina font aniràs a beure coratge per dominar els incendiaris de l'odi? Per què no has cridat el paraigües dels doctes en amor? Com donaràs la volta a la incúria encesa de la mitologia imperant, i estimaràs i estimaràs encara?

Avui, però, recomencem un cop més encara a cabdellar la memòria i tots els anhels frustrats.

Enmig del fred i del vent, dotze hores durant, hi haurà ànsia i memòria, i la nostra terra serà nostra amb la veritat dins un sol puny.

Avui recomencem, i mai no acabarem. Ω

EL CATALÀ I LA PARLA

El 60% dels catalans consideren el català com la seva llengua

El 81 per cent de la població afirma que el sap parlar

ESTER PINTER, VALÈNCIA

Un 60 per cent dels ciutadans de Catalunya afirmen que el català és la seva llengua, segons es desprèn d'un estudi finançat pel Consorci per a la Normalització Lingüística i la Fundació Juame Bofill. A la pregunta de quina considera que és la seva llengua, el 52,4% dels habitants del Principat respon que el català, el 37,3% que el castellà i el 8,1% que ambdues. L'enquesta es va presentar ahir al I Congrés Internacional de Llengua, societat i ensenyament celebrat a la Universitat d'Alacant i organitzat per l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana. D'aquest estudi, elaborat per un equip de cinc investigadors, també es desprèn que el 72% dels catalans poden mantenir una conversa en català amb un interlocutor que la comenci i la continuï en aquesta llengua, però que no obstant, l'ús real del català a Catalunya es redueix a un 49,5%. Aquest 22% de parlants potencials es perden perquè, segons un dels autors de l'estudi, Albert Fabà, «els catalanoparlants d'origen continuen tenint majoritàriament l'hàbit de canviar al castellà per si no els entenen. Si no canviesin, l'ús del català seria major».

A aquestes conclusions s'hi ha arribat després d'entrevistar telefònicament, entre l'abril i el maig d'aquest any, 1.002 individus majors de 15 anys i de diferents territoris, sexe i edat de Catalunya. Els subgrups territorials en què s'han basat per escollir els enquestats han estat Tarragona, Girona, Lleida, Barcelona ciutat, Barcelona metropolitana i la resta de comarques barcelonines. D'aquesta enquesta, titulada Usos, actituds i hàbits lingüístics a Catalunya, s'aprecia que només un 22,8% dels catalanoparlants d'origen manté el català encara que els contestin en castellà, mentre que el 69,8% canvia al castellà immediatament. Pel que fa als no catalanoparlants d'origen, un 52% assegura que després d'haver preguntat en castellà, si els responen en català segueixen la conversa en català. Un 35,4% d'aquests la segueix en castellà. Actualment, el 81,3% de la població de Catalunya assegura que sap parlar català, un 5% més que el 1996. Aquesta xifra hauria de comportar, segons Albert Fabà, un augment de l'ús habitual de la llengua.

Poques dades

Fabà lamentava ahir que no es pot conèixer la tendència dels últims anys perquè hi falten estudis d'anys enrere per fer una comparació. Com a únic recurs, Fabà va esmentar dues enquestes realitzades pel CSIC el 1993 i el 1998. Segons aquestes sí que es confirmava que en cinc anys l'ús del català en diverses situacions quotidianes es mantenia estable malgrat que la competència lingüística dels ciutadans havia augmentat.

Segons Fabà, «tothom està d'acord que l'evolució de la competència lingüística és només una part de la realitat i no la més important. En una llengua, sense cap mena de dubtes, el més important és l'ús que se'n fa». Segons el lingüista, els ciutadans que utilitzen poc el català és perquè no es troben en contextos que ho permetin. Ω

Un llibre infinit i el millor documentat entre tots els antics

"La Bíblia és com la sorra del mar, un llibre infinit", ha deixat escrit José Luis Borges. "És un enigma sorprenent", diu Diderot.

Cap altre manuscrit de la literatura clàssica no ha pogut ser provat com aquest llibre. Els manuscrits més antics en català són del s. XII, en saxó (paleoanglés) del segle VII d.C., i d'altres escrits antics en diferents llengües, amb molt pocs exemplars, també d'aquells segles. De l'Antic Testament, primera part de la Bíblia, existeixen avui 1490 manuscrits i milers de fragments, alguns del segle IV a. C. Del Nou Testament, segona part de la Bíblia, existeixen 4685 manuscrits, alguns dels segles II i III d.C.

Sols l'estudi quotidià del document més antic, més llarg i millor conservat de la història de la humanitat, ja mereix la pena, per què no procurar d'estudiar-la més?.

Totes les persones, creients o no, deuen investigar en les seues pàgines: La persona interessada en la història, l'escriptor, l'humanista, l'educador, el jurista, l'ésser humà interessat en la seua pròpia formació, no deuen ignorar aquest llibre, el més estès, més traduït i reeditat en el món, el més venut al País Valencià i a tot Catalunya, que ve fins a les nostres mans des del fons dels segles.

Pots tindre davant de tu el millor llibre del que et podem parlar. Un document magistral que conté mil·lenis de vida, escrit per poetes, reis, escribes, profetes, pescadors, metges, recaptadors d'impostos, etc. Homes de lletres i homes senzills, en una misteriosa coincidència. El testament de milions d'éssers, els quals va transformar, i per a tots ells, el Testament i el Testimoni de Déu, el seu Veritable Autor.

Si decideixes de fer-ho, tingues en compte que pot capgirar ta vida! Però en tot cas et donarà la saviesa, l'equilibri, el goig i la pau que sempre havies somiat. És paraula de Déu per a la teua ànima, llavor seua que busca cors on créixer, espill que se'n posa davant per tal que ens hi veiem segons som vistos per Déu, Paraula que vol dialogar, Cavall de Troia que Déu ens ha ficat en la nostra xicoteta fortalesa.

Un llibre que canvia la vida, Un llibre transformador.

La Bíblia és un diàleg i un aprenentatge amb bones eines!

Completament gratis i sense cap compromís per la teua part, t'oferim un curs bíblic gratis i un exemplar del Nou Testament, que es la segona part de la Bíblia. Sols has d'enviar el cupó adjunt a la nostra adreça:

Cursos bíblics
Bústia Postal 1022
Castelló 12005

Nom i Cognoms -----

Carrer i nº -----

Ciutat ----- C.P. -----

Comarca -----

GENEALOGIES MALLORQUINES

Sóller i Fornalutx

PER JOAN ANTONI ESTADES DE MONTCAIRA

Els Deià de can Deià del carrer de sa Mar

Joan Deià i Bisbal, operari de la fàbrica de El Gas entre els anys 40 i 50 del segle passat, havia nascut a Sóller el 10 de març de 1898. Son pare era en Joan Baptista Deià i Tries (1872-1953) casat amb na Margalida Bisbal i Sales de can Gotzo. Ella hauria tramès el malnom als seus descendents.

L'avi patern es deia Joan Baptista Deià i Pons, i era fill de Joan Baptista Deià Ballester, i de Maria Pons Lla-

neres. Estava casat amb na Rosa Tries Bernat. Havia nascut un 14 de febrer de 1847 o sia, el dia de sant Valentí, actual patró dels enamorats.

Dels seu casament amb n'Antònia Casesnoves, germana de l'actual degana dels sollerics, Joan Deià i Bisbal, tingué dues filles. La més jove casaria als 29 anys amb n'Antoni Albertí i Bisbal nascut el 1914 a Fornalutx. D'una segona relació sentimental hauria nascut una tercera filla.

Joan Deià i Bisbal morí l'onze de setembre de 1964. La seva esposa moriria anys després a França on ella havia

nascut de pares també sollerics. En Joan tenia una germana, na Rosa, que amb el seu marit Miquel Cardell habitava a València.

Joan Baptista Deià i Bauçà, fill de Francesc i Magdalena, fou pare de Jaume i de Joan Baptista Deià Ballester. El primer nascut el 1824.

N'Antoni Joan Albertí i Deià, cambrer i actual gerent del Bar Miquel, és nét per part de mare de Joan Deià i Bisbal, descendent en sisena generació de Joan Baptista Deià i Ballester. Ω

Canviaran velles lleis

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR. Tel. 971 665 336

Una guerra hi ha armada,
Gent major i joventut,
Lo vell no és gens agut,
Li diuen aigua passada,
Que dins un clot s'ha estancada,
I ara ja fa pudor,
Cerquen es despatxar-lo,
No el volen a cap rotlada.

En temps passat se vivia,
Dins molt bella tradició,
Hi havia il·lusió,
Quan fill o filla tenien,
Dins sa guarda creixeria,
Seguint ses velles costums,
Encenien tots el llums,
A dins sa gran harmonia.

Pares i fills aportaven,
Tots els seus coneixements,
Eren ells obedients,
A tota feina ajudaven.
Per això amunt pujaven,
Sa seva economia,
Terra i casa comprarien,
De riquesa disfrutaven.

El pare s'entretenia,
A tota feina ensenyar,
Per son fill continuar,
Així es temps no perdria.
Sa seva economia,
Durant el llarg tems passat,
Una grossa germandat,
En aquell temps existia.

Sa lletra se descuidava,
Se pot dir en aquell temps,
Amb els seus coneixements,
Els dits de sa ma emprava.
D'aquest mode s'arreglava,
Sa gent d'aquell temps passat,
Tant dins poble com Ciutat
Molt amunt se l'aixecava.

El trenta u canvià,
S política dins Espanya,
Sa idea li pegava,
Sa cultura despertar,
A dins l'Estat aixecà,
Escoles a tot arreu,
Sabent lletra tots sabreu,
Una carta redactar.

Sa posà de condició,
Fins els quinze anys anar a
escola,
Va ser una obra nova,
Que va causar sensació,
El fill del treballador,
Que ajudava son pare,
Deixà es porc i se cabra,
Se convertí en senyor.

Una ordre nova sortí,
Que en es nins de ses escoles,
Los servissin robes noves,
Amb uniforme vestir.
D'aquesta forma es partí,
No existien diferències,
Això foren ses sentències,
Que ric i pobre uní.

A sa carrera partiren,
Amb mateixes condicions,
Prengueren ses direccions,
Aquells que més prometien.
Aquests casos succeïen,
Per tenir més qualitat
Aquell qui fos aplicat
Grosses carreres prenen.

Cap dificultat trobaren
Per arribar als disset anys,
Els fills dels pobres d'abans,
En coses noves pensaven.
Ses revistes fullajaven,
Ses que més noves sortien,
Amb elles s'entretienien,
Fent grosses animalades.

Aquell ordre que hi hagué,
Junt amb son pare i sa mare,
La trobà equivocada,
A ella no hi tornaré.
Al meu pensament m'hi ve,
Tota cosa canviar,
Nova ordre implantar,
En això me lliuraré.

L'any setanta vuit canvià,
Nova estructura a Espanya,
Una llibertat entrava
Diferent de temps llunyà.
Sa joventut s'inclinà,
De cap en es modernisme,
Han creat tant gros conflicte,
Molt difícil d'aturar.

Sa droga no existia,
Durant el llarg temps passat,
A un malalt apurat,
Cocaïna se servia.
Molts de mal li llevaria,
Donant-li un benestar,
Si es que es pogués curar,
Amb sa droga no seguiria.

Ara s'ha posat de moda,
Moltes classes de fermats,
De Bolívia enviats,
Que és una cosa molt grossa.
Dins Mallorca a sa costa,
Allà la van a deixar,
pel joves poder emprar,
avui a molts aconhorta.

Entre droga i discoteques,
Mallorca s'ha invadit,
Dins un ordre pervertit,
Ses joves tornen rebeques.
Van perdent tots els respectes,
Que un temps varen usar,
Cap consell vol escoltar,
I van de xeques a meques.

Centenars de presons fan
Per tancar sa joventut,
Aquest ritme que ha vengut,
Grans problemes crearan.
A disfrutar només van,
Que sa vida són dos dies,
Els majors passen fatigues,
En veure cap a on van. Ω

Comparances

VICENÇ DE SON RAPINYA

Som com gírgola enmig del camp
que a tota hora es troba sola,
amb ella ningú repara
per no estar a primer lloc.

Som com vaixell sense rumb
que navega a la deriva,
sense nord i sense sud
perquè el temporal,
li ha trencat la quilla.

Som com l'esbart de coloms
que nien, a dins les places

de qualsevol gran ciutat,
que menja unes quantes vesses
de la mà dels vianants.

Som com ca apallissat
a qui manca una carícia,
i pateix grossa perícia,
de veure que ningú el vol.

Jo som com aquell infant
orfe de pare i de mare,
que a dins l'hospici anhela

de tenir una nova llar.

Som com l'abella que vola
de flor en flor per xuclar,
el nèctar de tendra saba
per la mel elaborar.

Això i moltes coses més
som jo, però no record,
perquè em manca l'amor
perquè em falta l'alè,
d'aquella qui vulgui ser
un dia el meu AMOR...Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....
.....
Adreça.....
.....C.P.....
Població.....
C.I.F.....Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 4.000 PTS (24,04 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa.....
Adreça.....
Núm. entitat.....Núm. sucursal.....
Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

La meva pàtria

PER DOLORS PÉREZ

“...e Cartagènia...e són vers catalans e parlen del bell catalanesch del món...”

(Ramon Muntaner en parlar de la repoblació catalana del Regne de Múrcia conquerit per Jaume I, la Catalunya irredempta de la nostra Edat Mitjana)

Vaig néixer a Cartagena,
l'estimo, més que cap alta ciutat
de qualsevol
país estranger.
D'allà són els meus pares,
i m'han parlat tant d'aquella terra,
la caseta...i els seus carrers...
Però jo només tinc una Pàtria,
Catalunya! No em sento d'enlloc més.
I no sóc pas insolidària pel fet
de viure en un altre indret.
Estimo la llengua i la història,
sóc part d'ella en el temps.
M'emocio tota
en escoltar el nostre himne,
i de Pau Casals el Cant dels ocells;
se m'omplen els ulls de llàgrimes
quan ballo la sardana amb agermanament
i les cames em tremolen quan miro
enlairar-se a poc a poc i amb gran esforç
les torres dels castellans;
se'm fa un nus a fa gola
deixant-me muda fins que sona la gralla
trencant el silenci.
Estimo els meus poetes, que porten

enyor i set de justícia,
com l'Emigrant de Jacint Verdaguer,
el Cant espiritual d'En Maragall,
la tristesa de Màrius Torres,
i tants d'altres que no cal anomenar
perquè tots els coneixem.
Sóc catalana, nascuda a Cartagena,
i és evident que en el mateix planeta som,
i aquest, dins l'Univers,
però amb Catalunya tinc un deute,
m'he sentit estimada i acollida
amb tots els meus drets.
És una terra dissortada
i des de segles incompresa i espoliada
i encara demanant disculpes
per recuperar tot allò que li han pres.
No, seria molt desagradida
si tot això no ho tingués present?..
Cartagena no em necessita,
Catalunya, sí, per fer pinya
amb tots aquells que l'estimem
i volem que sigui el que és:
TERRA, NACIÓ I LLENGUA,
amb tota fa dignitat que es mereix. Ω